

Proleterce DEVİRİMCI DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Aralık 2009 Sayı: 11

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Bir yılı daha geride bırakıyoruz. Kapitalizmin krizinin damgasını vurduğu bu yıl, ona bağlı olarak işsizlik ve açlık gibi, sistemden kaynaklanan sorunları, kronik ve devasa boyutlara ulaştırdı. Krizin 2010 yılında da süreci ve sonuçlarının çok daha tahripkar olacağı, artık gizlenemiyor.

Bugün dünyada 1.5 milyar insan, açlıktan ölüm tehlikesiyle karşı karşıya. Kronik açlığın yaşandığı Afrika ve Uzakdoğu ülkeleri bir yana, emperyalist ülkelerde de açlık, giderek artıyor. Örneğin ABD'de bir milyon çocuğun az beslendiği, açlık çektiği açıklandı. Büyük tekelleri krizden kurtarmak için milyar dolarları gözden çıkaran ABD, aç çocuklar için kılını kıpırdatmıyor. Fransa ve İtalya gibi Avrupa ülkelerinde de açlar ve evsizler hızla çoğalıyor.

İşsizlikte de, başta ABD olmak üzere birçok emperyalist ülke, tarihi rekorlar kırıyorlar. ABD'de işsizlik yüzde 10'un üzerine çıktı. İspanya, Fransa, İngiltere, İtalya gibi ülkelerde, krizle birlikte işsizlik oranı, ikiye, üçe katlandı.

Türkiye'de de durum farklı değil. Açlık sınırının 750 TL olduğu ülkemizde, milyonlarca kişi bu sınırın altında yaşıyor. İşsizlik ise, resmi rakamlarla bile 5 milyonu aştı. Kış aylarında inşaat ve turizm sektörünün durgunluğa girmesiyle, işsizliğin daha da artacağı bekleniyor.

Kriz, işçi ve emekçinin sırtına, sadece açlık ve işsizlik olarak binmiyor. Aynı zamanda daha fazla vergi yükü de getiriyor. Türkiye'nin bütçe açığı, öngörülenin çok üzerinde çıktı. 10 ayda 43 milyar buldu. Yıl sonunda 63 milyar olacağı bekleniyor. Vergiler, işçi ve emekçiden, bordrodan kesintiler yapılarak ve "dolaylı vergi"lerle kesintisiz olarak alınıyor. Bu da yetmiyor, "işsizlik fonu"ndan bütçeye para aktarılıyor. Buna karşın burjuvazi, şirketleri zarar göstererek, kayıtdışılığı artırarak vergiden kaçmayı sürdürüyor. Oluşan bütçe açığı ise, yine işçi-emekçilerin sırtından çıkarılıyor.

Bütün bunlar, önümüzdeki yılın, artan vergi soygunu, daha fazla işsizlik ve açlık getireceğini ortaya koyuyor. Elbette bu, madalyonun bir yüzü. Diğer yüzünde ise, burjuvazinin saldırısına karşı duran işçi ve emekçinin mücadele gücü var.

Sayfa 2'de sürüyor

DÜNYAYI İSTİYORUZ!

Kırıntıları değil!

Kırıntıları değil DÜNYAYI İSTİYORUZ!

İşçi ve emekçiler, 2009 yılına “Krizin Faturasını Ödemeyeceğiz!” şiarıyla girmişti. Bu doğrultuda birçok miting, eylem, işgal ve direniş gerçekleştirdi. Bu direnişler, burjuvazinin saldırısını tümünden durdurmaya yetmediyse de, hızını yavaşlattı. Adımlarını daha dikkatli atmak zorunda bıraktı.

2009 yılının son aylarında ise, toplumsal muhalefetin hemen her kesimi, çok daha büyük tepkiler gösterdi, eylemler yaptı.

Kürt ulusal hareketi, her ne kadar “Kürt açılımı” adı altında tasfiye sürecine sokulmak istense de, tabanın dinamiği eritilemedi. Kürt halkı, kadını çocuğuyla, yine meydanları doldurdu, aşağılanmayı-horlanmayı kabul etmeyeceğini gösterdi. Ne devletin artan baskısı ve şoven saldırıları, ne de ulusal önderliğin teslimiyetçi tutumu, Kürt halkının bu mücadele geleceğini durdurabilirdi.

Aleviler, AKP hükümetinin manevralarına olduğu kadar, CHP’nin “oy deposu” gören yaklaşımına da çok sert bir yanıt verdi. En son 8 Kasım’da yüzbinlerin katıldığı mitingde, toplumsal talepleri de yükselttiler. Böylece demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin önemli bir dinamiği olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Öğrenci gençlik, paralı öğretime karşı yükselttiği mücadeleyi, giderek daha kitlesel ve hak alıcı bir tarza evriltilti. Öğretim yılı başlamadan önce harç zamlarına karşı yaptığı eylemlerle, yeni mücadele yılına iyi bir giriş yaptı. Ardından üniversite açılışlarına arzı endam eden Bakan’ları kürsülerde konuşamaz hale getirdi. Ve 6 Kasım’da YÖK’ü bu yıl daha kitlesel ve yaygın bir şekilde protesto etti.

Emekçi memurlar, yıllardır verdikleri “grevli, TİS’li sendika mücadelesi”ni 25 Kasım’da grev yaparak üst noktaya taşıdılar. Grev hakkının grev yaparak kazanılacağını, pratikte gösterdiler. 25 Kasım grevi, kitleselliği ve militanlığı ile emekçi memur hareketinde, şimdiden önemli bir dönemeci ifade ediyor. Sadece emekçi memurlar açısından değil, tüm sömürülen-ezilen kesimler açısından da büyük bir moral ve esin kaynağı oldu.

2009 yılına, krize karşı işgallerle ve fabrika önü direnişlerle giren işçi sınıfı, yıl boyunca ırili-ufaklı birçok direniş gerçekleştirdi. Bu direnişlerin bir kısmı başarıyla sonuçlanırken, bir kısmı da mahkeme koridorlarında eritilmeye

çalışıldı. Bunda sarı ve reformist sendikaların rolü büyüktü. Fakat işçi sınıfı, bu “direniş okulunda” deneyim kazandı. Tabanda örgütlülük yaratmak zorunda olduğunu öğrendi. En son Kent AŞ işçilerinin yaptığı gibi, taban örgütleriyle işgaller gerçekleştirdi.

***

Kısacası; işçisi, memuru, öğrencisi, ezilen ulusu ve mezhebiyle, tüm toplumsal kesimler, yıl boyunca ayakta ydı. Kesintili ve birbirinden kopuk da olsa mücadeleyle dolu bir yıl geçirdi. Bunların yanı sıra, 2009 1 Mayıs’ının kitlesel biçimde Taksim’de kutlanması, İstanbul’da yapılan IMF-DB zirvesinin militan gösterilerle protesto edilmesi, yıla damgasını vuran eylemler oldu.

Şimdi bu deneyimler-le, daha ileri hedeflere yürümekle karşı karşıyayız. Bu süre içinde bir kez daha görüldü ki, kırıntılar için mücadele edildiği sürece, kazanma şansı yoktur. Büyük düşünmek ve büyük dövüşmek zorundayız! Emekçi memurlar, yolu açtı. Bu yoldan yürünecek ve birleşik-örgütlü bir hareket yaratılacaktır! Kazanmanın başka yolu yoktur!

2009 yılında, eylemlerimizle, saldırıların hızını biraz olsun durdurmayı başardık. 2010 yılında daha kitlesel ve militan eylemlerle krizin yükünü onlara ödetmeyi de başarabiliriz! Marks’ın dediği gibi, “kaybedecek zincirimizden başka bir şeyimiz yoktur, ama kazanacağımız koskoca bir dünya var!” O yüzden kırıntıları değil, DÜNYAYI İSTİYORUZ!

Tüm işçi ve emekçilerin yeni kavga yılı kutlu olsun! Emperyalist işgallere, baskı ve şiddetle karşı direnen tüm ezilen halkların yeni yılını kutluyoruz! Her koşul altında siyasal kimliklerini, onurlarını koruyan devrimci tutsakların yeni yılını kutluyoruz! Yoldaşlarımızın, okurlarımızın, devrimci dostlarımızın yeni yılını kutluyoruz! 2010, kavga ve zafer yılı olsun!

Okurlara...

Merhaba,

25 Kasım’da memurların uzun zamandır gerçekleşen en önemli eylemine tanıklık ettik. Katılım ve yaygınlık yönüyle, geniş memur kesimlerini kapsayan bir grev gerçekleştirildi. Benzer bir durum, 8 Kasım’da düzenlenen Alevi mitingi için de geçerli. Mitinge katılım, geçen yıl Ankara’da yapılan mitingi geçtiği gibi, Kadıköy meydanı, çok uzun zamandır ilk defa bu kadar büyük bir kalabalık gördü.

Aslında her iki eylem de, işçi ve emekçilerin, son dönemde nasıl bir tepki biriktirdiğinin göstergesi oldu. Dahası, bu tepkiyi içinde tutmak ya da salt söylenerek geçmek yerine, eyleme-sokağa taşınması yönüyle büyük bir önem taşıyor. Yaşanan ekonomik krizin, kitlelerdeki mücadele istek ve kararlılığını pekiştirdiğini daha önceki yazılarımızda ifade etmiştik. Kasım ayına damgasını vuran eylemler de bu öngörümüzü doğruluyor. Ve bu

durum, bize yeniden görevlerimizi, bu tepkiyi daha bilinçli ve örgütlü bir hale getirmemiz gerektiğini hatırlatıyor. Çünkü, böylesi dönemlerde, mücadeleyi örgütlenme fırsatları kaçtığına, Rosa Lüksemburg’un da söylediği gibi “barbarlık içinde yokolmak” gündeme geliyor.

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

11. sayıda

3	Erdoğan ABD’ye gidiyor
4	Alevi mitingi yapıldı
5	Kürt sorunu meclise taşındı
6	“Hücreler” kitabına yine ceza
7	25 Kasım’da genel grev genel direniş
8	Grev hakkı grev yaparak kazanılır
9	İşçi emekçi direnişlerinden
10	Kent Aş işçisi CHP’yi işgal etti
11	Alaattin Karadağ infaz edildi
12	Adli tıp kurumu
13	Güler Zere tahliye edildi
	Eyüp Baş şehit düştü
14	Ya barbarlık içinde yokoluş ya sosyalizm
16	Projecilik
18	Kentsel dönüşüm mü ‘kar’a dönüşüm mü
20	“Ayıptır, zulümdür, cinayettir!”
22	Dersim kıyımından bir kesit
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	YÖK’ü protesto eylemleri
26	Dubai’den yükselen tsunami
27	Devrimci Demokratik Kurumlar Platform açıklaması

Bir süredir, Türkiye'nin dış politikasında ciddi bir değişiklik olduğu, yönünü Batı'dan Doğu'ya döndürdüğü yolunda tartışmalar sürüyor. Bunda, Türkiye'nin son aylarda başta komşuları olmak üzere Doğu ülkeleriyle artan görüşme trafiğinin rolü var. Dahası, Türkiye, bu ülkeler arasındaki anlaşmazlıklara "arabulucu" olarak girme konusunda çok hevesli davranıyor. Ayrıca Ahmet Davutoğlu'nun Dışişleri Bakanı olması da, bu yöndeki savları kuvvetlendiren bir etken oldu. Davutoğlu, devlet içinde resmi görevler almadan önce, akademisyen iken "*Stratejik Derinlik*" adında bir kitap çıkarmış ve dış politikada "*yeni Osmanlılık*" tezini ortaya atmıştı.

Davutoğlu, AKP'nin Kızılcihamam'daki son toplantısında da bunu teyit

boyutlarıyla ele almayı dört gözle bekliyoruz" dedi. (27. 11. 09 -Radikal) Daha önce de "*Başkan, bir dizi stratejik konuda görüş alışverişinde bulunacak*" demişti. Bu konuları, "*Ortadoğu, Irak, Pakistan, Afganistan, Ermenistan, Kıbrıs*" olarak sıralamıştı. (31.10.09 Radikal)

7 Aralık görüşmesi, sadece Türkiye-ABD ilişkileri bakımından değil, genel olarak Ortadoğu açısından son derece önemli bir görüşme olacak. Hatta Erdoğan'ın Bush'la yaptığı 5 Kasım 2007'deki görüşmesine atıfta bulunarak, onun kadar kritik bir yer tutacağını söyleyenler var. Görüşmenin zamanlaması ve öncesi gelişmelere bakıldığında, bu sonuca ulaşmak, zor değil.

Türkiye, son birkaç ayda, komşu ülkeleri başta olmak üzere, yoğun bir diplo-

ton'un mesajlarını doğrudan iletmış. Aynı şekilde Suriye, Pakistan ve Hamas'la görüşmeler, ABD'den gizli değil, dolaylı olarak koordineli..." (9.11.09 Milliyet)

Bunun tam da böyle olduğunu 7 Aralık'taki görüşme, daha net biçimde ortaya çıkacaktır.

Obama-Erdoğan

görüşmesinin içeriği

Bu görüşme öncesinde, ABD'nin Irak ve Afganistan'da yine zorlu günler yaşadığını, İran konusunda ise, bir türlü istediği noktaya ulaşamadığını görüyoruz.

Birçok ABD'li yetkilinin, son günlerde Ankara'ya gelmesi, bu konularda mesele alma ve sonuçlarını görüşme öncesi ne yetiştirme telaşındandı. Bunların arasında, FBI Başkanı Robert Muller'in Kasım ayında Türkiye'ye ziyareti, oldukça çarpıcıdır. Muller, Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek başta olmak üzere birçok yetkili ile görüşmeler yaptı. Bu görüşmelerde, Irak'tan çekilecek ABD askerlerinin İncirlik üssü üzerinden taşınması ilk sırayı aldı. Ayrıca gitmeden önce, Türkiye'ye kara, hava ve deniz yoluyla giriş-çıkış yapanların biometrik bilgilerini istedi.

Muller, Aralık 2005'de de Türkiye'ye gelmişti. O zamanki görüşmenin kapsamı da, "*PKK, bölgesel konular ve ortak yürütülen istihbarat*"tı. Yine o zaman da Irak'ta, Filistin'de seçimler olacaktı ve Hamas'ın kazanma ihtimali yüksekti. İran'la nükleer pazarlıklar sürüyordu. Diğer yandan, Muller'in Türkiye'de bulunduğu süre içinde, PKK'lı "barış grupları" ve Ergenekon tartışmalarının olması, bu çakışmaların pek de tesadüf olmadığını gösteriyor. Aynı zamanda ABD'nin Ortadoğu'daki sorunlarının devam ettiğini...

ABD, bu görüşme öncesi de, "Kürt açılımı"nın kendi belirlediği doğrultuda gitmesini istiyor. Irak'tan birliklerini sınırsız biçimde geri çekmek, seçimleri bir denge kurarak mutlaka yaptırmak, "enerji güvenliği"ni sağlamak, Filistin-İsrail görüşmesini yeniden başlatmak, İran'ın nükleer çalışmalarını durdurmak istiyor.

Bütün bu konularda Türkiye'ye ihtiyaç duyuyor. Amerika, AKP'yi içeride Ergenekon, telekulak, yargı gibi konularda rahatlatırken, karşılığında kendi çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'da yol almasını bekliyor. 7 Aralık görüşmesi, bir yerde bunun sınaması olacaktır.

Irak, İran, Filistin...

ABD, Irak'taki birliklerinin bir kısmını çekmeden önce, yönetimi istediği şekle sokmaya çalışıyor. Bunun önemli ayağını, Ocak 2010'da yapılacak seçimler

"Türkiye'nin eksenini" tartışılırken Erdoğan Amerika'ya gidiyor

eden bir konuşma yaptı. "*Osmanlı'dan kalma bir mirasımız var. Yeni Osmanlı diyorlar. Evet, Yeni Osmanlı'yız. Bölge-mizdeki ülkelerle ilgilenmek zorundayız.*"

Sonrasında Davutoğlu, bu konuşmayı yalanlasa da, ülkede ve dışarıda, Türk dış politikası konusunda kullanılan yaygın argüman, "*yeni Osmanlılık*" oldu.

Son olarak, İngiliz Financial Times gazetesi, "*Türkiye'nin Osmanlı misyonu*" başlıklı geniş bir analize yer verdi. Bunun, Türkiye'nin "*boyunu aşma riski*" taşıdığı belirtilen yazıda, "*elindeki kartları fazla önemseme tehlikesi*" ne dikkat çekti. Ve Türkiye'nin asıl sınavı, İran konusunda vereceği vurgulandı. (aktaran Radikal 25.11.09)

Türkiye, ABD'nin dış politikasıyla uyumlu

İçeride-dışarıda "*Türkiye'nin eksenini*"nin "*yeni Osmanlılık*" kavramıyla birlikte tartışılması sürerken, Başbakan Erdoğan, ABD Başkanı Obama ile görüşmek üzere, 7 Aralık'ta Amerika'ya gidiyor. Ve bu görüşmenin konusunu, başta İran olmak üzere Ortadoğu oluşturuyor.

ABD Dışişleri Sözcüsü, bu ziyaret öncesi yaptığı basın toplantısında; "*Erdoğan buraya geldiğinde ilişkilerimizi tüm*

masi trafiği izledi. İran, Irak, Suriye gibi ülkelere birden fazla görüşme yapıldı. Aynı şekilde Türkiye'ye gelen ziyaretçi sayısı da arttı. Bütün bunların ABD'nin dış politikasından bağımsız olmadığını, önceki sayımızda işlemiştik. Sonraki gelişmeler, bunu perçinleyen nitelikte oldu.

Kasım ayında Türkiye'ye gelen ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Philip Gordon, düzenlediği basın toplantısında, "*Türkiye'nin ekseninde bir değişiklik görmüyorum. Türkiye'nin anahtar bir partnerimiz olarak kaldığına güvenimiz tam*" diye konuştu.(Radikal 13.11.09) Gazeteci Aslı Aydıntaşbaş ise, Amerikalı diplomatlarla yaptığı görüşmelere dayanarak, Türkiye ve AKP'ye bakışı; "*temel konularda çıkarlarımız örtüşüyor ve temel meselelerde Ankara bize çok yardımcı oluyor*" şeklinde özetledi. Obama yönetiminden bir ismin ise, "*Haritayı aç önüne koy. Nerede sıkıntı yaşadığınıza bak. Hepsi Türkiye'nin doğrudan içinde olduğu meseleler*" dediğini yazdı. Ve devamında; "*Ankara'nın dış politika yönelişlerinde Obama hükümetiyle belli koordinasyon içinde olduğu, özellikle İran ve Suriye politikalarında*" dediklerini ekledi. Sonunu da şöyle bağlıyor: "*Örneğin Erdoğan, son İran gezisinde Washing-*

Türkiye, son birkaç ayda, komşu ülkeleri başta olmak üzere, yoğun bir diplomasi trafiği izledi. İran, Irak, Suriye gibi ülkelere birden fazla görüşme yapıldı. Aynı şekilde Türkiye'ye gelen ziyaretçi sayısı da arttı. Bütün bunların ABD'nin dış politikasından bağımsız olmadığını, önceki sayımızda işlemiştik. Sonraki gelişmeler, bunu perçinleyen nitelikte oldu.

oluşturuyor. Fakat bu konuda Irak'taki gruplar arasındaki anlaşmazlık sürüyor. Kürtler, sandalye sayısı 275'ten 323'e çıkarılan mecliste, kendilerine daha fazla yer verilmesini istiyor ve seçmen sayımlarında usulsüzlük yapıldığını ileri sürüyor. Sünniler ve Şiiler de kendi ellerini güçlendirmek istiyorlar. Sünniler, istekleri yerine getirilmezse, seçimleri boykot edeceklerini duyuruyor. O yüzden seçimlerin Ocak ayında yapılıp yapılmayacağı hala belli değil.

Seçimlerle oluşacak meclisin önemi, bu yöndeki tartışmaları büyütüyor. Çünkü yeni meclis, ABD'nin Irak'taki askerlerini önemli oranda çektiği dönemde oluşacağından, petrol, doğalgaz ve federal yetkilerin Irak'taki gruplar arasında nasıl paylaşılacağına karar verecek. Keza, merkezi ve yerel ordular, enerji sevkiyatı ve komşu ülkelerden geçen boru hattı, Nabucco hattının müzakere edilmesi gibi konuları karara bağlayacak.

Yeni meclisin rolü, böylesine artınca, başta Türkiye olmak üzere komşu ülkeler de, bu sürece müdahil olmaya çalışıyor. Türkiye, Irak'ta asıl olarak, Sünnilere ve Türkmenlere (ITC) dayanıyor. Şiilerle de arayı iyi tutmaya gayret ediyor. Irak'ta Kürtlerin nüfuzunun daha fazla artmasını istemediği için, Sünni-Şii bloku oluşturmaya çalışıyor. Geçtiğimiz ay, Irak İslami Yüksek Konseyi Başkanı Şii Ammar El Hekim'in üst düzeyde ağırlandığı da, bu amaca hizmet ediyor. Amerika, Irak'taki seçimlerin zamanında yapılmasından yana. Türkiye de Irak'taki grupları bu doğrultuda zorluyor.

Bir diğer önemli konu ise, Filistin... Filistin'de önümüzdeki aylarda seçim var. El Fetih, Hamas çekişmesi halen sürüyor. Abbas, bu seçimlerde aday olmayacağını açıkladı. El Fetih içindeki en güçlü aday Mervan Barguti. Ancak Barguti, halen İsrail cezaevlerinde tutsak. Onun, İsraili esir asker Gilad Şalid ile takas edilmesi gündemde. Seçimlerden El Fetih'in güçlü çıkması için, Barguti'nin serbest bırakılması gerekiyor. Hamas'ı geri letmek isteyen ABD'nin İsrail'i bu yönde zorlama ihtimali güçlü.

ABD, ayrıca Filistin-İsrail görüşmelerinin yeniden başlamasını da istiyor. Fakat Filistin, İsrail'in yerleşim politikası nedeniyle müzakereyi başlatmıyor. Bu durumda "arabulucu" ülke Türkiye, son aylardaki İsrail gerginliğinden dolayı, biraz geride kaldı. İsrail, Suriye ile görüşmeleri başlatmak için Fransa'nın devreye girmesini istedi. Fakat Filistin-İsrail görüşmelerinde, arabulucu olarak Türkiye, yine en güçlü aday görülüyor. İsrail Sanayi Bakanı Ben Elezer de 22 Kasım'da "normalleşme" görüşmeleri için Ankara'ya geldi.

Asıl kördüğüm İran konusunda yaşanıyor. Obama yönetiminin "zamanınız daralıyor" diye tehdit ettiği İran, BM'ye bağlı UAEK'nin (Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu) son önerisini de reddetti. İran'a götürülen son öneri, zenginleştirilmek üzere uranyum stoklarını, Rusya, Fransa veya Türkiye'ye göndermesiydi. Fakat İran, uranyumu her halükarda kendi topraklarında tutmak istediğini belirten karşı bir teklif hazırladı. Bunu da Batı reddedince, Tahran'a yaptırımlar yeniden gündeme geldi.

ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Philp Gordon,

İran'ın uranyum stokları konusundaki öneriyi reddetmesi halinde, bunun ciddi sonuçlar getireceğini söylemişti. BM Güvenlik Konseyi daimi üyeleri, ABD, İngiltere, Fransa, Rusya ve Çin'in yanı sıra Almanya'nın da İran konusunda eskiye göre işbirliğine yakın olduğu söyleniyor. Fakat Rusya ve Çin'in yaptırımlara fazla sıcak bakmadığı biliniyor. Tahran da buna güveniyor. Rusya desteklese bile Çin'in karşı çıkacağını düşünüyor. Bu durumda Güvenlik Konseyi'nden karar çıkamayacak. Buna karşın ABD ve AB'nin yaptırımları başlatmasına kesin gözle bakılıyor. Aksi halde tüm ağırlıklarını kaybedecekler. Bu durumda Türkiye'nin pozisyonu daha da zorlaşacak. O yüzden de İran'ı uzlaştırmaya yanaştırmak için büyük bir efor sarf ediyor. İran'ın son öneriyi reddetmesi üzerine Davutoğlu, bir kez daha İran'a gitti. Erdoğan'ın ABD ziyareti öncesinde,

İran'la son görüşmeleri yaptı.

* * *

Obama-Erdoğan görüşmesinin gündemi de, gündemdeki tek tek her madde de oldukça yüklü. ABD, Ortadoğu'da, AKP, Türkiye'de zorlanıyor. ABD, Obama ile, AKP, Davutoğlu'yla imaj değişikliği yaparak, daha ılımlı bir görünüm altında, politikaları yaşama geçirmeye çalışıyorlar. Fakat tüm bu çabalar, önlerine birikmiş olarak gelen sorunları çözmeye yetmiyor.

7 Aralık'taki görüşme, ne denli kritik olsa da, gündemdeki sorunlar, daha uzunca bir süre varlığını korumaya devam edecek. ABD de, ABD'ye bağlı Türk dış politikası da çökmeye mahkum... Çünkü dışarıdan ne kadar allanıp pullansa da, içte büyük zayıflıklar taşıyor. Yıldızlarının dökülmesi, uzun sürmeyecek...

Alevi mitingi yapıldı

Alevi Bektaşî Federasyonları tarafından "Eşit yurttaşlık" mitingi, 8 Kasım'da Kadıköy'de yapıldı. 250 bin kişinin katıldığı ve oldukça coşkulu geçen miting boyunca Aleviler, kendi taleplerinin yanında emek ve demokrasi taleplerini de haykırdılar.

Türkiye'nin dört bir yanından gelen katılımcılar, üç koldan Kadıköy'e yürüyüş gerçekleştirdiler. Geçen yıl Ankara'da yapılan mitingin ardından, devletin aleviler üzerinde oynadığı oyunlara dikkat çeken Alevi kurumları, İstanbul'daki mitingle de devlete, aleviler muhatap alınmadan yapılacak sahte çözüm arayışlarının, boşa çıkacağını belirttiler. Alevilerin oy deposu olarak görünmesine duyulan tepkiler, hem sloganlara hem de yapılan konuşmalara damgasını vurmuştu. Aleviler, "taleplerimiz karşılansın! Artık bizi oy deposu olarak görmeyin, bizim olmadığımız yerde bizim üzerimize pazarlıklar yapmayın" diye seslendi.

Bu tepki, ilk defa bu kadar kalabalık katılımlı bir alevi mitingi organize edilmesini sağlamıştı. Miting aynı zamanda, 300 bin civarındaki katılımlıyla, son yılların en kalabalık mitingi olma özelliğini de taşıyordu.

Haydarpaşa, Tepe Natilius ve Salı Pazarı kollarından pankartlarıyla yüzbinler, Kadıköy meydanına aktı. Mitinge devrimciler de, demokratik talepleri sahiplenerek katıldılar. Sendikalar ve partiler, mitinge destekleyenler arasındaydı. Mitinge Alevi Bektaşî Federasyonu'nun yanı sıra, Pir Sultan Abdal dernekleri, Proleterce Devrimci Duruş, Halk Cephesi, DHF, Partizan, Odak, BDSP, TÖP, Mücadele Birliği, Kaldıraç, ESP Girişimi, EMEP, ÖDP, SDP, DTP, Sosyalist Parti, Halkevleri, TKP, Divriği Kültür Derneği katılım sağladılar. Ağırlıklı olarak "Zorunlu din dersi kaldırılmalı", "Madımak Otel'i müze yapılsın", "Diyanet işleri lağvedilsin" sloganları atılırken, Alevilerin ibadetlerini serbestçe yapabileceği, tüm halkların eşit ve özgür yaşayabileceği bir düzenleme isteği dillendirildi.

Mitinge Tepe Natilius kolundan katılan Proleterce Devrimci Duruş okurları, "Diyanet işleri lağvedilsin", "Zorunlu din dersi kaldırılmalı" ve "Madımak müze yapılsın" dövizlerinin yanı sıra flamlarıyla yerlerini aldılar. Coşkulu ve disiplinli duruşuyla dikkat çeken kortejde "Sivas katliamının hesabını soracağız", "Katil devlet hesap verecek", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde" sloganları atıldı. Marşlarla yürüyüşünü sürdüren kortej, arama noktasına geldiğinde polisle küçük çaplı bir çatışma yaşandı ve geri adım atılmadan içeriye girildi. Bir süre halaylar ve marşlarla mitinge devam eden kortej, miting bitiminde yaptığı yürüyüşle alandan ayrıldı.

Kürsüden yapılan konuşmalarda milletvekillerinin ismi okunduğunda kitle yuhladı. Özellikle CHP'li milletvekillerinin ismi geçtiğinde kitlenin tepkisi daha da arttı. Konuşmaların ardından Şevval Sam, Sebahat Akkiraz, Ferhat Tunç ve Edip Akbayram dinleti verdi.

Aleviler de, diğer ezilenler gibi haklarını ancak sokaklarda kazanabilirler. Sadece mitinglerle yetinmeyip, taleplerini somut eylemlere dönüştürmeliler. Mesela "zorunlu din dersinin kaldırılmasını talebini," öğrenciler din dersine girmeyerek, ailer de onları destekleyen eylemler yaparak kabul ettirebilirler.

Özellikle CHP ve ordu, Alevileri "laikliğin güvencesi" ve AKP gericiliği karşısında direnç noktası olarak kullanma çabasıdadır. CHP'li Onur Öymen'in Dersim ile ilgili yaptığı açıklama, gerçek yüzlerini ortaya koymaktadır. AKP de Onur Öymen'in açıklamasını kullanarak parsa kapma çabasına girmektedir. Aleviler, Dersim'de, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta katledildi. Bu katliamları yapanlar, bugün Alevilerden oy istemektedir. Miting, Alevilerin, örgütlenme ve demokrasi haklarını, işçi-emekçi kitlelerle, devrimci güçlerle birlikte kazanma isteğinde olduğunu göstermiştir.

“Kürt sorunu” meclise taşındı Şoven saldırılar hız kazandı

Aylardır dillere pelesenk olan “Kürt açılımı”, sonunda TBMM çatısı altında “genel görüşme”ye açıldı. AKP’nin, “Kürt açılımı”na tepkileri azaltmak için, önce “Demokratik açılım” sonrasında “Milli birlik ve kardeşlik açılımı” adını verdiği bu girişimin, ne denli boş olduğu, meclisteki oturumda daha net görüldü.

“Açılım” demagojisi sürerken, Kürtlere yönelik şoven saldırılar da tırmanışa geçmiş durumda. Futbol karşılaşmaları bile bu saldırıların arenasına haline geldi. Ardından İzmir’de DTP konvoyuna taşlı saldırı gerçekleşti. Ve Çanakkale’nin Bayramiç ilçesi, bir kez daha Kürtlere saldırının odağı oldu.

AKP’nin “açılım” oyalaması

Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde “açılım” üzerine yapılacak olan görüşmenin, 10 Kasım’a denk getirilmesi, başlı başına tartışma konusuydu. Atatürk’ün ölüm yıldönümü olan 10 Kasım’da, CHP ve MHP’nin itirazlarına rağmen, AKP’nin direktmesiyle mecliste görüşme başladı.

Uzun süredir “açılım”ın esas olarak mecliste görüleceği ve kapsamının orada açıklanacağı söyleniyordu. Fakat meclisteki konuşmalarda, önceden söylenenlerden farklı olarak tek kelime edilmedi. İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın özetlediği paket, Kürtçe televizyon, üniversitelerde “yaşayan diller” kapsamında Kürtçenin de yer alması, cezaevlerinde Kürtçe konuşma yasağının kalkması, vb. bildik şeylerin ötesinde değildi. **Geleceğe dair herhangi bir plan ortada yoktu.** Zaten Beşir Atalay da *“bunu ucu kapalı bir paket olarak değil, dinamik bir süreç olarak görmekteyiz, süreç içinde gereken adımlar atılacaktır”* diyerek ortada bıraktı. Eklediği tek şey, *“anayasanın ilk üç maddesine dokunmadan, bir anayasa değişikliğine gitmek”*ti. Bilindiği gibi “üniter devlet”in temel direği sayılan *“tek millet, tek bayrak, tek dil, tek devlet”* anlayışını içeren bu üç madde, anayasanın *“değiştirilmesi teklif dahi edilemez”* maddeleriydi!

Sonrasında Atalay, *“açılım konusunda Başbakan detaylı açıklama yapacaktır”* diyerek topu, Erdoğan’a attı. Fakat Erdoğan, kürsüye geldiğinde, *“Atalay bilgi verdiği için açılımlar konusunda konuşmayacağım”* dedi. Böylece “açılım” bir kez daha ortada kaldı.

“Ucu açık bir süreç” denilerek muğlaklığı korundu. Fakat “üniter devlet”e helal getirilmeyeceği konusunda yemin billah edildi.

Mecliste şovenizm rüzgarı

AKP’nin bu yöndeki tüm çabalarına rağmen, MHP ve CHP, bildik tutumlarını sürdürdüler. Onlara göre PKK militanları silahlarıyla birlikte gelip teslim olmalı, mahkemelerin vereceği cezayı çekmeliydiler. Sorun, “etnik değil, ekonomik”ti. Devlet, GAP için gerekli yatırımları yapmalıydı. Evlerinde Kürtçe konuşmaları yeterliydi, bunu okula, kamusal alana taşımaları, “üniter yapı”yı bozardı. vb...

Tabi ki, bu görüşmelerde en veciz sözler, CHP Başkan Yardımcısı Onur Öymen’den geldi. **Öymen, AKP’nin sahte “analar ağlaması” edebiyatını, teşhir etmek için kullandığı sözlerle, şoven zihniyeti ortaya döktü.** “Eğer “analar ağlaması” denseydi, Kurtuluş Savaşı verilebilir miydi?! Çanakkale’de destansı direniş yaşanabilir miydi?!” Derken, söz Kürt isyanlarına, Kıbrıs işgaline kadar dayandı. *“Analar ağlaması diye pazarlığa kalkışıyorsunuz, Dersim’de analar ağlamadı mı?”*

Öymen, Şeyh Sait’i, Dersim’i örnek vererek, Kürt isyanlarını nasıl kanla bastırdıklarını gururla anlatıyordu. Tabii bu bakış, sadece Öymen’e ait değildi. Baykal da geçtiğimiz aylarda AKP’yi kastederek *“siz hayal içinde-siniz, şehit vermeden, para harcamadan bu işi çözemez-siniz”* demişti. Öymen’in sözlerine yükselen onca tepkiye rağmen, koluna girerek parti toplantısına katılması da, bu birlikteliği teyit eder nitelikteydi.

Fakat şoven yaklaşım, sanıldığı gibi CHP ve MHP’yle sınırlı değildir. Tüm düzen partileri ve kurumları böyledir. Örneğin AKP, -yaymak istediğinin aksine- bundan azade değildir. Başbakan Erdoğan, daha bir-kaç yıl önce, güvenlik güçlerine *“kadın da çocuk da olsa gerekeni yapın!”* talimatı vermemiş miydi? İlk hükümeti kurdukları dönemde, *“Kürt sorunu diye bir şey yok, görmezseniz olmaz”* diyen, Erdoğan değil miydi?

Devletin harcı, şovenizmle karılmıştır. Bu zehir, hepsinin kanına girmiştir. Sadece döneme göre demagojik farklılıklar gösterirler. Özde yoktur birbirlerinden farkları...

Şoven saldırılar artıyor

Meclisteki bu görüşmelerin ardından, AKP, tüm illeri gezip “açılımı” anlatma kararı aldı. MHP ise, büyük mitingler düzenlemeyi planlıyor.

Her şeye rağmen Kürt sorununun mecliste görüşülmüş olmasını, ileri bir adım olarak değerlendirenler vardır. Hiç kuşkusuz, Kürt halkının yıllardır verdiği mücadele, bunun zeminini hazırlayan en temel etkidir. Bununla birlikte “Kürt açılımı” adı altında yaratılan “barış”, “kardeşlik”, “çözüm” havası, çok kısa sürdü. Yerini yeni bir şoven saldırı furyası aldı. Futbol sahalarından, metropollere, oradan ilçelere kadar uzanan, bir zincirdi bu.

Devletin bilinçli bir şekilde destekleyip, süper lige çıkardığı Diyarbakırspor bile, PKK ile özdeşleştirilerek saldırılara maruz kaldı. Önce Bursa’da, sonra Antep’de, Diyarbakırspor “PKK dışarı!” sloganlarıyla karşılandı. Diyarbakır taraftarları ve sporcular, tartaklandı. Öyle ki Diyarbakırspor yöneticileri, ligten çekilmeyi düşündüklerini açıklayacak duruma geldiler. Bu yöndeki açıklamalarını sonradan geri almak zorunda kalsalar da, **futbol sahalarındaki kışkırtılan şovenizm, her fırsatta kendini kismaya devam ediyor.** İstiklal marşı ile başlayıp, “şehitler için saygı duruşu” ile süren, birçok şoven pankart ve sloganla dolan bu sahalar, ırkçılığın ve şovenizmin arenasına dönüşmüş durumda. O yönüyle futbol sahalarında şoven saldırıların yaşanması, kimseyi şaşırtmıyor.

Fakat son olarak buna İzmir’in de eklenmesi, birçok kesim tarafından şaşkınlıkla karşılandı. Çünkü İzmir, bugüne dek “sosyal-demokratların kalesi”, “demokrat İzmir” olarak biliniyordu. Tabii, saldırıların yaşandığı yeri, tümünden “şoven” olarak damgalamak, hiçbir zaman doğru değildir. Bu, egemenlerin ekmeğine yağ sürer sadece. İzmir’de DTP konvoyuna taşlı saldırı düzenleyenler, kurt işaretleri de yapmışlardır. Bu saldırının MHP ilçe teşkilatı tarafından organize edildiği söylenmektedir. Kendilerine “ulusalci”,

“sosyal-demokrat” diyen kesimlerden de bu tür saldırılar gelebilir. Çünkü şovenizm, bilinçli bir şekilde körüklenmekte ve yayılmaktadır.

Çanakkale’nin Bayramiç ilçesi gibi yerler, geçmişten beri şovenizmin baskın olduğu yerlerdir. ‘90’lı yıllarda, yine görünürde farklı bir olay

yüzünden Kürt-Türk çatışması yaşanmıştı. O zaman konu, “keçi”ydi, şimdi “kız meselesi” ya da “gençlerin söz dalaşı” olabiliyor. Fakat kesin olan, toplumda bu gerilimin tırmandırıldığıdır.

İzmir’deki saldırı üzerine, Başbakan Erdoğan, DTP’nin konvoyunda PKK bayrakları açıldığını söyleyerek, saldırıyı haklı gören bir açıklama yapabilmiştir. DTP ise, PKK bayrağı açılmadığını, bunun kendi bayraklarının rengi olduğunu söylemektedir. Sarı-kırmızı-yeşil, Kürtlerin simgesidir. Kaldı ki, PKK bayrağının açılması, gerilla kıyafeti giyilmesi de, böyle bir saldırıyı meşru gösteremez!

“Açılım”da son durum

“Kürt açılımı”nın önemli bir parçası, Öcalan’ın koşullarının iyileştirilmesiydi. Bu doğrultuda İmralı’da düzenlemeler yapıldı ve 8 mahkumun daha götürüleceği söylendi. Geçtiğimiz ay, 5 mahkum, İmralı’ya götürüldü ve Öcalan’ın yeri değiştirildi. Yakın zamanda 3 mahkumun daha götürüleceği, bu mahkumların belli saatlerde görüştürüleceği söylendi. Böylece Öcalan’ın 10 yıldır süren tecrit ortamı kaldırılmış oluyordu. Fakat Öcalan, son görüşmesinde koşullarının iyileşmediğini aksine daha kötü olduğunu söyledi. Daha önce 12 metre kare olan alanı, şimdi 6 metre kareye indirilmişti.

Kandil’den ve yurtdışından “barış grupları”nın Türkiye’ye gelmesi de durmuş görünüyor.

29 Ekim Cumhuriyet bayramı öngününde Avrupa’dan gelecek olan ekibi, AKP hükümeti engellemişti. Son olarak PKK, yeni ekip gelmeyeceğini açıkladı. İçişleri Bakanı Beşir Atalay ise, Mahmur kampından bir ay içinde yeni dönüşlerin olacağını ve kampın yarıdan fazlasının Türkiye’ye geleceğini söyledi. Fakat hem PKK, hem de DTP, kendilerine bu yönde bir bilgi verilmediğini, AKP’nin bunu Irak’taki Kürt Bölgesel Yönetimi ile çözmeye çalıştığını bildiriyorlar. Mahmur kampından gelenler ise, ortada kaldıklarını, kendilerine hiçbir şey sunulmadığını söylüyor.

Güney Kürdistan sınırları içinde bulunan Mahmur kampı, ABD’nin askerlerini Irak’tan çekme planına göre, boşaltmayı hedefledikleri bir mülteci kampı. Bu durumun 7 Aralık’ta gerçekleşecek olan Obama-Erdoğan görüşmesinde ele alınacağı söyleniyor. Ayrıca 17-19 Aralık tarihleri arasında Erbil’de, Türkiye-Irak-ABD üçlü güvenlik toplantısı yapılacak. Bu görüşmeler sonrasında, yeni grupların gelmesi planlanıyor.

Şu haliyle “açılım” Mahmur kampının boşaltılmasıyla darlaşmış durumda. Bunu ne kadar başatabilecekleri de meçhul. Çünkü kampta PKK’nin belli bir ağırlığı var. PKK’nin onaylamadığı bir boşaltma işlemi zor görünüyor. Bir kez daha “dağ fare doğurdu” ve “açılım”dan medet uman kesimlerin payına, yine hayal kırıklığı düştü.

“Hücreler” kitabına yine ceza!

Yayınlandığı günden bu yana yargılanması bitmeyen, “İnancın

Sınandığı Zor Mekan-

lar:Hücreler” kitabına ceza yağdı. Kitabın derleyeni Nevin Berktaş’a 10 ay hapis, 461 milyon para cezası verildi. Ayrıca kitabı basan “Yediveren Yayınları” sahibi Elif Çamyar’a da yüklü para cezası kesildi.

“Hücreler” kitabı, 2000 yılının ilk aylarında, o dönem cezaevinde olan Nevin Berktaş’ın derlemesiyle hazırlandı ve Nisan ayında yayınlandı. Fakat kitap, yayınlandığı andan itibaren, hakkında açılan davalardan kurtulamadı. Piyasaya çıktıktan 7 gün sonra toplatıldı. Ardından, yazarı, yayınevi sahibi ve kitaba yazılarıyla katkıda bulunanlar hakkında peş peşe davalar açıldı. DGM savcıları, kitapta üç farklı örgüte yardım-yataklık yapıldığını iddia ediyor, “Kürt halkının özgürlük mücadelesi” gibi cümle içinden aldığı bölümleri de “bölücülük” olarak gösteriyordu.

Bu davaların önemli bir kısmı, beraat ya da para cezaları ile sonuçlandı. TCK’nın 169. maddesinden açılan dava ise, (yasadışı örgüte yardım ve yataklık etmek) 2001 yılında sonuçlandı ve yazarına 3 yıl 6 ay ceza verildi. Fakat 169. maddede yapılan yasa değişikliği nedeniyle yapılan itiraz üzerine, 2007 yılında bir kez daha görülmeye başlandı. Ve bu dava, geçtiğimiz ay sonuçlandı:10 ay hapis, para cezası, kamu görevlerinden men vb...

“Hücreler” kitabı, tam da 19 Aralık 2000 katliamından ve F tipi hapishanelerin açılmasından hemen önce kaleme alınmıştı. O sırada Gebze Cezaevi’nde tutsak olan Nevin Berktaş, 12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara boyuneğmediği için atıldığı hücreleri, orada karşılaştığı uygulamaları, ona karşı yürüttüğü mücadeleyi anlatıyordu. Yerin metrelerce altında, duvarlarından ve tavanından suların damladığı ve kedi büyüklüğünde farelerin cirit attığı koşullarda, tek başına aylarca kalan yazar, hücrelere karşı nasıl direnileceğini bizzat kendi yaşamından örneklerle gösteriyordu. Kitabın başlığı gibi, “İnancın sınandığı zor mekanlar”dı hücreler. Aynı zamanda “o sınamadan” başarıyla çıkanların yendiği mekanlar... **Komünist ve devrimciler, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de inançlarıyla hücreleri parçalamayı başarmıştı.** Kitap, tüm tutsaklara bu mesajı iletliyordu.

Kitabın yayına hazırlandığı dönemde, işbaşında olan Ecevit hükümeti, “hücre tipi cezaevleri” için Mayıs ayına randevu vermişti devrimci tutsaklara. Bu yönüyle kitabın zamanlaması, son

2007 yılının Şubat ayında tahliye olan Nevin Berktaş, bir ay sonra, 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü’nde konuşma yaparken.

derece isabetli olmuştu. Dolayısıyla yankısı da büyük oldu.

Önemli bir okur kitlesine ulaştı, büyük bir ilgi ve beğeniyle karşılandı. Tabi aynı zamanda devletin de tüm hismini üzerine topladı.

“Hücreler” kitabında N. Berktaş, 12 Eylül hapishanelerinin karanlık yüzünü ve bu karanlığı ışıklarıyla aydınlatanları göstermiş oluyordu. **21 yılını hapishanelerde geçirmiş bir tutsak olarak, “F tipi hücrelerin” hazırlandığı bir dönemde, hücreler konusundaki deneyimlerini paylaşma sorumluluğu ile kitabı hazırlamıştı.** Kitap yayınlanır yayınlanmaz başlayan yargı süreci de, devletin bu duruma duyduğu hiddeti gösteriyordu. Aslında **yazarın şahsında, 12 Eylül faşizmine kafa tutan yaşam yargılanıyordu.**

Bu yaşama faşizmin duyduğu kınin hiç bitmediğini kanıtlıyordu, 9 yıl süren yargılama süreci ve ardından verilen ağır hapis ile yüklü para cezaları... Aynı zamanda 12 Eylül zihniyetinin devam ettiğini de...

O günden bu yana kaç yıl geçti, kaç hükümet değişti. Son olarak işbaşına gelen AKP hükümeti, sözde değişimin ve demokrasinin şampiyonluğunu yaptı. “AB’ye uyum”, “Kopenhag kriterleri” vb. ile artık düşüncenin suç olmaktan çıktığına dair ne çok şey söylendi. Ancak bir kez daha görüldü ki, **kitaplar hala yargılanıyor, hala “düşünce” suç olmaya devam ediyor ve hala düşüncelerini-yasadıklarını yazdığı için insanlar ceza alıyor.** Devletin faşist karakteri değişmediği sürece, bu durum da değişmeyecek. Hele sözkonusu olan, komünist ve devrimcilerin direnişi ise, devletin tutumunda bir değişiklik beklemek, ham hayaldir.

“Hücreler” kitabına verilen ceza, bu gerçekleri bir kez daha teyit etmiştir. Ancak bedeli ne olursa olsun, ne faşizme karşı direniş bitecektir, ne de bu direnişi yazanlar, anlatanlar...

Ne insan hücreye sığabilir Ne hücre o kadar büyüyebilir

Nevin Berktaş’ın “Hücreler” kitabıyla ilgili davanın açıldığı ilk günlerde kaleme aldığı ve Eylül 2001 tarihinde “Proleter Devrimci Duruş” dergisinde yayınlanan “çağrı”yı kısaltarak veriyoruz.

Hani diyor ya şair; “O kadar uzun bir destanı var / O duvarın dibindeki her bir karış yerin...”

Evet, o duvar(lar)ın dibinde bağlandı bizimkilerin kolları... O duvarın dibinde kurşunlandılar ve o duvarda -Spartaküsten bu yana- bizimkilerin Eyfeller gibi kemikleri yükseliyor.

Sadece hapishane duvarlarını kastetmiyorum. Hatta bizim etrafımızdaki “dört duvar” küçük bir kısmını oluşturuyor... Yaşlı bir teyzenin topraklaşmış yüzüne sinen acıda; yıllardır kirli bir savaşın ortasında ülkesini arayan Filistin ve Kürt çocuklarının erken büyümüş gözlerinde; işsiz kaldığı için kendini yakabilen bir emekçinin öfkesinde; yazarın kaleminde, bilimin beyninde, sanatın yüreğinde... Her şeyde ve her yerde “o duvar”! (...)

İnsanların yakıldığı hapishanelerde, kitapların değeri olabilir mi? Okuma-yazma oranının bu denli düşük seyrettiği; eğitim-öğretim olanaklarından yararlanamayan milyonlarca çocuğun olduğu bir ülkede, yıllardır “cezaevleri birer okula dönüştü” sendromuyla hareket eden bir devletin kitap kaygısı ne olabilir?

19 Aralık; cezaevinde özenle toplanmış, üzerine titrediğimiz kitaplarımız için de “hayata dönüş” operasyonu oldu. Operasyon sırasında onbinlerce kitap, çalışma-araştırma notları ve arşivler de yakıldı. Hitler’in gaz odalarını, insan fırınlarını seyyar hale getiren bir zihniyet için, kitap yakmak hiç de şaşırtıcı değil. Ancak insanların ve kitapların yakılmasının verdiği acıyı, bunun farklılığını siz de tahmin edersiniz. Yanmayan kitaplarımızın bir kısmını da cezaevi bahçesinde koca bir ateş yakıp -özellikle ailelerimizin görebileceği bir şekilde- yaktılar.

O gün ailelerimizin anlattığı manzara şuydu: “Bir grup asker, etrafında oturmuş, kitaplarınızı uzaktan ateşe fırlatıyor ve kendi aralarında büyük bir keyifle, iskalayıp iskalamamanın oyununu oynuyorlar.” (...)

İşte tam da bugünlerde yaklaşık bir yıl önce kaleme aldığım “İnancın Sınandığı Zor Mekanlar: Hücreler” adlı kitabımın yargılanması için DGM tarafından duruşmaya çağıldım. Doğrusu bu durum, kitap düşmanlarının yarattığı tabloya çok da uygundu. “Basın yoluyla bölücülük yapmak, yasadışı örgüte yardım ve yataklık etmek, vb...” Yargılama için bunlar, yeter de artar nedenlerdi!..

Şu an 43 yaşındayım ve 25 yıllık devrimci yaşantımın neredeyse 15 yılını cezaevlerinde geçirdim. Bu yılların önemli bir bölümünü de hücreler oluşturuyordu. 12 Eylül’ün karanlık hücreleri...

Başımдан geçenler üzerinden, bu hücreleri anlatmak istedim. Ortaçağın izbe hücrelerinden hiç farkı olmayan; farelerin, Çukurova yılanlarının mesken tuttuğu, kibritin bile alev almadığı, vıcık vıcık nemli duvarlarıyla küçük bir hücrede nasıl yaşanır bilinsin istedim. Güneşin doğuşunu, yağmurun sesini, çınarların kokusunu, sokağın gürültüsünü hiç duymadan; kitapsız, gazetesiz, mektupsuz, görüşsüz; ama falakalı, işkenceli bir hücrede nasıl yaşanır bilinsin istedim. Zorla istiklal marşı söyletmek, “komutanım” dedirtmek, ön ilikletmek, tek tip elbise giydirmek, en basit insani ihtiyaçlarını bile yaptırmamak, nasıl bir işkencedir bilinsin istedim. En azından bilinenlere bir katkı olsun istedim...

Bir kadın olarak, bunları yaşamamın ek zorluklarıyla dolu yıllarda tek bir yaptırıma bile uymadan, tek başıma kalsam da bu karanlığa nasıl göğüs gerdiğimi, insan gücünün ne yenilmez olduğunu, hücrelerin kaç devrimci ve komünistin ölümüyle yıkıldığını anlatmak istedim. Toplumsal bir idealsizleştirme ortamında, inançlarını için her zorluğa direndiğimi-direneceğimi; bu dünyada hala idealleri için ölen insanlar olduğunu bir kez daha vurgulamak istedim...

Bunları yaşadım, anlattım ve şimdi yargılanıyorum. Tüm yaşanmışlıklara karşın, hala hücreyi savunan mantık değil, ama benim kitabım yargılanıyor!

Sizlerden bu haksız yargılamayı kamuoyuna duyurmanızı istiyorum... Ben her şeye rağmen ve her şeyden dolayı, hücre karanlığının yırtılacağına inanıyorum. Bunu hiç kaybetmedim. Çünkü ne insan hücreye sığabilir, ne hücre o kadar büyüyebilir!

KESK, Türk
Kamu-Sen ve
BASK'a bağlı
emekçi memur-

lar, 25 Kasım'da yaptıkları bir
günlük uyarı greviyle hayatı
durdurdular.

Emekçi memurların yaptığı
genel grev çağrısına uyan yak-
laşık 2 milyon kamu çalışanı, işyerlerine gitmediler
ve protesto eylemlerine katıldılar. Hastaneler, okul-
lar, postaneler, vergi daireleri, tren garları başta ol-
mak üzere hayatı durduran greve işçiler de destek
verdiler. DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikaların bir kıs-
mı iki saatlik iş bırakarak ve işyerlerinin önünde bil-
diri okuyarak destek sunarken, bazı işçi sendikaları
yürüyüşlere katılım gösterdiler. 25 Kasım gecesin-
den başlayan greve, emekçiler de, çocuklarını okul-
lara göndermeyerek, hastanelere gitmeyerek destek
oldular.

Emekçi memurlar 25 Kasım günü, hemen he-
men tüm illerde sokaklara çıkarak yürüyüşler düzen-
lediler.

Yürüyüşlerin en kitlesel olanı, **İstanbul, Ankara
ve İzmir**'de gerçekleşti. Ankara'da eylemlerin bir bö-
lümüne devletin kolluk güçleri saldırdı. Çorum'da da
emekçilerin yürüyüşünü engellemeye çalışan polis-
ler, kitlenin kararlılığı karşısında geri adım attılar.

***

İstanbul'da emekçi memurların eylemleri sabah
saatlerinde başladı. Hemen her bölgede toplanma
merkezleri oluştu ve yürüyüşler düzenlendi. Sonra
bu kollar, **Avrupa yakasında Çapa'da, Anadolu**

25 Kasım'da kitleler haykırdı: Genel grev genel direniş!

Yakasinda Haydarpaşa'da buluştular. Anadolu ya-
kasından toplanan kitle sonra Sirkeci'ye geçti. Çapa
ve Sirkeci'de buluşan kitleler, Beyazıt meydanına
doğru yürüyüşe geçtiler. Ve bu meydanda büyük bir
miting gerçekleşti.

Eğitim-Sen 4 Nolu şubenin çağrısıyla aralarında
Proleterce Devrimci Duruş okurlarının da bulunduğu
kurumlar, Gazi Mahallesi'nde ve Alibeyköy'de yürü-
yüşler düzenlediler. Gazi Mahallesi'nde İstiklal İko-
kulu'na, Alibeyköy'de ise Veysel Karani camisinin
önünden Alibeyköy lisesine yürüyüşler düzenlendi.
Ardından Aksaray'daki Ulubatlı metro çıkışında top-
landı. Buradan pankartlar ve dövizler açarak Çapa
Tıp Fakültesi içinden yürüyerek yürüyüşün başla-
ya-çağı Çapa Tıp Fakültesi önüne gelindi. Proleterce
Devrimci Duruş okurları buradaki yürüyüşte de pan-
kart ve dövizleriyle yerlerini aldılar. BES üyesi
emekçi memurlar ise Cevizlibağ Vergi Dairesinin
önünde toplanarak Çapa'ya yürüdüler.

Saat 11'den itibaren **Sirkeci ve Çapa'da** topla-
nan emekçi memurlar, işçiler, öğrenciler ve devrim-
ciler, iki koldan Beyazıt meydanına yürüdü. 30 bin
kişinin katıldığı yürüyüş boyunca, emekçi memurlar
ve onlara destek veren işçiler, *"Genel grev genel di-
reniş" sloganını haykırdılar. "Parasız eğitim parasız*

du. Kortejde,
ortak sloganların yanısıra *"Marks-Engels-Lenin-Sta-
lin Yaşasın devrim ve sosyalizm"* sloganını da sık-
lıkla haykırdılar.

Kortejlerin alana girmesinin ardından miting baş-
ladı. Mitingde konuşmayı KESK Genel Başkanı Sa-
mi Evren yaptı. "Bunun bir uyarı grevi olduğunu ve
bu uyarının dikkate alınması gerektiğini" söyledi.
"TİS'li grevli sendika hakkının tanınmasının artık bir
zorunluluk olduğunu" vurguladı. Miting, Grup Yo-
rum'un söylediği türküler ve çekilen halaylarla son
bulurken, daha güçlü eylemlerin bir provası oldu.

Ankara'da emekçi memurlar Sıhhiye meydanına
yürüyüş düzenlediler. Yürüyüşe işçiler ve öğrenciler
de destek sundu. Alana giriş noktasında polisin pro-
vakasyonu sonucu çatışma çıktı. Fakat çatışmanın
ardından eylem devam etti. *"Parasız eğitim parasız
sağlık", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız",
"Zafer direnen emekçinin olacak", "Genel grev genel
direniş" sloganları atıldı.*

***

Uzun yıllar sonra, emekçi memurlar sokaklara bu
kadar kitlesel döküldüler. Sokakta kurulmuş ve meş-
ru mücadeleyle kazanılmış bir sendikanın, yasal sı-
nırlara hapsedilemeyeceğini ortaya koydular. Masa
başında oynanan toplu görüşme oyununa, yıldan yı-
la eritilen maaşlara ve gaspedilen haklarına karşı,
güçlü bir çıkıştı bu. Emekçi memurlar bu çıkışlarıyla,
tüm işçi ve emekçilere de umut oldular.

Krizin yükünün işçi ve emekçilere kesilmeye çalı-
şıldığı bir süreçte, verilen bu yanıt oldukça anlamlı-
dır. Bu kadar güçlü bir çıkış, burjuvaziye ve onun
devletini panikletti. *"Grev yapamazlar, cezalandırı-
rız"* tehditlerine rağmen, greve katılımın yüksek ol-
ması, yanı sıra sokakların sloganlarla doldurulması,
küçük illerde bile grevin örgütlenebilmesi, korkularını
daha da büyüttü. Dikensiz gül bahçesinde yürümek
isteyen burjuvazi ve AKP hükümeti, işin o kadar da
kolay olmadığını gördü.

Türkiye'nin her tarafından adeta bir nehir gibi
alanlara akanlar, geleceği temsil ediyorlar. Emekçi
memurlar, nasıl sendikayı sokakta kurdularsa, grev
ve TİS hakkını da sokakta kazanacaktır. 25 Kasım,
bunun işaretini güçlü bir şekilde vermiştir.

25 Kasım eylemlerinde en sık atılan *"Genel grev
genel direniş"* sloganı da uzak olmayan bir gelecek-
te hayata geçecektir. Artan işsizlik ve açlık, en temel
ihtiyaçlara gelen zamlar, artan vergiler, düşük ücret
ve uzun çalışma saatleri ile işçi ve emekçiler bunal-
ılmaktadır. Diğer yandan kitleler, şovenist histeriyle
zehirlenmeye çalışılmakta, Türk-Kürt, Alevi-Sunni
ayrımı körüklenmektedir. İşçi ve emekçilerin bu ya-
pay kamplaşmalarda da yeri olmayacaktır. Sokaklar-
da estirilen linç terörüne en büyük yanıt işçiler ve
emekçiler verecektir. *"İşçilerin birliği halkların kar-
deşliği"* şiranının bugünkü anlamı daha büyüktür.

Oynanmaya çalışılan oyunlara, krizin faturasının
üzerimize yıkılmasına izin vermeyelim! Faturanın
yükünü, krizi yaratanlar çeksin diyerek onların üzeri-
ne bırakalım! Emekçi memurlar, işaret fişliğini çaktı.
Bu yoldan yürümeyi sürdürelim!

Gazi'den Beyazıt'a grev yürüyüşü...

Gazi mahallesindeki Genel Grev, Eğitim Sen 4 No'lu şubenin
çağrısıyla Gazi mahallesindeki devrimci-demokrat kurumlarla bir-
likte ortak biçimde örgütlendi. Gazi ve Alibeyköy'de bu kurumlar
tarafından bir platform kuruldu ve grev günü birlikte hareket etme
kararı alındı. Buna göre, sabah önce semt içinde ortak bir eylem
örgütlenecek, sonra Çapa'ya yine birlikte gidilecekti.

Böyle bir ortaklaştırma çabası çok önemliydi ve genel grevi Ga-
zi mahallesinin halkına daha etkin bir biçimde duyurmak ve genel
greve katılımı güçlendirmek açısından olumlu bir etki yarattı.

25 Kasım sabahı saat 08:30 da Gazi Mahallesi Cemevi'nden
başlayan yürüyüş, sloganlar eşliğinde İstiklal ilköğretim okuluna
kadar sürdü. Burada yapılan basın açıklamasıyla yürüyüş nokta-
landı. Oradan arabalarla Gaziosmanpaşa meydanına doğru yola çı-
kıldı. Aralarında PDD okurlarının da bulunduğu grup, kitlelerin ilgi-
sini üzerine çekti. Bereç'te arabalardan inen grup, meydana doğru
yürüyüşe geçti. "Yaşasın genel grev genel direniş", "Kurtuluş dev-
rimde sosyalizmde", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganlarıyla
meydana gelindi.

Burada PDD okurları tarafından halaylar çekildi. "Parasız eğitim
parasız sağlık", "İşçi memur elele genel greve"
sloganları sık sık atıldı.

Yaklaşık yarım saat kadar sonra, Bayrampa-
şa'dan yürüyüşe başlayan arkadaşlar da
gruba katıldılar. Basın açıklamasından son-
ra, hep beraber metroya yüründü. Metroya
para verilmedi ve "ulaşım hakkımız engel-
lenemez" sloganları atıldı. Ulubatlı dura-
ğında indikten sonra, orada bekleyen
yoldaşlarla buluştuk...

Gazi mahallesinden PDD okurları

Grev Hakkı

Grev Yaparak Kazanılır

Grev... grev... grev...

Sınıf mücadelesinin en etkili mücadele silahlarından bir olan grev, bu kez kamu emekçilerinin elindeydi. 25 Kasım günü KESK ve Kamu-Sen sendikalarına bağlı kamu emekçilerinin, tam gün iş bırakarak gerçekleştirdikleri uyarı grevi, gidilmesi gereken yolu gösteriyor. Ülke çapında hayat bulan greve sendikali ve sendikasız işçiler, öğrenciler ve öğrenci velileri katılarak dayanışma örneği gösterdiler.

Edirne'den Hakkari'ye, Kars'tan Muğla'ya yurtdört bir yanında kamu emekçileri iş bıraktılar. Trenler, postaneler, hastaneler, vergi daileri, belediyeler, okullar vb. her yer kapalıydı. DİSK ve Türk-İş'e bağlı işçiler de kimi işyerlerinde bir saat, kimi yerlerde tam gün iş bırakarak, sınıf dayanışmasında bulundular. Hayat önemli oranda aksadı. Grev, işçi-emekçilere büyük bir moral olurken, burjuvaziye korkulu anlar yaşattı.

Memur eylemleri bugüne kadar asıl olarak büyük illerde ve bazı işkollarında başarı sağlayabiliyordu. 25 Kasım genel grevi ise, neredeyse bütün illerde hayata geçirilebildi. Katılım elbette ki büyük şehirlerde olduğu kadar çok ve etkin bir katılım değildi. Ancak yine de daha önce memur eylemlerine katılmayan, hatta hiç eylem yapmayan, 1 Mayıs'a bile katılmayan bazı illerde bile grev örgütlenebilmesi oldukça ileri bir adımdır.

Grevli-TİS'li sendika hakkı

Kamu emekçileri, sendikalarını sokakta kurdular. **Sendikal örgütlülüğü elde etmek için her iş yerinde, her sokakta meydan savaşı vererek, gözaltılar, tutuklamalar yaşayarak, şehitler vererek, devlete geri adım attırdılar.** Fakat devlet, grevli TİS'li sendika hakkını yıllardır tanımıyor.

"Toplu görüşme" adı altında orta oyunu oynamaya devam ediyor. İş başına gelen hükümetler, "toplu görüşme" oyununda, kimi zaman yandaş sendikacılarla kamu emekçilerine düşük ücret verdiler. Kimi zaman masayı kuran da, masada oturan da kendileri oldular. AKP hükümeti de "toplu görüşme" oyununu devam ettirdi. Ve bu yıl, kamu emekçilerine yüzde 2.5 gibi komik bir zam verdi.

"Toplu görüşme" dönemlerinde her ne kadar maaş artışı konuşulsa da, TİS ve grev hakkını alma mücadelesi hep sürdü. KESK, son yapılan "toplu görüşmelere" katılmayı reddetti. Ve "TİS yoksa grev var" sloganını yükseltti. Emekçi memurlar, "grev hakkının grevle kazanılacağı"nı biliyorlardı. Bugüne dek çeşitli biçimlerde iş bırakma eylemi yapmışlardı. Fakat bunlar "vizite" ile yasal bir kılıfa bürünüyordu. Memur sendikaları, cep heden bir duruş içine girmiyordu. Ta ki 25 Kasım'a kadar...

25 Kasım günü, "grevli TİS'li sendika" mücade-

Kamu emekçileri, sendikalarını sokakta kurdular. Sendikal örgütlülüğü elde etmek için her iş yerinde, her sokakta meydan savaşı vererek, gözaltılar, tutuklamalar yaşayarak, şehitler vererek, devlete geri adım attırdılar. Fakat devlet, grevli TİS'li sendika hakkını yıllardır tanımıyor. 25 Kasım günü, "grevli TİS'li sendika" mücadelesi, fiili grevle bir üst noktaya sıçratıldı.

lesi, fiili grevle bir üst noktaya sıçratıldı. Grev hakkının grevle kazanılacağı pratikte gösterildi. Emekçi memurların hemen her eylemde attıkları "TİS hakkımız, grev silahımız" sloganı, 25 Kasım'da ateşlendi. Yaptıkları bu fiili grevle, sınıf mücadelesindeki önemli yerlerini bir kez daha ortaya koydular.

Türkiye işçi ve emekçileri, grevi uzun yıllar gündemine almamıştı. Yer yer tabanda ve kimi ilerici sendika şubelerinde dile getirilse de, bu istem, sendika bürokratları tarafından bastırıldı. Hava işçileriyle sınıfın gündemine sokulan grev, Telekom işçileriyle yıllar sonra yaşam buldu. Etkisini de hemen gösterdi. Ardından SSGSS yasasına karşı iki saatlik uyarı genel grevi, burjuvaziye panikletti. "Genel grev olmaz" diyenlere de, grevin nasıl yapılacağını gösterdi.

Kamu emekçilerinin tam günlük uyarı grevi burjuvazinin korkularını büyüttü. Grev kararı alınması bile burjuvaziye panikletmeye yetti. Başbakanından bakanlarına kadar, parlamento kürsüsünden, TV ekranlarından kamu emekçilerine dönük tehditler yağdırdılar. Tehditlerini bir yandan devam ettirirken, diğer yandan kendi yandaşı olan Memur-Sen vasıtasıyla grevi kırmaya, katılımı azaltmaya çalıştılar. Yetmedi, her birime genelgeler yolladılar. Bir yandan da **greve bu kadar katılım olacağını beklemiyorlardı. Tehditler, genelgeler, grev kırmaya dönük çabalar, hiç biri kar etmedi.** Kıran kırana süren mücadeleyi, kamu emekçileri şahsında işçi ve emekçiler kazandı. Üstelik neredeyse bütün illerde kitlesel sokaklara çıkarak, uzun yürüyüşler yaparak, hesap sorma bilinciyle alanlardaydılar.

İşçi-memur elele genel greve

İşçiler de kamu emekçilerinin yanında, saflardaydı. Hem de azımsanmayacak sayıda. Kimi işkolları iki saat, kimi işkolları tam gün iş bırakarak dayanıştılar kamu emekçileriyle. Pankartlarıyla eylemlerde yerlerini aldılar. Bazı işyerlerinde grevi destekleyen bildiriler okundu. O özlenen "işçi-memur elele" pratiğe dönüşmüştü. Capcanlı, coşkulu, militan, görkemli...

Sendika konfederasyon başkanları, kendilerine bağlı bir işkolundaki eylemlere, direnişlere bile, genellikle sözlü veya yazılı destek açıklarlardı. Daha ilerisi, temsili düzeyde katılımdı. Bu grevde de ka-

tılacaklarını, merkezi olarak son günlerde açıldılar. Açıklamak zo-

runda kaldılar. Çünkü grevden yana güçlü bir basınç vardı. Türk-İş'e bağlı Petrol-İş ve Deri-İş, kendi konfederasyonlarını beklemeden fiili destek sunacaklarını ifade

ettiler. Ardından Türk-İş Şubeler Platformu da eylemli katılım sağlayacaklarını bildirdi. Dolayısıyla Türk-İş konfederasyonu destek sunmaya zorunlu kaldı. DİSK için de aynı şey geçerli. Taban baskısını, basıncını hissetti.

Diğer taraftan kamu emekçilerinin grev hazırlık sürecinde yarattıkları olumlu atmosferin etkileri oldu. Daha büyük bir genel grev genel direnişin provasının yapıldığını söylemek abartı sayılmaz. Şimdi 25 Kasım'ın derslerini kuşanarak "işçi-memur elele genel greve" sloganını büyütme, ileri taşımak hedeflenmelidir.

Kazanmanın yolu açıldı

Bütün baskı ve tehditlere rağmen, kamu emekçileri grevi sokaklara taşıyarak meydan okudular. Bir günlük grev, sadece emekçi memurlar açısından değil, tüm işçi ve emekçiler açısından büyük bir moral oldu. Bununla birlikte sendikalar, daha iyi bir taban çalışmasıyla grevi örgütleselerdi, hiç kuşkusuz çok daha kitlesel ve etkili olurdu. Örneğin, bölgelerden eylemli çıkışlar her yerde yapılmadı. Yapılan yerlerde şubeler kendi inisiyatiflerini kullandılar. İşçi ve diğer kesimlerle ortaklaştırma yönünde de eksiklikler oldu. Bazı bölgelerde ortak örgütlenme çabası olduysa da yetersiz kaldı.

25 Kasım grevinin, kimi eksiklerine rağmen böylesine büyük, kitlesel ve etkili geçmesinde, emekçi memurların tabandan gelen zorlaması, belirleyici olmuştur. Özellikle de KESK'in devrimci-demokrat tabanı, önemli bir rol oynamıştır. Emekçi memurlar, tabanda birlik sağlayarak, sokaklara dökülmüştür.

Kısacası 25 Kasım, gerçek bir sendikaya ulaşmada önemli bir dönemeç olmuş, kazanmanın yolunu açmıştır.

25 Kasım'da GENEL GREV'E GENEL DİRENİŞ'E!

Emekçi memurlar, 25 Kasım'da greve çıkıyor. Yıllardır verdikleri “grevli, TİS’li sendika” mücadelesini, bir üst noktaya sıçratıyorlar.

Grev hakkının ancak grev yaparak kazanılacağını, bizzat yaşamda görerek, bunu fiili grevle karşılıyorlar.

Memurlar, yıllarca süren mücadele ile sendikalarını kurmayı başardı. Fakat devlet “toplula görüşme” adı altında

ortaoyunu oynamaya devam etti. Son olarak “toplula görüşme”den memura yüzde 2.5 gibi komik bir zam çıktı. Bir kez daha görüldü ki, toplu iş sözleşmesi yapamayan, greve çıkamayan bir sendika, gerçek anlamda sendika değildir.

Bu konuda uluslararası kurumların, son olarak Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin kararı olmasına rağmen, hükümetler bu hakkı tanımamakta ısrar etti. AKP hükümeti ise, bir yandan memur hareketini bölmeye çalıştı, bir yandan da tüm kamu emekçilerini sözleşmeli hale getirmeyi hedefleyen “Kamu Personel Rejimi Yasası”nı hazırladı.

Şimdi memurlar, insanca yaşayacak bir ücret, işgüvencesi, eğitim ve sağlığın parasız olması, özelleştirme ve taşeronlaştırmaya son verilmesi ve toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkı için GREVE gidiyorlar. Bugüne dek “hak verilmez alınır” şiarıyla hareket eden emekçi memurlar, “grevli, TİS’li sendika” hakkını da söke söke almasını bilecektir!

İşçiler, emekçiler, gençler!

Krizle birlikte çalışma ve yaşam koşulları daha da çekilmez hale geldi. İşsizlik, rekor düzeyde. Krizin patlak vermesinden bu yana yaklaşık iki milyon kişi işsiz kaldı. Toplam işsizlerin sayısı 6 milyona ulaştı. Bu durumun önümüzdeki beş yıl boyunca değişmeyeceğini açık açık söylüyorlar. Her gün binlerce insan açlıkla ölüm tehlikesi altında yaşıyor. Krizle birlikte işsizler ve açlar ordusu devasa boyutlara ulaştı. Çalışanlara ise, daha uzun iş saatleri ve ağır çalışma koşulları dayatılıyor. Üstelik açlık sınırının çok altında bir ücret ile çalıştırılıyorlar. Bir çoğu ücretlerini bile alamaz durumda.

Burjuvazi, krizin yükünü işçi ve emekçilere yıkararak, karlarına kar katıyor. Hükümetin aldığı kararların yardımıyla da krizi en az hasarla atlattı. Başarıyor. İşçiye, memura, emekliye yüzde 2’lik zamlar veren hükümet, temel ihtiyaç maddelerine zam üzerine zam yapıyor. Kışın gelmesiyle birlikte doğalgaz ve elektrik zamları yetmezmiş gibi, ulaşım da yüzde 30’un üzerinde zam yaptı. “Kentsel dönüşüm” adı altında yandaşlarına rant kapısı açmak için yoksul halkın dışıyla tırnağıyla yaptığı evleri yıkıyor.

Bütün bu koşullar altında, yaşamak için bile mücadele etmek dışında bir seçenek kalmamıştır. Emekçi memurların 25 Kasım grevi, tüm işçi ve emekçilerin katılımıyla genel grev genel direnişe dönüşmelidir! İşçiler şalterleri indirerek, esnaf kepenk kapatarak, öğrenciler okula gitmeyerek eyleme geçmeli, 25 Kasım’da hayat durmalıdır!

Burjuvazi bizlere açlıktan ölüm, işsizlikten çürüme dayatıyor. Biz ise yaşama ve çalışma hakkımızı savunuyoruz.

**Krizin faturasını ödememek için,
Peşpeşe yağın zamları geri aldirmek için,
İşten atmalara, taşeronlaştırmaya, özelleştirmelere son vermek için
Eğitim ve sağlığın parasız olması için,
Örgütlenme, söz ve karar hakkı için,
Grevli ve TİS’li sendika hakkı için,
25 KASIM’DA SOKAĞA, EYLEME, GENEL GREVE!**

DSB

Devrimci Sendikal Birlik

25 Kasım genel grevi için hazırlanan bu bildiri, emekçi semtlerinde, okullarda ve işyerlerinde dağıtıldı

İşçi-emekçi direnişlerinden...

- ✓ Edirne’de çöp toplama işlerini yapan taşeron Şafak Temizlik şirketinde çalışan 180 işçi, ücretlerini alamadıkları için iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Edirne Belediyesi’nin temizlik işlerini yapan işçiler 650 lira olan ücretlerini bir aydır alamazken, 26 Kasım’da şirketin önüne gelerek ateş yaktılar ve "Hakkımızı istiyoruz" sloganını attılar.
- ✓ Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi çalışanları, döner sermaye ödeneklerindeki kesintiyi protesto etmek için 2 Kasım’da iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. İbn-i Sina Hastanesi bahçesinde toplanan SES üyesi emekçiler, yüzde 30’luk kesintiye "üniversitenin kar etmediği" gerekçesinin gösterildiğini belirttiler. Aynı gerekçeyle İstanbul Çapa’da çalışan SES üyesi sağlık emekçileri de, 4 Kasım’da bir eylem gerçekleştirdiler ve 2 saat iş bıraktılar. Sağlık emekçileri 5 ve 6 Kasım’da da iş bırakma eylemini devam ettirdiler.
- ✓ İstanbul’da Kartal, Pendik, Maltepe ve Tuzla’da yol bakım işinde çalışan işçiler, bağlı oldukları taşeron firmanın 4 aydır ücretlerini ödememesi üzerine 3 Kasım’da iş bıraktılar. İşçiler, İBB 7. Bölge kapısından araçların çıkışına izin vermedi. İşçiler, hem İSTON hem de taşeron firma hakkında dava açacaklarını açıkladılar.
- ✓ Eskişehir’de çamaşır makinesi üretimi yapan RENTA fabrikasında çalışan ve çalışma koşullarının kötülüğü yüzünden Birleşik Metal-İş sendikasına üye olan işçiler, 44 günlük direnişin ardından işlerine geri döndüler. Sendikaya üye oldukları için işten atılan 18 işçi fabrika önünde direnişe geçmişlerdi. 5 Kasım’da kazanımla sonuçlanan direnişin ardından işçiler kurban bayramından sonra işbaşı yapacaklar.
- ✓ Çorum Şeker Fabrikası’nın özelleştirilmesini protesto eden işçiler, 6 Kasım’da kendilerini fabrikaya kilitlediler. Suudi Arabistan’a bağlı Savola şirketine satılması düşünülen fabrikayı incelemek için fabrikaya gelen Savola CEO’su ve Tarım Kooperitifi Müdürü, fabrikayı inceleyemeden fabrikadan ayrılmak zorunda kalırlarken, işçiler her gün nöbet tutma kararı aldılar.
- ✓ Emekli-Sen üyesi emekliler 15 Kasım’da 4 günlük açlık grevine başladılar. Sendika üzerindeki baskıların son bulması, TÜFE ve KEY ödemelerinin derhal yapılması talebiyle açlık grevine başlayan işçiler, Kartal Meydanı’nda toplandılar. Gerçekleştirilen eylemin ardından Emekli-Sen lokaline kadar bir yürüyüş düzenleyen emekliler, talepleri arasında sağlık ve ücret taleplerinin de yer aldığını belirtirlerken, 18 Kasım’da da topladıkları imzaları Meclis’e iletiler.
- ✓ 22 Kasım’da Tuzla’da Geleş Gemi’nin taşeron firmasında çalışan ve boya işi yapan 30 yaşındaki Mahmut Altınöz ambara düşerek öldü. Altınöz tersanelerde hayatını kaybeden 129. işçi olurken devlet verdiği tüm sözlere rağmen tersanelerde düzenlemeleri yapmamakta ısrar ediyor.
- ✓ Tuzla’da Torgem tersanesinde çalışan 23 işçi 4 aydır maaşlarını alamadıkları için 22-26 Kasım tarihleri arasında 4 günlük açlık grevi yaptılar. Görüşme taleplerini Torgem patronu, kaymakamlık ve Gemi İşadamları Derneği’nin görmezlikten geldiğini belirten Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç, maaşların derhal ödenmesini istedi.
- ✓ İzmir Yıkama Fabrikası’nda çalışan işçiler, Ekim ayı içinde TEKSİF sendikasında çalışma koşullarıyla ilgili toplantı yapınca, işten atıldılar. Günlük çalışma saatlerinin 12 saati aştığı işyerinde, temizlik ve zımparalama işleri yapılıyor. Zorla mesaiye bıraktırılan işçiler, ortalama 700-750 lira alırken, mesai ücretlerinin ödenmediğini belirtiyorlar. 2.5 yıldır zam almayan işçilere aldıkları ücretler de parça parça ödeniyor. Bunun üzerine örgütlenme faaliyetine giren işçilerin toplantısını duyan patron, 19 Ekim’de 10 işçiye işten attı.
- ✓ TÜMTİS’e üye olduktan sonra işten atılan ve 2 Kasım’da işyeri önünde direnişe geçen Azim Kargo işçilerine, 24 Kasım’da sivil faşistler saldırdı. Ardından da polis, direnişte olan 14 işçiye gözaltına aldı. Yapılan saldırı, Kristal-İş tarafından da kınandı.

Sendika Ankara eylemini bitirdi Kent Aş işçisi CHP'yi işgal etti!

İzmir'de 1 Mayıs işçi bayramında işten atılan Kent aş işçisi, o günden bu yana direnişini büyütürken eylemlere devam ediyor.

İzmir'de çeşitli eylem ve etkinlikler düzenledikten sonra, Ankara'ya zorlu bir yürüyüş gerçekleştirdiler ve adlarının yanına "direnişin simgesi" sıfatını eklediler. Ne var ki Kent aş işçisi de sendikacıların ihanetine uğradı.

İzmir'de süren direnişi, Ankara'ya yürüyüşle taçlandırıp, burada zafere kesin gözüyle bakan sendika yönetiminin unuttuğu bir şey vardı: Hak verilmez alınır! Üyelerinin çoğunluğunun CHP'ye de üye olduğunu her defasında belirten Genel-iş, CHP'ye baskı yapacağını, CHP'nin de işten atılan Kent aş işçilerini geri alacağını savunuyor, işçileri buna inandırmaya çalışıyordu. Oysa Kent aş işçilerini işten atan da CHP'li belediye başkanıydı. CHP yönetiminin, kendi belediye başkanının attığı işçileri geri alması için, çok daha fazla köşeye sıkışması gerekiyordu. Sendikacıların ricası-minneti ile olacak şey değildi bu.

Ankara yürüyüşünün ardından, Abdi İpekçi Parkı'nda çadır kurup gece-gündüz burada kalan işçilerin, daha aktif ve çeşitli eylem planları, her seferinde sendika yönetimi tarafından engellendi. Faşist Alperen Ocakları'nın saldırısının ardından da, "direniş çadırlarının can güvenliği olmadığı" gerekçesiyle, işçileri çadırlarda kalmaktan alıkoydular. Öncü işçilerin çabalarıyla iki gün sonra direniş yeri olan Abdi İpekçi Parkı'na geri döndü. "Can güvenliği" bahanesiyle işçilerin önünü kesenlerin, sadece jandarmalar olmadığını, Kent aş işçisi burada anladı.

İşçileri önce devrimcilerden uzaklaştırmaya çalışan Genel-iş, sonrasında işçilerden kendi söyledikleri dışında hiç bir şey yapmalarını istedi. Kent aş işçisinin CHP Genel Merkezi önünde yapmak istediği eylemleri engelleyerek, onları pasifize etti. İşçilere, "ya bizim dediğimizi yapar, açlık grevine girersiniz; ya da sendika önlüklerinizi burada bırakıp gidirsiniz" diyerek rest çektiler. Günlerdir çadırdaki bekleyen işçileri, açlık greviyle daha fazla bekletmek ve halden düşürmek, son derece anlamsızdı. Direnişi zamana yayarak eritmekti. İşçiler bunu kabul etmeyince de "havalara soğudu, işçiler hastalandı" gibi gerekçelerle Abdi İpekçi'deki eyleme son verdiler.

Sınıf sendikacılığından dem vurup "bu iş namus işidir" diye yola çıkardığı insanları, yarı yolda bı-

rakmıştır sendika yönetimi.

Fakat Kent aş işçisi, sendikanın bu tutumuna rağmen, mücadeleyi bırakıp bir köşeye çekilmedi. "Direnişin simgesi" adına yakışır şekilde direnişe devam etti. Sendikaya değil de, sınıfının tecrübelerine başvurarak, 19 Kasım'da İzmir CHP il binasını işgal etti. Günlerce Ankara'nın ayazında CHP'den randevu dileyen sendika yönetiminin aksine, aileleriyle birlikte gerçekleştirdikleri birkaç saatlik işgalin ardından, Kent aş işçisinin görüşme talebi kabul edildi.

Genel İş Sendikası İzmir 5 Nolu Şube Başkanı Mehmet Çınar, eylemin sendika inisiyatifinin dışında geliştiğini söyledi. "Eylemi destekliyoruz" diyen Çınar, "Eylem aktif destek verecek misiniz?" sorusuna ise, "Ancak işçilerden davet gelirse, gideriz" yanıtını verdi.

İşgal sırasında CHP İl Başkanının dışarıda olmasından dolayı muhatap bulamayan işçiler, Karşıyaka Belediyesi'nin kendilerini çıkardıktan sonra 300 işçiyi işe aldığını vurguladılar. Taşeron firmalar arasında ihale yapıldığını ve işçilerin daha ucuza alındığını söylediler. CHP Genel Merkezi ise konuyla ilgili suskunluğunu korumaya devam ediyor. Oy istemeye gelirken, işçi emekçi dostu görünen CHP yönetimi ve belediye başkan adayları, seçimler bittikten sonra gerçek yüzlerini gösterdiler. CHP yönetiminde olan belediyelerde işçilerin ücretleri ya geç veriliyor, ya da sosyal hakları gasp ediliyor. Ya da Kent Aş'de olduğu gibi kapı önüne konuluyorlar.

Tabi bu sadece CHP için geçerli değil, tüm düzen partileri bunu yapıyor. Fakat CHP, bunu bir de "işçi-emekçi dostu" pozlarına girerek yapıyor. Özellikle İzmir'de bu tür demagojileri fazlasıyla kullandılar. Seçim öncesi işçilerden komiteler oluşturarak, kendileri adına çalıştırdılar. Ve hemen her yerde oyları gerilerken, İzmir'de tüm ilçeleriyle birlikte belediyeleri aldılar.

Karşılığında ise ilk yaptıkları, işçileri işten atmak oldu. Kent aş işçilerinin yaşadıkları, tüm düzen partilerinin işçi düşmanı yüzünün görülmesi bakımından öğreticidir.

İşçi sınıfı, ya devrimcidir, her şeydir, ya hiçbir şey!

Okmeydanı SSK işçileri direnişle kazandı

Dev-Sağlık İş'e üye oldukları için işten atılan 18 taşeron işçisinin direniş 16 Kasım'da kazanımla sonuçlandı. 45 gün boyunca hastane önünde direnen işçilerin talepleri kabul edildi ve işçiler eylemlerine son verdiler.

Dev Sağlık İş adına açıklama yapan Arzu Çerkezoğlu, direniş boyunca birçok eylem örgütlediklerini belirtti. Yapılan mitinglere katılımın yanında, Ankara'da 1000 taşeron sağlık işçisinin katıldığı bir miting örgütlediğini vurguladı.

18 Kasım'da işçiler son durumla ilgili Okmeydanı SSK önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yapılan konuşmalarda direniş boyunca işçilerin ve emekçilerin yanında olduğunu vurgulayan sendika yetkilileri ve işçiler "Direne direne kazandık" sloganını attılar. Direnişin kazanıldığı son gün Proleterce Devrimci Duruş okurları da işçileri ziyaret ettiler.

Ayrıca işçiler, 18 Kasım akşamı Çağlayan'daki Salon Figaro'da bir dayanışma gecesi de düzenleyerek kazanımlarını kutladılar. Geceye 300 kişi katılırken, söylenen türküler ve marşların yanında halaylar çekildi. Direnişçi işçiler de gecede şiirler okudu. Gecede sık sık "Direne direne kazandık" sloganını attılar.

Esenyurt işçilerinin direnişi sürüyor

Esenyurt belediye işçileri, direnişlerinin yüzü günlerini geride bıraktılar. Esenyurt Belediye Başkanı, işyerinde sendikal örgütlenmeyi bitirmek için, işçilere sendikadan istifa etmeyi dayatmış, işçiler bu dayatmaları kabul etmeyince işten atılmıştı. İşçiler, belediye binası önündeki bekleyişleri sürdürüyorlar. Ayrıca, her Çarşamba Esenyurt meydanından belediyenin önüne yürüyüş gerçekleştiriyorlar.

İşçiler 1 Kasım'da bir dayanışma etkinliği gerçekleştirdiler. Esenyurt'ta düğün salonunda düzenlenen etkinliğe yaklaşık 500 kişi katıldı. İSG, Halkalı Kağıt, Sinter Metal, Okmeydanı SSK çalışanları, Entes işçileri, Eğitim-Sen ve Deri-İş sendikaları etkinliğe katılarak destek verdiler. Müzik dinletileri ve halaylarla devam eden gecede yapılan konuşmalarda, direnişin kararlılıkla sürdürüldüğü, ama belediyenin hala talepleri görmezden geldiği ve örgütlü işçilere örgütsüzlüğü dayattığı vurgulandı.

19 Kasım'da Esenyurt Meydanı'nda toplanarak belediyenin önüne yürüyüş gerçekleştiren işçiler, Esenyurt Dayanışma Platformu'yla birlikte 25 Kasım grevine çağrıda bulundular. "Zafer direnen emekçinin olacak", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarının atıldığı eyleme Türk-İş Şubeler Platformu da destek verdi. Şubeler Platformu adına Rabia Özkaraca bir konuşma gerçekleştirdi. Yürüyüşün ardından direniş yeri ziyaret edildi.

Esenyurt Belediye işçileri 25 Kasım grevine de katıldı ve yürüyüşe destek verdi.

Kent-Aş işçileri CHP işgalinde

Alattin Karadağ infaz edildi

TKİP militanı Alaattin Karadağ, 19 Kasım'da Esenyurt'ta polisler tarafından sokak ortasında infaz edildi.

Sokak ortasındaki infazı gizlemek için didinip duran polisler, bu ne ilk cinayetiymiş ne de son olacaktı. Daha birkaç hafta öncesinde iki devrimciyi ağır yaralayanlar, bu kez bir devrimciyi in-

sanların gözü önünde yargısız bir şekilde infaz ettiler. Görgü tanıklarının anlatımlarıyla bu infaz su yüzüne çıktı.

Alaattin Karadağ, bir devrimciydi ve devrimci faaliyet yürütürken polislerle karşılaşmış, bölgeden uzaklaşmak istemiş, ancak üzerine yağmur kurşunlarıyla ağır yaralanmıştı. Bölgede bulunan esnafın anlatımına göre, polis minibüsünden inen uzun boylu, sivil biri tarafından başına kurşun sıkılarak katledilmişti. O kadar kişinin önünde gerçekleşen bu cinayet, aslında başta devrimciler olmak üzere tüm kitleye verilen gözdağı idi.

Yoldaşları Alaattin Karadağ'ın yaşamını şöyle anlattılar: Alaattin, Hatay'da işçi ve emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Gençlik yılları çeşitli atölyelerde çalışarak geçer. 1996 yılında devrimci bir işçi olarak mücadeleye atılır ve 1999'da TKİP üyesi olur. İzmir'de bir eylem sonrasında gözaltına alınır ve F tipine konur. Ölüm Orucu direnişinde yerini alır. Tahliyelerin başladığı dönemde cezaevinde çıkar.

Cezaevinden sonra devrimciliğine İstanbul'da devam eder. İşçidir ve parmaklarının dördünü bu kapitalist çark içerisinde kaybeder. Öldüğü 19 Kasım akşamına kadar profesyonel bir devrimcidir. 29 yaşında polisler sokak ortasındaki yargısız infazı sonucu da şehit düşer.

Alaattin Karadağ için yoldaşları, ilk olarak vurulduğu yerde basın açıklaması gerçekleştirdi. Esenyurt Depo durağından, katledildiği yere kadar sloganlarla yürüyen yoldaşları, bu katliamın hesabının sorulacağını haykırdı.

Cenazeyi Antakya'ya uğurlamak için ise, yoldaşları ve devrimci dostları 24 Kasım'da Gazi Mahallesi'nde toplandı. Eski Karakol önünde cenazenin gelmesini bekleyen kitle, buradan "Alaattin Karadağ yoldaş ölürsüzdür/Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir" yazılı, BDSP imzalı pankartın arkasında kızıl bayraklar eşliğinde sloganlar atarak cemevine kadar yürüdüler. "Devrim şehitleri ölürsüzdür", "Alaattin Karadağ ölürsüzdür", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca çevrede toplanan halka yönelik konuşmalar yapıldı.

Eski Karakol'un ardındaki anma saygı duruşuyla başladı. Alaattin Karadağ'ın abisi bir konuşma yaparak kardeşiyle ilgili anılarını anlattı.

BDSP adına yapılan açıklamanın ardından, "Gece Tutuştu" müzik grubu söylediği marşlarla anmaya destek sundu. Anmaya Proleterce Devrimci Duruş okurları ve OKSAM çalışanlarının yanı sıra Mücadele Birliği Platformu, Partizan, ESP Girişimi, Halk Cephesi, DHF, EHP, DTP, Ekmek ve Özgürlük de katılım sağladı. Bu törenin ardından cenaze, Antakya'ya uğurlandı.

Antakya'da Karaali köyündeki ailesinin evine getirilen cenaze, yapılan anmanın ardından mezarlığa doğru yola çıkarıldı. Mezarlığın önünde toplanan kitle, kızıl bayraklarla sloganlar atarak mezara kadar yürüdü. Burada Alaattin'in abisi bir konuşma gerçekleştirdi. Cenazenin ardından Karadağ'ın ailesi ziyaret edildi.

Gözaltılar, işkenceler, yayın toplatmalar...

- ✓ Son yıllarda artan çocuk ölümlerine dikkat çekmek için 22 Kasım'da Taksim Tünel'den Galatasaray Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Son 20 yılda 342 çocuğun devlet tarafından öldürüldüğüne dikkat çekilen yürüyüşte, Kürtçe ve Türkçe ağıtlar yakıldı. Beyaz önlükler giyen ve kırmızı bileklikler takan eylemciler, çocukların zafer işareti yaptığı için, kimi zaman eylem zamanlarında balkonda oldukları için öldürüldüğüne vurgu yapıldı. Çocukların öldürülmemesini isteyen kitle, bu cinayetleri işleyenlerin hiçbir yargı takibi görmediğine ve cezalandırılmadığına da vurgu yaptı. Galatasaray lisesi önünde son bulan yürüyüşe sanatçılar ve aydınlar da katılarak destek verdi. Eylemin ardından Cumartesi eylemine destek verildi.
- ✓ 28 Kasım'da Konya'da 16 yaşındaki S.K. isimli çocuk polisin ateş açması sonucu ağır yaralandı. Konya'da bir okula hırsızlık ihbarı yapılmasıyla bölgeye gelen polisler, yaptıkları açıklamada şahsın hırsızlık suçundan arandığı bahanesinin ardına gizlenirken, burjuva basın da işin bu yönünü daha çok öne çıkartarak polisin sokak ortası infazlarını övmeye devam ediyor.
- ✓ Cumartesi Anneleri'nin Galatasaray Lisesi önündeki eylemleri devam ediyor. 244 haftadır kayıpların peşinde olan Cumartesi annelerinin 244. haftadaki arayışı 14 yıl önce kaybedilen Fehmi Tosun üzeri-neydi. Fehmi Tosun'un kızı yaptığı konuşmada, babasının çocukken kaybedildiğini ve hala akıbeti hakkında bilgi alamadığını vurguladı. Eyleme, Sabahat Tuncel de katılarak bir konuşma gerçekleştirdi.
- ✓ 19 Kasım'da IMF-DB gösterilerine katıldıkları gerekçesiyle gözaltına alınan 8 DHF üyesi ve taraftarından 4'ü tutuklanarak cezaevine konuldu. Helikoptere havai fişek attıkları ve yasadışı slogan attıkları iddiasıyla gözaltına alınan DHF üyelerinden Ali Haydar Ben ve Kurtuluş Derman Metris Cezaevi'ne, Erdem Taş asker olduğu için Hasdal Askeri Cezaevi'ne ve Sebeki Özün de Erzurum Askeri Cezaevi'ne konuldu.
- ✓ 13 Kasım'da Ankara Hacettepe Üniversitesi öğrencileri Baran Narin ile Dilay Aydoğan gözaltına alınarak tutuklandılar. Genç-Sen üyesi öğrenciler "1 Mayıs'ta yasadışı slogan attıkları" iddiasıyla tutuklandılar.
- ✓ Eskişehir Doktorlar Caddesi'nde Halk Cephesi imzalı "Amerika Defol Bu Vatan Bizim" afişlerini asan Eskişehir Gençlik Derneği üyeleri Hasan Aksoy ve Çiğdem Akşi 26 Kasım'da gözaltına alındılar. 1 saat gözaltında tutulan devrimciler 140'ar lira para cezası kesildikten sonra bırakıldılar.
- ✓ 14 Kasım'da Kars'ta KESK Şubeler Platformu üyeleri, sendikaları üzerindeki baskıları protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirmek istedi. Basın açıklamasına saldıran polis 27 KESK üyesini ve 3 DTP üyesini gözaltına aldı.
- ✓ Kocaeli Üniversitesi öğrencisi YDG'li Yiğit Ünal Yıldırım polislerin kendisine ajanlık teklif ettiğini açıkladı. Aylık 500 lira ve okulu çabuk bitirme garantisi verdiklerini belirten Yıldırım, ajanlık teklifini kabul etmediği için sürekli takip edildiğini belirtti.
- ✓ Emperyalizme ve Oligarşi'ye Karşı Yürüyüş dergisinin 22 Kasım tarihli 21. Sayısı çeşitli haberlerde örgüt propagandası yapıldığı gerekçesiyle toplatıldı ve dergiye 15 gün kapatma cezası verildi.
- ✓ İstanbul İHD'de 24 Kasım'da bir basın açıklaması gerçekleştiren Yeni Demokrat Gençlik Üyesi Orhan Yıldırım Erzurum'daki hak ihlalleriyle ilgili bilgilendirme yaptı. Erzurum H Tipi'nden tahliye olan Yıldırım, sohbet hakkının keyfi olarak 2 saate düşürüldüğünü, hücre kapıları önünde ayakkabı araması dayatıldığını, hastane sevklerinin 3-4 ayda bir yapıldığını, yemeklerin kalitesiz olduğunu belirtti.
- ✓ Bilecik M Tipi Cezaevi'nde kalan Zeki Dökenel adlı tutuklu Adli Tıp Kurumu önünde hastalıktan hayatını kaybetti.

Burjuva hukuk sistemdeki çürümenin göstergesi; Adli Tıp Kurumu

Burjuva hukuk sistemi neresinden tutsanız elinizde kalıyor. Yerel mahkemelerden Yargıtay, Danıştay ve Anayasa Mahkemelerine kadar, en alttan en üste bütün hukuk sisteminin nasıl çürüdüğü yaşanan olaylarla yeniden ortaya çıkıyor. Adli Tıp Kurumu da bu kurumlardan bir tanesidir.

Adli Tıp Kurumu, zaten yıllardır devrimcilere karşı bir savaş aracı olarak kullanılıyordu. Son yıllarda burjuva klikler arası savaşın da önemli araçlarından birisi haline geldi. Bütün atamaları ve kadro seçimi de bu amacı yerine getirmeye dönük olarak şekillendiriliyor. Örneğin ölüm orucu eylemcilerini, hasta olduğu halde, çelişkili raporlarla cezaevine gönderdiği ve işkence gören gençlere sağlam raporu verdiği için, **Türk Tabipler Birliği tarafından defalarca meslekten men cezası verilen Nur Birgen hala görevinin başında.**

Adli Tıp Kurumu artık en geniş kesimler nezdinde de güvenilirliğini yitirmiş ve teşhir olmuş durumda. Hatta artık öyle bir noktaya gelmiş ki, Türk Tabipler Birliği şu veya bu düzeltmeyle işin çözülemeyeceğine ve toptan lağvedilmesi gerektiğine dair rapor hazırlamış durumda.

Adli Tıp Kurumu'nun en son vukuatı Güler Zere ile ilgiliydi. Güler Zere, devrimci bir kadın tutsak. Cezaevinde kansere yakalandı. Tedavisini yürüten Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi, hastalığın yayıldığına ve iyileşme olasılığının olmadığına dair rapor düzenledi. Ama prosedür gereği, Adli Tıp Kurumu'nun da bu raporu onaylayıp kendisi rapor çıkartması gerekiyordu. 3-4 ay boyunca eksik evrak bahanesiyle raporu çıkartmadı. Sonra bir anda herşey değişti, 3-4 ayda bitmeyen süreç bir günde bitti. Bu nasıl oldu?

Bu sorunun yanıtını bizzat Adli Tıp Kurumu Başkanı Doç. Dr. Haluk İnce'den dinleyelim: Güler Zere'ye raporu verdikten sonra NTV'de yayınlanan "Canlı Gaste" programına telefonla katılan Doç. Dr. Haluk İnce'nin yaptığı konuşmadan bir bölümü burada aktaracağız. Çünkü, başka hiçbir söz, Adli Tıp Kurumu'nun nasıl işlediğini bu açıklamadan daha iyi anlatamaz:

"Hastalığın seyri, hastanın hastalığıyla ilgili aldığı tedavinin sonuçlarının hastalığı geriletmediği, iyileştirmede bugün elimize gelen raporlarla çıktı. Burada yaptığımız tek bir şey vardı; Bu raporu bugün çok hızlı bir şekilde hocalarımıza imzalatıp, çıkardık. Yoksa siyasi bir baskı ya da bir endişeyle bu rapora öncelik tanınması söz konusu değildir. Yani bu hastanın bir önceliği var mıydı? Bu tür hastaların önceliği vardı. Bu hastayla ilgili vereceğimiz kararda, hastanın yararını düşündüğümüz kadar, toplumun bazı kesimlerinin düşüncelerini de düşünmek zorundayız. Kurumumuzun önüne yaklaşık 85 gün boyunca çadır kuruldu ve tüm çalışanlarımız bir şekilde taciz edildi. Biz her çadır kurana rapor vereceksek, bizim burada bilimsel kimliğimizin ne anlamı kalır?"

Raporun ellerine o gün ulaştığı koca bir yalandır. Güler Zere, 22 Haziran'da, başında, aynı zamanda Uluslararası Adli Bilimler Akademisi başkanlığını yürüten Prof. Dr. Mete Korkut Gülmen'in bulunduğu Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı'nda muayene edildi. *"Yaşamının ağır risk altında olduğu, cezaevi koşullarında tedavi edilemeyeceği, iyileşinceye kadar cezasının ertelenmesinin uygun olacağı"* yönünde rapor verildi. Güler Zere'nin dosyası daha sonra İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderildi. Zere de, 6 Temmuz'da, 28 saat süren bir yolculukla Adana'dan İstanbul'a

bul'a getirildi. Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu; *"Tedavisi hastanenin mahkum koşullarında yapılabilir"* raporu verdi. Yapılan muayene 5 dakika sürmüştü. En önemlisi de damak kanseri olduğu için, asıl kararı Kulak Burun Boğaz uzmanı ve Onkoloji uzmanı verebilirdi. Ama muayene eden heyette bu iki uzman yoktu. Bütün bunlar yaşanmışken, Adli Tıp Kurumu Başkanı, büyük bir pişkinlikle yalan söylüyor.

İkinci bir konu, demek ki, istenince rapor ihtisas kurullarında bile değerlendirilmeden hocalara "hızlıca imzalat"ılabiliyormuş. Siyasi bir baskı olmadığını söylüyor. Peki aylardır imzalanmayan rapor nasıl oldu da birkaç saat içinde imzalandı? *"Hastalığın önceliği vardı"* diyor. Kaç ay boyunca neden bu öncelik görülmüdü?

Bunun nasıl olduğunu aslında Adli Tıp Kurumu Başkanı kendisi açıklıyor: *"Kurumumuzun önüne yaklaşık 85 gün boyunca çadır kuruldu ve tüm çalışanlarımız bir şekilde taciz edildi. Biz her çadır kurana rapor vereceksek, bizim burada bilimsel kimliğimizin ne anlamı kalır."*

Evet, Adli Tıp Kurumu önüne devrimci demokrat aydın insanlar ve kurumlar çadır kurup aylarca inatçı bir eylem sürdürdüler. Yurtiçi ve yurt dışında aylar boyunca sayısız eylemler yapıldı. Bir çok kuruluş hükümet baskı uyguladı. Protestolardan dolayı Dışişleri Bakanı ve bürokratlar yurt dışında toplantılara katılamaz hale geldiler. Olay uluslararası bir sorun haline gelince artık bunca teşhir olma karşısında bir adım atmak zorunda kaldılar. Cumhurbaşkanı'nın "elimize rapor gelirse bakarız" ifadesi Adalet Bakanlığı'na ve Adli Tıp Kurumu'na siyasi bir emirdi. Bu açıklamadan sonra iki gün içinde Güler Zere tahliye edildi. Bundan sonra kalkmış Adli Tıp Kurumu Başkanı, "siyasi baskı yoktu" diyor. **Siyasi baskıyı yapan, aylarca inatla eylemler yapan kitlelerdi.**

Gelelim bilimsellik konusuna. Baskılarla değil bilimsel yöntemlerle çalıştıklarını ifade etmeye çalışıyor. Öyle ya, adli tıp, bilimsel bir alandır. Araştırılır, objektif olarak konu neyse o ortaya konur. Üstelik de açıklamayı yapan başkan bir doktordur. Üstüne üstlük de doçent doktordur. Yani her taraftan bilimsellik akıyor(!) Ama açıklamasında öyle bir cümle var ki, Adli Tıp Kurumu çalışmalarının özünü açıklıyor: *"Bu hastayla ilgili vereceğimiz kararda, hastanın yararını düşündüğümüz kadar, toplumun bazı kesimlerinin düşüncelerini de düşünmek zorundayız."* Nerede burada bilimsellik? Düşünülen bu "bazı kesimler" sermaye ve onun çıkarları, düşünce de onların faşist düşünceleri olmasın.

Adli Tıp Kurumu'nun çalışmalarında zerre kadar bilimsellik yoktur. **Klik savaşlarında, bağlı olduğu kliğin istediği kararları, devrimci ve aydınlar karşısında sermayenin istediği kararları ya da rüşveti verenin istediği kararları alan bir kurumdur.**

Adli Tıp Kurumu'nun son yıllarda medyada da büyük yankılar uyandıran birkaç olayına baktığımızda da aynı durumu görebiliriz.

Adli Tıp Kurumu'ndan inciler

Yüzlerce devrimci kanser, kalp ve Vernike-Korsakof gibi hastalıklar nedeniyle ancak arkadaşlarının bakımıyla yaşamını sürdürecektir durumda oldukları halde Adli Tıp Kurumu raporlarıyla cezaevinde yaşamaya mahkum edilmiş durumdadır. Ama diğer taraftan, **Adli Tıp Kurumu, İbrahim Şahin'e bir günde "bunadığı için cezaevinde kalamaz" raporu verdi.** İbrahim Şahin Özel Harekat Dairesi Başkanı olarak, elinde, yüzlerce devrimci, yurtsever ve aydınının kanı olan bir katil.

Bu raporun ne kadar sahte bir rapor olduğu, son dönemde yeni katliamlar için yeniden göreve çağırılmasından da bellidir.

Ya Hüseyin

Üzmez olayına ne demeli? Burjuva hukuk sistemi ve Adli Tıp Kurumu'nun yalnız hukuki ve siyasi olarak değil ahlaki olarak da çürüdüğünü gösteren bir örnekti. **14 yaşındaki bir çocuğa tecavüz eden bir ahlaksız cezaevinden kurtarmak için AKP hükümeti ve Adli Tıp Kurumu seferber oldu.** Çocuk psikiyatrisinin bile olmadığı kurulda *"ruhsal olarak zarar görmemiştir"* raporu verilerek Hüseyin Üzmez cezaevinden çıkartıldı. Her itirazdan sonra çocuk yeniden onlarca kişinin karşısına çıkartılarak yeniden yeniden işkenceye tabi tutuldu. Adli Tıp, yükselen ve giderek yaygınlık kazanan tepkilerden sonra, *"ruhsal yönden zarar görmüştür raporu"* vermek zorunda kaldı. Sorun çözüldü mü? Bu defalık tecavüzçü hapse girdi ama adli tıpın yaklaşımı aynen devam ediyor. Yaz aylarında Çorum'da 13 yaşında kız çocuğuna tecavüz eden 9 sanığın yargılandığı mahkeme, çocuğun *"bedenen ve ruhen zarar görüp görmediğine"* dair adli tıptan rapor istiyor. Adli tıp, 2010 Şubatına randevu veriyor.

Münevver Karabulut cinayetinde de Adli Tıp Kurumu tartışıldı. Cesedin üzerinde sperm bulunduğu açıklamasının, soruşturmanın yönünü değiştirmeye dönük bir manevra olduğu, tepkiler üzerine, başka cetsetten bulaştığının açıklandığı kanısı ağır basıyor. Yaygın bir kitle desteği ve tepkisi olmasaydı böyle bir rapor çıkabilirdi de. Çünkü bunlar, Adli Tıp Kurumu'nda yapılan sıradan işlerdir.

Burjuva klikler arası savaşta Adli Tıp Kurumu'nun nasıl bir araç olarak kullanıldığının en son örneği "İslak imza olayı" oldu. Adli Tıp Kurumu tarafından, **"İrtica ile Mücadele Eylem Planı" adlı belgenin Albay Dursun Çiçek'e ait olduğu yönünde rapor verildi.** Normalde bu tür işlere bakacak üyeler kura ile belirlenirken, bu belgeyi inceleyen heyetin direkt atandığı, üç üyeden 2'sinin ise incelemeyen bir hafta önce Adli Tıp Kurumu'na atandığı ortaya çıktı. Bu da burjuva klikler arasında ciddi bir tartışma yarattı.

Adli Tıp Kurumu, işkence gören gençlere sağlam raporu verirken, yüzlerce hasta tutsağı insanlık dışı bir uygulamayla cezaevinde tutarken ya da tecavüzçüleri aklarken sesi çıkmayanlar kendilerine dokundukunda feryat ediyor ve Adli Tıp Kurumu'nu sorguluyorlar.

Adli Tıp Kurumu, burjuva hukuk sisteminin bir parçasıdır. Adli Tıp Kurumu şahsında ortaya saçılan skandallarla dışa vuran, burjuva hukuk sisteminin gerçek yüzü, çürümüşlüğü boyutudur. Zaten burjuva demokrasisi de, burjuvazi için demokrasi, işçi ve emekçiler için ise bir diktatörlüktür. Hukuk sistemi de bunun yasalarla güvence altına alınmasından başka bir şey değildir.

Adli Tıp Kurumu skandallarının gösterdiği önemli bir şey daha var: Burjuva hukuk sisteminden emekçi, devrimci-demokrat ve aydınlar lehine kararlar çıkartabilmenin tek yolu, bizzat Adli Tıp Kurumu Başkanı'nın da itiraf etmek zorunda kaldığı "kapılarına 85 gün çadır kurmak"tan ve kararlı bir mücadele yürütmekten geçiyor.

Güler Zere

Tahliye edildi ve

Hasta tutsaklar için yürüdü

Aylar süren bir mücadele sonra-
sında Güler Zere
tahliye edildi.
Devletin öldürmek
için tüm uğraşları-
na, devrimciler, iş-
çiler ve emekçiler
karşı geldiler.
"Onu çıkartaca-
ğız" dediler ve çı-
karttılar.

Taksim'de her
hafta süren cuma yürüyüşleri, adli tıp kuru-
mu önünde tutulan nöbet, her perşembe ya-
pılan eylemler ve bu eylemlere katılan bin-
ler... Her hafta Taksim'de Güler Zere'nin fo-
toğrafını görenler "Güler Zere içinmiş, daha
bırakılmadı mı" diye soruyorlardı. Turistler
her geçtiklerinde yürüyüşün niçin olduğunu
soruyordu. Dostları, yoldaşları ölüme karşı
süren bu direnişi dünyaya taşımak için tüm
çabayı gösterdi.

Kanser hastasıydı Güler Zere ve tahliye
edilmezse kısa bir sürede ölecekti. Devlet de
bunu biliyordu ve daha da hızlandırmak için
her türlü hukuk dışı, insanlık dışı uygulamayı
devreye soktu. Raporları eskik aldılar, uzun
yollara kaç defa sürdürdüler Güler'in zayıf bed-
nini. "Raporlar tamamlanmadı" deyip gecikti-
riyorlardı durmadan görüşmeleri. Ve Adli Tıp
Başkanı, "toplumun hassasiyetlerini de göz
önünde bulundurarak veririz" diyerek doktor
değil, egemen sınıfların sözcüsü olduğunu
ortaya koyuyordu. Ve tıpkı Kenan Evren gibi
"asmayalım da besleyelim mi" mantığını sür-
dürdüklerini gösteriyordu.

Ama ne Güler mücadeleyi bıraktı, ne
devrimciler, işçiler emekçiler... İlk tahliye
talebinde devlet, "pişmanım" demesinin bile
yeterli olacağını söylüyordu. Güler ise, bunu
söylemektense ölmeyi tercih ediyordu ve bili-
yordu ki, dostları, yoldaşları elinden gelen
mücadeleyi veriyorlardı. Geçirdiği ameliyatlara,
"yaşayamaz" denilmesine rağmen diren-

di. Ve 6 Kasım gün-
nü, tahliye etmek
zorunda kaldılar.

Güler'in alınma-
sı, tecritte bir gedik
açılması demektir
ve devletin asıl kor-
kusu buydu. "Bir
Güler'le yetinmez-
ler, diğerlerini de is-
terler" diyorlardı.
Hasta tutsakların
hepsine özgürlük

isteniyordu çünkü. Erol Zavar'a, İsmet Ab-
lak'a ve diğerlerine... Onlar, an an ölüme
yaklaşırken, toplumun sessiz kalmasını isti-
yorlardı. Sessiz kalmadı insanlar ve isteme-
ye devam ediyorlar.

Güler Zere çıktıktan sonra, mücadele
"Hasta tutsaklara özgürlük" şeklinde sürdü.
Her hafta yapılan yürüyüşe devam edildi. 20
haftadır süren yürüyüşlerin sonuncusuna,
Güler Zere de sloganlarla, zafer işaretleriyle
ve gülen gözleriyle katıldı. "Güler Zere onu-
rumuzdur", "Hasta tutsaklar serbest bırakıl-
sın", "Katil devlet hesap verecek", "Devrimci
tutsaklar onurumuzdur" sloganlarıyla bir kez
daha yankılandı Taksim meydanı. Galatasar-
ay lisesine kadar süren yürüyüşün ardından
Güler Zere mikrofonu aldı ve "Sizi çok sevi-
yorum" dedi. Tüm mücadele sürecini özetle-
yen, mutluluğunu, gururunu ortaya koyan bir
cümleydi bu.

Güler Zere'yi tecrit duvarının içinden çe-
kip almak, devrimci harekette ve kitlelerde
büyük bir moral etkisi yarattı. Hasta tutsakla-
rın tümüne özgürlük ve hatta devrimci tut-
saklara özgürlük talebini yükseltmek, kitlele-
rin bilincine yerleştirmek gerekir. Güler'i işçi-
lerin ve emekçilerin yaşantısının bir parçası
haline getirdi üç aylık süreç. Televizyonlar-
da, gazetelerde görmezden gelemeyecekleri
bir biçimde yer vermek zorunda kaldılar.
Şimdi sıra tüm hasta tutsaklarda...

Eyüp Baş şehit düştü

Halk Cephesi Temsilcisi Eyüp Baş, 9 Kasım'da şehit
düştü. Uzun yıllar kaldığı cezaevinde açlık grevleri ve ölüm
oruçları sürecinde sağlığı bozulan Eyüp Baş, 50 gün bo-
yunca Çapa Tıp Fakültesi'nde yatmıştı.

Eyüp Baş'ın ölümünün ardından Yürüyüş dergisi Baş'ın
devrimci yaşamını özetledi: 1968 yılında Ankara'da doğan
Eyüp Baş, çeşitli işlerde çalışırken, 1992'de işlettiği kahve-
nin karşısında 4 Dev-Sol savaşçısının polislerle saatlerce
süren çatışmasının ardından devrimci olmaya karar vermiş
ve Ankara'da çeşitli semtlerde devrimci faaliyet yürütmeye
başlamıştı. Bu faaliyetleri sırasında 1994'te tutuklanan Baş,
1996'da Ölüm Orucu ekiplerinde yer aldı. Ancak bu, vücu-
dunda birçok tahribata yol açtı. 19 Aralık katliamını Çankırı
Cezaevi'nde karşıladı ve orada da direnişin en ön safların-
da yer aldı. Çok istemesine rağmen rahatsızlığından kay-
naklı Ölüm Orucu ekiplerine alınmadı. Yine de o direnişini
çeşitli boyutlarda en önde sürdürmesini bildi. Sincan F Ti-
pi'ne sevk edildi ve işkencelerden geçirildi. 2004 Kasım'ın-
da tahliye olduktan sonra, İstanbul'a geldi ve Halk Cephesi
temsilciliğinin yanı sıra Küçük Armutlu semtinde faaliyetler-
de bulundu. Hastaneye kaldırılmasına kadar temsilcilik gö-
revini yürüttü.

Mütevaziliği ve kararlı duruşuyla, hem eylemlerin ör-
gütlenmesinde, hem de pratiğinde en önde omuz omuza
dövüşen, devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinin ya-
şandığı süreçlerin sıra neferiydi Eyüp Baş. Hastalığına
rağmen uzun süren toplantılara katıldı, devlet karşısında
eylemlerde dik ve kararlıydı. Son IMF-DB eylemlerinin ör-
gütlenmesinde de toplantılarda yer almış, ama hastalığı
onun alanlarda olmasına engel olmuştu. Eyüp Baş, kendi-
ne yakışan bir şekilde uğurlandı ve Gazi Mahallesi'nde top-
rağa verildi.

11 Kasım'da Küçük Armutlu'da gerçekleştirilen ilk tören-
de Cemevi'nde toplanan kitle, "Eyüp Baş ölümsüzdür",
"Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Kahramanlar ölmez, halk
yenilmez" sloganlarını attı. Yoldaşları cenazenin başında
nöbet tuttu. Yapılan saygı duruşu ve konuşmaların ardın-
dan, Eyüp Baş Küçük Armutlu sokaklarında sloganlarla
Gazi Mahallesi'ne uğurlandı. Gazi Mahallesi Eski Karakol
durağında bekleyen kitle, "Eyüp Baş yoldaş ölümsüzdür"
pankartının arkasından, sloganlarla, kızıl bayraklarla Ce-
mevi'ne doğru yürüyüşe geçti. Sonra mezarlığa kadar bir
yürüyüş daha gerçekleştirildi. Yol boyunca "Eyüp BAŞ yol-
daş ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Halkız
haklıyız kazanacağız" sloganları atıldı. Gazi mezarlığında-
ki tören, tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duru-
şuyla başladı. Ardından konuşma yapıldı. Grup Yorum, "Bi-
ze Ölüm Yok" marşını seslendirdi.

Eyleme, Proleterce Devrimci Duruş ve OKSAM çalışan-
larının yanı sıra, Mücadele Birliği, Partizan, ESP, BDSP'li-
ler de katılım sağladılar.

Polisin yaraladığı devrimciler tutuklandı

8 Kasım'da Avcılar'da polisin kimlik sorduğu iki devrimci, polis tarafından açılan
ateş sonucu ağır yaralandı. Devrimciler, tedavi için hastaneye götürülmeleri gerekirken,
işkenceye alındılar. Oluşan tepkiler sonucunda, polis, Özkan Gerçek ve Ömer Adıgüzel
isimli devrimcileri, Okmeydanı Hastanesi'ne götürmek zorunda kaldı. Sedyede yaralı
halde hastaneye giren devrimciler, slogan attılar.

İki devrimci, 4 günlük gözaltı süresinin ardından tutuklanarak Metris cezaevine ko-
nultu.

2012 filmi, tüm dünyada izlenme rekorları kırıyor. İnsanlar akın akın sinemaya gidiyorlar ve filmi seyrediyorlar.

Bu da tarihin acımasız ironilerinden biri olmalı. Amerika kıtasının 1492 yılında işgal edilmesinin arkasından, Avrupa'dan gelen “modern dünya”nın serseri ve çapulcuları, İnkaların, Azteklerin, Kızılderililerin ve astronomi ile matematik bilminde Avrupa'dan çok daha ileri bir uygarlık kurmuş olan Mayaların yarattıkları olağanüstü eserleri yağmalamış, kültürlerini yoketmiş, halkını katliamdan geçirmişti. Ve bugün, “modern dünya”, Mayaların, asırlar önce hazırladıkları bir takvimde belirtilen bir kehanetin gerçekleşmesi ihtimaliyle korkudan titriyor! Ve bu korkuyla sinemalara akın ediyor, başına geleceklere hazırlanmaya çalışıyor!

Mayaların kehaneti, 2012 yılında dünyada büyük bir yıkım yaratacak olan felaketi anlatıyor. 2012 filmi de, deprem, tsunami, meteor çarpması, büyük yangınlar, yanardağlar gibi her türden doğal felaketi kullanarak bu kehanete ilişkin bir senaryoyu perdeye yansıtıyor.

Film, sanatsal anlamda, bugüne kadar Hollywood sinemasının işlediği “felaket filmleri”nin en görkemlisi, ama içerik olarak vasat bir finali gibi görünüyor. Ancak verdiği mesajlar, filmin boyutlarını aşan, burjuvazinin içinde bulunduğu ruh halini ve siyasetini ortaya koyan bir anlam taşıyor.

'90'lı yıllarda yeniden yükselen felaket filmleri furyasında, gelen felaket ne kadar büyük olursa olsun, olaydan çok az sayıda insan zarar görüyor, ama kısa zamanda felaket altedilerek “huzur ve güven ortamı” yeniden kuruluyordu; kahraman dünyayı kurtarmayı başarıyordu. Asıl olarak 2000'lerden itibaren yapılan ikinci kuşak felaket filmlerinde ise, felaketin yaşandığı yerde büyük bir zarar ortaya çıkıyor; ancak sonuçta felaket atlatılıyor ve hayat “kaldığı yerden” devam ediyordu; kahraman (kimi zaman kendini feda etmek zorunda kalsa bile) yine dünyayı kurtarıyordu.

2012 filmi de, kabaca baktığımızda, çekilen bütün felaket filmleri ile aynı kişiler taşıyor: Felaketten kurtulmanın tek yolu, aslında aile bağlarını güçlendirmek ve aileni kurtarmaktır; bütün felaketlerde duyarsız ya da sorunu gözlerden gizlemeye çalışanlar vardır ama yine de kurtuluş Amerikalı yöneticilerden gelecektir vb, vb. Ancak bu filmin, diğerlerinden çok önemli bir farkı var: Bu defa kahramanın görevi dünyayı kurtarmak değil. Dünya çok büyük bir yıkıma uğrayacak ve bu kaçınılmaz sonu değiştirmek mümkün değil! O halde, “kurtarmaya değer” tek kesimi, bir avuç zengini kurtarmak yeterli olacaktır! Burjuvazi, “yeni bir dünyayı kurmaya muktedir” bütün araç ve donanımlarını yanına alarak ve “Çin malı” gemilere binerek felaket sonrası için gerekli hazırlığı yapmıştır! Bu arada dikkat çeken bir ayrıntı da, kurtuluşun

filmlerde olduğu gibi “dünya lideri ABD”den değil, “G-8 ülkelerinin işbirliği”nden gelmesidir.

Burjuvazinin kendisi, dünya için en büyük “felaket”tir
Yazımızın amacı, filmin eleştirisini-değerlendirmesini yapmak değil. Ancak film, burjuvazinin neye hazırlandığını ortaya koyması açısından önem taşıyor. Ekonomik krizin, hegemonya savaşlarının, ekolojik tahribat ve iklimsel deformasyonun geldiği noktada, burjuvazi, bulduğu en iyi çözümlü bu film ile ortaya koyuyor: Dünyayı kurtarmanın tek yolu, herşeyin yıkılması ama burjuvazinin sağlam kalmasıdır!

Kapitalizm, diğer toplumsal sistemlerden farklı olarak, doğaya en fazla yıkımı veren, en fazla tahribatı yapan bir sistemdir. Kapitalizmin açgözlü ve sınırsız sömürücü tarzı, doğanın da dizginsiz bir biçimde sömürüsünü getirmektedir. Uzun vadeli planlar yapmaz kapitalizm, bugün için azami karını elde edebiliyorsa, yarının ne olacağı çok da önemli değildir. Marks *“kapitalizm, gölgesinden yararlanmadığı ağacı keser”* diyerek daha 1800'lerin ortalarında, dizginsiz yağmacılığın, kapitalizmin karakteristik özelliği olduğunu ortaya koymuştu. Ve bugün, yaşamın her alanından sayısız örnek vermek mümkündür.

Amerika'da altın bulunduğuunda, daha hızlı altın aramak için, dev gibi dağlar tazyikli sularla eritildi mesela. Harita değişmiş, dağlar yokolmuştu; ama ne önemi var, altın aramak kolaylaşmıştı.

Bütün fabrikalar, kirli atıklarını derelere-ırmaklara bırakırlar mesela. O ırmak, geçtiği her yerde, çevresindeki tüm canlıların yaşam kaynağıdır; kirlenmesi insan-hayvan-bitki, bütün canlıların zarar görmesine, ölmesine neden olacaktır. Ama burjuvazi bunu umursamaz. O nasıl olsa, o suyu içmiyordur.

Kanlı Oyun adlı kitapta (B. Traven, Oda Yayınları) petrol kuyusu açmak üzere bir çiftliği satın almaya gelen petrol şirketinin temsilcisi ile çiftlik sahibinin konuşması çarpıcıdır. Çiftlikte yüzyıllardır mısır ekilmektedir. Ve mısırın yokluğu, açlık anlamına gelir çiftlik sahibi için. Bu nedenle, ne kadar büyük para teklif ederlerse etsinler, topraklarını petrol şirketine satmak istemez. Şirket temsilcisi için ise, sorun son derece basittir: *“Neden açlık olsun ki, marketten mısırı istediğim kadar alabilirim.”*

Burjuvazinin bu felsefesinin dünyayı hangi noktaya getirdiği ortadadır. Bir taraftan iklim uzmanları “küresel ısınma” konusunda artık çıgıklaşan uyarılar yapmaktadırlar. Kapitalist üretim sistemi ve kapitalist tüketim anlayışı, atmosfere gaz salınımını artırmakta, sıcaklık artmakta, iklim değişmektedir. Dünyanın her tarafında en basit doğa olayları bile, kitleler için felakete dönüşmektedir. Bir taraftan kuraklık artarken bir taraftan dehşet verici seller yaşanmaktadır.

Bilim insanları, giderek büyüyen ekolojik felaketin “ölümcül” etkileri konusunda da daha yüksek sesle konuşmaktadırlar. Okyanuslar bile çöp depoları oluşturmuştur. Nükleer atıklar tüm gezegeni radyoaktif bir küreye dönüştürmektedir. Tatlı su kaynakları fabrika atıklarıyla, tarım ilaçlarıyla sürekli kirlenmektedir. GDO'lu ürünler, gıda ürünlerinin doğasını bozmakta, frankeştayn

Ya barbarlık içinde yok oluş YA SOSYALİZM!

Krizden “kurtuluş” için yıkım

Sosyoloji ders kitaplarında, “nüfus planlaması” başlığı altında, “doğum kontrolü” gibi maddelelerin yanısıra, “doğal felaketler”, “sa-

vaşlar” gibi maddeler de vardır. Yani savaşlar ve doğal felaketler, “nüfus planlaması” yöntemi olarak ele alınmaktadır. Yani burjuvazi, kitleler için felaket anlamına gelen yıkımları, gerekli görmektedir. Çünkü her tür felaket, bir taraftan artık devasa boyutlara ulaşan ve bu nedenle de burjuvazi için tehdit oluşturmaya başlayan işsizler ordusunu yok eder, böylece bu tehdidi ortadan kaldırır. Diğer taraftan ise, yıkımla birlikte gıdadan giyime, inşaat-tan ilaca, akla gelebilecek tüm ihtiyaç kalemlerindeki üretim fazlası yok olur, böylece üretimin yeniden hız kazanması için gerekli ortamı yaratır. Bu da burjuvazinin “arayıp da bulamadığı” fırsattır.

Kapitalist sistem, bugüne kadar pekçok büyük ekonomik kriz atlattı. Bu krizlerden kurtulmasının en etkili yollarından birisi, savaşlar oldu. Bugün yaşanan kriz ise, tarihin gördüğü en şiddetli ekon-

omik kriz olarak değerlendiriliyor. Ve burjuvazi, bu krizin sonuçları konusunda kabuslar görüyor. Kriz konusunda bu güne kadar attığı bütün adımlarda, faturayı işçi emekçilere çıkarmaya, kendi karını garanti altına almaya çalıştı. Bu sayede, bir taraftan işçi ve emekçiler eskisinden daha ağır koşullarda ve eskisinden çok daha ucuza çalışırken, tekeller büyük karlar vurdular. Ancak kapitalizmin handikapı da burada başlıyor işte. Burjuvazi, kitlelerin haklarına daha fazla saldırdıkça, kriz daha fazla derinleşiyor. Kapitalizmin yapısal özellikleri, krizi bir kısır döngüye dönüştürüyor. Ve bugün yaşanmakta olan krizde, burjuvazi, “bildik” yöntemlerin işe yaramaya-çağını görüyor.

Kapitalizmin krizinin nedeni, aşırı üretimdir. Ve krizi atlattmanın en etkili yöntemi, aşırı üretimin yokedilmesi, eritilmesidir. Kimi zaman ürünlerin imhasıyla, kimi za-

man kriz öncesi fiyatın çok altında promosyon satışlarıyla, asıl olarak da savaşlar gibi toplu imha yöntemleriyle, kimi zaman ise “doğal” felaketlerle bu ürün fazlasının ortadan kaldırılması, sonra yeni bir teknolojiyle yeniden üretime başlanmasıdır. Ve bu süreç, bazı tekellerin batmasına, ama bazılarının da eskisinden çok daha zengin ve pazarın hakimisi olarak çıkmasına yol açar.

İşte 2012 filmi, burjuvazinin isteyip de henüz yapmaya cesaret edemediği, ya da yapamadığı seçeneği göstermektedir. Artık “dünyayı kurtarmak” mümkün olmadığına göre, burjuvazi sadece kendisinin (ve en sadık hizmetçilerinin) kurtulacağı bir felaketten medet ummaktadır. Varsın dünya tümeden yokolsun, insanlar ölsün, binalar yıkılsın, bütün üretim fazlası imha edilsin! Ve sonrasında burjuvazi yeniden tüm hızıyla üretimi başlatsın! İşte tarihin gördüğü en sert krizden çıkış için düşünülen en vahşi senaryo!

Ya sosyalizm, ya çürüme

Her ekonomik kriz dönemi, devrimci dalganın yükselmesi için elverişli koşulları yaratır. Çünkü kriz, kitleleri doğrudan etkiler, yaşam düzeylerini bozar, işsizlik ve açlık tehdidini artırır, sisteme güvenlerini sarsar. Bu nedenle, kitlelerin arayışları artar. Devrim ve sosyalizm propagandasına açık hale gelir.

Ancak koşulların olgunlaşması, devrimci dalganın mutlaka yükseleceği anlamına gelmez. Devrim için nesnel koşullar ile öznel koşulların aynı oranda olgunlaşması gerekir. Birisi eksik olduğunda, devrim dalgası yükselmez. Kriz nesnel koşulları oluştursa ve devrim için hazır hale getirecek bile, eğer devrimci-komünist öncü hazır değilse, yeterince güçlü değilse ya da krizin gerektirdiği bir çalışma temposuna geçiş yapamadıysa, devrimin gerçekleşmesi mümkün olmaz.

Kriz dönemlerinde “kurulu düzene” karşı görünenler arasında “sesi” en yüksek çıkan, kitleleri etkilemeyi ve yönlendirmeyi başarır. Düzene en muhalif olan devrim cephesidir elbette. Ancak devrim cephesi, önderlik için hazır olmadığında, muhalif görünen başkaları etkileyecektir kitleleri. Bu, ‘30’lu yılların Almanya’sında olduğu gibi Nazi-ler olabilir; II. Emperyalist savaş sonrası Fransa’sında olduğu gibi DeGaulle’ciler olabilir; 2000 yılından itibaren Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi Bolivarçılar olabilir... Reformistler, faşistler, kendisini “merkez sağcı” ya da “merkez solcu” olarak tanımlayan düzen partileri, anarşistler, kendisini “küreselleşme karşıtı” olarak tanımlayanlar, ya da dönemin popüler söylemlerini öne çıkaran herhangi bir düzen akımı... Birileri ortaya çıkar ve yükselen kitle tepkisini kendi potasına akıtmayı başarabilir.

Komünistler tarafından yönetilmeyen kitle hareketleri ise, rotanın bir süre sonra yeniden kapı-

talizme dönmesiyle sonuçlanacaktır. Ve kapitalist sistem egemenliğinde geçen her gün, doğanın biraz daha tahrip olması; dünyanın biraz daha kirlenmesi; havanın-suyun, yaşamak için gerekli en temel ihtiyaç maddelerinin kitlelerin ulaşamayacağı hale gelmesi demektir. Kapitalist sistemin egemenliğinde geçen her gün, insanların burjuva yozluk içinde çürümesi; işsizliğin bedenleri ve zihinleri kemirmesi; açlığın ve yoksulluğun iliklere kadar işlemesi; çalışanların ise, düşünemeyecek, yerinden kıpırdayamayacak kadar ağır işlerde tükenmesi demektir. Kapitalist sistemin egemenliğinde geçen her gün, insanların çaresizce birbirine saldırdığı; uyuşturucudan fuhuşa, çetecilikten mafyaya, değişsizleşmeden ahlaksızlaşmaya kadar her türden pisliğin içinde boğulduğu; onursuzlaştığı; kısacası insanlıktan çıktığı bir dünyada yaşamak demektir. Çünkü kapitalizmin dünyaya, doğaya ve insanlara sunduğu tek şey budur: Çürüme, daha fazla çürüme!

Rosa Lüksemburg’un tarihin altın sayfalarına kaydettiği **“ya barbarlık içinde yokoluş ya sosyalizm”** sözü, işte burada anlamını bulmaktadır. Kriz dönemlerinde daha çarpıcı bir biçimde gerçekliğini ortaya koymaktadır bu söz.

Ya komünistler, kitle hareketine önderlik edecekler ve sınıfsız-sömürsüz bir dünya için adımları atacaklar. Ki bu aynı zamanda doğanın dengesinin yeniden kurulması, ekolojik sistemin kurtarılması, dünyanın “yaşanabilir” hale gelmesi, insanın insanca yaşaması, her türden baskı ve sömürün ortadan kaldırılması için tek seçenektir.

Ya da burjuva akımlardan herhangi birisi, kitle hareketinin rotasını yeniden kapitalizme çevirecektir. Bu ise, daha fazla çürüme, daha fazla barbarlık, daha fazla insanlıktan çıkma ve yokoluş demektir.

Kriz, bize en güçlü devrimci hareketleri örgütlemek, devrim ve sosyalizm hedefini gerçeğe dönüştürmek için, uygun fırsatları verir. Ancak bu fırsatları değerlendiremediğimizde, kapitalizmin zaferi, tüm insanlığa “barbarlık içinde yokoluşu” getirecektir.

Krizin şiddetinin kendisini daha güçlü bir biçimde yeniden hissettirmeye başladığı bu gün, bir an bile aklımızdan çıkarmamamız gereken gerçek budur.

Beyinleri sömürme ve tembelleştirme aracı

“Proje” kelimesi son yıllarda ne kadar yaygın bir tarzda kullanılıyor, farkında mıyız? Bir yanıla da, kelimenin gerçek anlamının dışında kullanılıyor. “Proje hazırlamak”, bir işin nasıl yapılacağına ilişkin “detayları içeren plan yapmak”tır sözlük anlamına göre. Çok bilinen, çok sık ve yaygın yapılan bir iş de olabilir bu.

Oysa günümüzde “proje” sözcüğü, “proje hazırlamak” ya da “proje üretmek” takılarıyla birlikte kullanılıyor. Dolayısıyla, “icat etmek” anlamı yükleniyor. Bir konuya ilişkin yepyeni, o ana kadar düşünülmemiş, kimsenin aklına gelmemiş bir fikri oluşturmak gibi bir içerik kazanıyor. Belki de “icat etmek” kelimesi “eski-demode” bulunduğu için, belki “proje” kelimesi daha modern ve daha “derin-kapsamlı” geldiği için böyle kullanılıyor; bilemiyoruz. Ama yüklenen anlam, burjuvazinin bugünkü ihtiyaçlarına denk düşüyor, bu ihtiyaçları karşılamayı amaçlıyor.

İlkokul öğrencileri “proje” hazırlayarak notlarını yükseltmeye teşvik ediliyor. Şirketler ya da kurumlar “proje yarışmaları” düzenliyor. İnsanlar günlük yaşamlarında karşılarına çıkan bir soruna ilişkin “çözüm projeleri” oluşturuyor.

Bununla da sınırlı kalmıyor. **Burjuvazi artık fikirlerimize müthiş önem veriyor!** Bir banka “fikriniz çöpe gitmesin, bize söyleyin, birlikte hayata geçirelim” ilanları asıyor camlarına. Bir patates cipsi üreticisi “yeni ve özgün tatlar bulun, ona bir de isim yakıştırın, bir yıl boyunca satışlardan kar alın” diyor. vb...

Hazera Genetics tohum tekeli ile Akdeniz Üniversitesi Ziraat Fakültesi “getir tohumu, götür bilgisayar” adını verdikleri bir yarışma düzenleme kararı alıyorlar. Buna göre, Ziraat öğrencileri dağlarda bitki avına çıkacak; kaybolmaya yüz tutmuş yerel tohumların toplanması, bunların Latince ve yöresel isminin bulunması, yörede ne kadar zamandır bilindiği, pişirilme yöntemi, tohumun ekim ve yetiştirme bilgileri, taşıdığı vitamin ve mineraller, raf ömrü, depolama süresi vb bir rapor hazırlayarak, tohumu şirkete teslim edecekler. Bir bilgisayar karşılığında, dağlarımızın-ovalarımızın en nadide bitkilerine el koymaya hazırlanıyorlar. Tepkiler üzerine bu yarışmadan vazgeçmek zorunda kalıyorlar, ancak bu da, burjuvazinin “fikir hırsızlığı” dosyasına eklenecek bir örnek olarak hafızalarda yerini alıyor.

Son dönemde bu konuda verilecek sayısız örnek var. Her şirket yeni bir fikir, yeni bir proje peşinde koşuyor, en geniş kesimleri buna katmak için uğraşıyor, ödüller vaadediyor, reklamlar hazırlıyor, kampanyalar düzenliyor... Burjuvazi birden kitlelerin “fikrini” keşfetti! **Hiçbir konuda kitlelere söz hakkı tanımayan, onların, her söylene ne uyan ve sesini çıkarmayan robotlar olmasını isteyen burjuvazi, birden kitlelerin fikir üretmesine prim dağıtmaya başladı!**

Son yıllara damgasını vuran bu çığırtkan tablo, elbette burjuvazinin kitleleri daha fazla ve daha yoğun sömürme çabasından başka bir anlama gelmiyor. Ancak diğer taraftan, ilkokul çocuklarından itibaren oluşturmaya çalıştığı bu şekillen-

Projecilik

me, büyük bir tehlike arz ediyor.

Herkes proje üretebilir mi

Mesela ilköğretim çocuklarının proje üretmesi isteniyor. Okulda öğretmenleri, bu konuda ödevler veriyor ve getirilecek projenin karne notunu etkileyeceği söyleniyor.

Aslında istenen, yaşamın doğasına aykırı bir şey. Her sınıfta ortalama 40 öğrenci olduğunu, her okulda ortalama 5 tane 5. sınıf olduğunu düşünelim. Türkiye genelinde yüzbinlerce öğrenci anlamına gelir bu. Her birinden proje ödevi isteniyor. “Proje” denilen şey, bugüne kadar üzerinde düşünülmeyen, yeni fikir anlamına geldiğine göre, yüzbinlerce 5. sınıf öğrencisinin “yepyeni” bir fikir bulmasını istiyorlar demektir.

Her öğrencinin son derece “yaratıcı” kişilik özelliklerine, fikirlere sahip olduğunu düşünürsek, bu, yüzbinlerce yaratıcı projenin sunulabileceği anlamına gelir ki, mümkün değil. Ama istenen budur. Elbette onlar da bilmektedir, bunun mümkün olmayacağını. Fakat bunu zorlamakta, ne kadar zekice-yaratıcı fikir ortaya çıkarsa, o kadar amaçlarına ulaşmaktadır. Çünkü burjuvazi, daha fazla kar elde etmek için, bu projelerin en iyisini seçip üretime sokuyor. Böylece öğrencinin (hatta tüm aile bireylerinin) beyni de soğrularak, beyin sömürüsü yapıyor.

Diğer yandan, eğitim sisteminin kendisi, bu “projecilik” konusunun özüne aykırı bir tablo sergiliyor. Burjuvazi, düşünmeyen, sorgulamayan, her söylenene robot gibi uyan tek tip bir gençlik yetiştirmek istiyor. Hayata sadece “eğlenmek”ten bakan, topluma karşı hiçbir sorumluluk duymayan, “hak-görev” ilişkisini en benmerkezci haliyle kendine yontan “bir”eyler istiyor burjuvazi. Tüm eğitim sistemi ve tüm propaganda araçları, buna uygun bir biçimde düzenleniyor.

İlkokul 1. sınıftan itibaren tüm dersler test usulüyle öğretiliyor, sorular test olarak çözülüyor. Öyle ki, öğrenciler şıkları görmeden, en basit aritmetik işlemlerini bile yapamaz hale geliyorlar. Daha 2-3 yaşındaki çocuklar bile, televizyon, vi-

deo oyunları ve internet tarafından sistemli bir biçimde aptallaştırılmaya başlanıyor. **Çocuğun-gencin dünyası gerçeklikten kopuyor, hayali bir dünyada hayalet gibi yaşamaya başlıyor.** Özel eğitim alan burjuva çocukları ile, yaşama başladığı andan itibaren ayakta kalma mücadelesi vermek zorunda

kalan çok yoksul çocuklar dışında, oldukça geniş bir kesimin çocukları bu eğitimin etki alanına giriyor.

Ve bu biçimde düşünmesini öğrenmeden yetiştirilmiş çocukların, düşünmesi, proje “üretimi” yapması bekleniyor. Doğal olarak, çok istisnai durumlar dışında, çocukların ezici çoğunluğu, bunu başaramıyor. Ancak çocuğun karne notunu etkileyecek bir ödev olarak önüne konuyor ve bunu yapması dayatılıyor. En masum haliyle “sahtecilik” işte burada devreye giriyor.

“Yalan dünya”...

Burjuvazi, “proje üretmek” konusunda her kesimi öylesine fazla zorluyor ki, bunun en doğrudan sonucu, üretmediği ve kendisine ait olmayan “proje”lerle ortaya çıkmak oluyor.

Çocukların tümü, ödevi anne-babalarına götürüyorlar. Kimi zaman anne-babalar o sıralarda gündemde olan, üzerine çok konuşulan ve doğal olarak çoktan üretimine başlanmış, hayata geçirilmiş bir ürünü “proje” olarak sunuyorlar. Ve bu aslında bir ilkokul çocuğunun düşünemeyeceği (belki de daha doğru bir ifade “düşünmemesi gereken” olmalı) bir ürün oluyor. Mesela yağmur suyunu biriktirip evin kullanımına sokan depolar, güneş enerjisi ile çalışan çeşitli ev aletleri vb. vb...

Daha geniş bir kesim ise, **internetteki “ödev siteleri”ne, “proje siteleri”ne başvuruyor.** Bu sitelerde, okullarda işlenen bütün konulara ilişkin olarak, seçenekli bir biçimde projeler ve ödevler hazır olarak bekliyor. **Aile parasını veriyor, internet sitesi projeyi satıyor.**

Böylece aile, “proje üretmek” gibi, ha deyince yapılmayacak bir işi, parayla halletmiş oluyor.

Aile, çocuğun yapması gereken işi kendisi yapıyor ya da parayla satın alıyor; çocuk hazırlanan bu ödevi “benim projem” diye okula götürüyor, öğretmen de aslında çocuğun o kapasitede olmadığını bildiği halde onun ödevi olarak kayıtlara geçiriyor. Böylece her yanından dökülen bir eğitim sisteminde, tarafların herbiri kendi “sahteciliğini” hayata geçirmiş oluyor.

Bir ödev üzerinden bu sözleri söylemek belki fazla görünüyor. Ama çok küçük yaşlardan itibaren çocukta bir şekillenme yaratıyor. **Öncelikle, önüne kendi başına başaramayacağı işler konulduğu için, başarabileceği işler söz konusu olduğunda bile, bunu başkalarının üzerine yıkmayı öğreniyor.** İkincisi, o iş için gereken emek harcadıktan, başkaları yorularak ortaya bir ürün çıkardıktan sonra, çıkan sonucu, kendisinin kazanmadığı başarıları “benim” diyerek sahiplenmeyi de öğrenmiş oluyor.

Bunu bir kere yaptıktan sonra, kişiliği buna göre şekilleniyor; yaşamın her alanında, kendisinden beklenen ama başaramayacağı işlere yö-

nelik olarak nasıl davranması gerektiğini öğrenmiş oluyor. Kimi zaman başkasından satın alarak, kimi zaman çalarak bir başarıya el koymak meşrulaşiyor.

Üretimden kopmanın bahanesi

“Projeci”liğin bir yanı da, düşünme süreci ile üretim sürecini birbirinden kopartan bir etki yaratmasıdır. **Gerçek anlamda proje üretmek, belli bir altyapıyı ve birikimi gerektirir.** Bir konuda çok çalışmanın, düşünce ve üretim olarak o konuya yoğunlaşmanın ürünüdür. Ve o alandaki bir ihtiyaca karşılık olarak çıkar. **İnsanlar hakim oldukları alanlarda ve zorlandıkları durumlarda yenilikler yapabilir, yeni şeyler üretebilirler. “İhtiyaçlar, keşfin anasıdır”** çünkü. Alanın içinde ve ona hakim olanlar, hem alanın ihtiyaçlarını, hem de bu alanda yapılabilecek olan şeyin sınırlarını iyi bilirler.

Mesela televizyonda düzenlenen bazı proje yarışmalarında, mutfak tezgahında, deterjanlı atık suyu kanalizasyona, sebze yıkanan atık suyu bahçeye gönderen iki gideri olan lavabo projesini üreten bir ev kadını katılmıştı. Keza aynı yarışmaya bahçede meyve toplama işi yapan bir mevsimlik işçi, ağaca çıkmadan elma toplamayı sağlayan bir düzenek hazırlayarak gelmişti. İkisi de kendi alanlarında işlerini kolaylaştırmak amacıyla düşünmüş, yeni bir yöntem bulmuş, hatta bunu hayata da geçirmişlerdi. **Gerçek düşünce üretiminin, insanların en hakim oldukları alanlarda ortaya çıkmasından daha doğal bir şey yoktur zaten.**

Oysa bugün yaygınlaştırılan **“projecilik” anlayışı, en başta yaşam ile düşünceyi, düşünce ile üretimi birbirinden koparmaktadır.** Mesela bir ilkokul çocuğunun, “rüzgar enerjisinin daha etkin kullanımı” üzerine proje üretmesi anlamsızdır. Hem konuya hakim değildir, hem de onu ilgilendirmeyen bir konudur. O kendi okulu, kendi yaşam alanı, kendi ihtiyaçları üzerine düşünmeli, kendi yaşamına ilişkin üretim ve faaliyetlere yoğunlaşmalıdır. Kendi yaşamının dışında olan bu konularda “proje çalışması” yapması, en hafifinden, “bilmediği konularda ahkam kesmesi” anlamına gelir.

Ki bu durum, son dönemde fazlasıyla yaygınlaşmıştır. Herkes her konuda konuşabilmektedir. Özellikle çocuklar ve gençler, her konuyu bildiklerini düşünmeye başlamışlardır. Televizyon, internet, bilim-

teknik ve coğrafya dergilerinin çocuk ekleri, onların her konuda birkaç kelime öğrenmelerine neden olmaktadır gerçekten de. Ancak bir konuya ilişkin “birkaç kelime” öğrenmek başka bir şeydir, “konuyu” öğrenmek başka bir şey. Keza,

“modernleşmek” ve “aile içi demokrasiyi işletmek” adına, ailenin her konuda çocukların fikrini sorması da benzer bir etki yaratmaktadır. Konu çocukları doğrudan ilgilendirmeyen ya da bütün sorunu bilmelerinin-anlamalarının mümkün olmadığı bir durumda bile, çocuk kendi fikrinin çok önemli olduğunu düşünmeye başlamaktadır. Bu furyayı bilinçli bir şekilde yayan burjuvazi, onu paraya havale etme peşindedir aynı zamanda. Patates cipsinin yeni tadından, güneş enerjisi kullanımına kadar her konuda gençlerin-çocukların fikir üretmesini istemekte, bu konuda kampanyalar düzenlemektedir.

Aslında ortaya çıkan şey, insanların ya da çocukların bilmedikleri -hakim olmadıkları- alanlara ilişkin bile çok rahat konuşabilmesi, karar beyan edebilmesi ve kendi düşüncelerini çok ciddiye almasıdır.

Son yıllarda “atıyorum” kelimesinin bu kadar çok ve bu kadar yaygın kullanılmaya başlanması, bu konuyla doğrudan bağlantılıdır. “Atıyorum” kelimesi, “örnek veriyorum”, “farzedelim ki” ya da “mesela” kelimeleri yerine kullanılıyormuş gibi görünmektedir, fakat gerçekte öyle değildir. **Bir insan bir düşünceyi ciddi olarak savunduğunda, savunusunu pekiştirmek amacıyla “örnek”lendirir. Konuyu bilmeyen ama ahkam kesen birisi için ise “atış serbest”tir;** istediği gibi “atarak”, sınırsız fikir jimnastiği yapabilir. Kullanılan kelimeler, böyle bir içeriğin dışavurumudur.

Sonuçta “projecilik”, genel olarak yaşamla, düşünce arasındaki bağı kopartır. İnsanlar kendi yaşamlarına ilişkin düşünmek yerine, tam olarak bilmedikleri yaşamlara-alanlara ilişkin düşünmeye başlarlar. Bu da **insanı geliştiren ve zenginleştiren, faydalı bir düşünme faaliyeti değil, hakim olmadığı bir alana ilişkin hayali-sanal beyin jimnastiğidir.**

“Projecilik” düşünce ile yaşam arasında bağı kopardığı gibi, düşünce ile üretim arasındaki bağı da koparmaktadır. Verilen ödevler, düzenlenen kampanyalar ve yarışmalar hep aynı şeyi söyler: “Siz düşündüklerinizi ortaya koyun, biz fabrikamızda bunu üretelim!”

Yani düşünmek kendi işleridir, ama bunu hayata geçirmek, bunun için emek harcamak başkalarının! Bir süre sonra, yaşamada böyle bakmaya başlamaktadır “projeciler”. Kafalarında hep planlar vardır, bir yapılsa ne büyük bir başarı olacaktır, ama bu planları hayata geçirecek kimse yoktur; kendilerinin bu konuda ne becerisi ne de gücü vardır. **Hep o kafalarındaki “büyük” projeler üzerine konuşup duran, ama bir işe yaramayan aylaklara dönüşürler.** Son dönemde gençliğin büyük bir çoğunluğu da bu durumdadır.

Bu yaygınlık, devrimci saflara da bu davranış-düşünce biçiminin sızmasına neden olmaktadır. Kendi alanında hiçbir somut adım atamaz, somut başarı sağlayamazken, başka alanlara ilişkin olarak akıl vermeye, yönlendirme yapmaya çalışanlar az değildir. Keza, kendi alanında yapacaklarına ilişkin olarak orta-uzun vadeli ve oldukça parlak projeler hazırlayan, ama bu “projeleri” nasıl hayata geçireceklerini bilmeyen (dahası hayata geçirmeyi başkalarının görevi zanneden) küçümsemeyecek bir kesim vardır. Burjuva propaganda, kişiliklerini, yaşama bakışlarını öylesine şekillendirmiştir ki, nerede hata yaptıklarını anlamaları bile çok uzun zaman alır.

Ne var ki, bu jargon, devrimcilere yakın liberal kesimlerce de yerli-yersiz fazlasıyla kullanılıyor. Mesela devrimci faaliyetin bir sorunu gündeme gelse; “Bu konuda projeniz nedir” diye soruluyor. Krizin yarattığı nesnel ortam konuşuluyor; “Buna ilişkin projeniz var mı” deniyor. Bir taraftan burjuva propagandanın etkisi, bir taraftan 2000’lerin başından itibaren reformist-liberal kesimlerin, AB fonlarından faydalanmak amacıyla proje üretip para almaya çalışmasının getirdiği alışkanlığı ile, devrimcilere yakın kesimlerde de “proje”ler konuşuluyor, deyim yerindeyse “proje takipçiliği” yapılıyor.

Yaşam somuttur

“Projecilik” furyası, tüm faaliyetini ve üretimini kitleleri sömürmek üzere kuran **burjuvazinin, kendi “beyin takımı”nın yetmediği yerde, kitlelerin beynini de sonuna kadar soğurma ihtiyacından kaynaklanmaktadır.** Burjuvazi, piyasanın tıkanmış, tüketimi körükleyecek yeni birtakım ürünlere ihtiyaç duyduğu her aşamada, kitlelerin düşünce gücüne ihtiyaç duyar. Kitleler düşünecek, yeni şeyler bulacak, eğer karlı görünüyorsa, burjuvazi bunun üstüne atlayacak ve üretecektir. Böylece tıkanan piyasa açılacak, kitlelerin tüketimine yeni bir ürün daha sürülmüş olacaktır.

Oysa yaşam somuttur. Düşünce de öyle! **Ne sanal dünyaların hayali düşünceleri, ne projeciliğin beyin jimnastiği, ne de dışarıdan serbest atışlar bize göre değildir.** Keza ‘80’li yıllara damgasını vuran Gırgır mizah dergisinin en popüler köşelerinden biri olan “Zihni Sınır”ların bu kadar ortalığa doluşmasına ve “cin fikirli” “proceler” uydurmalarına da ihtiyaç yoktur.

Bu durum, “insan” a da yabancısıdır. **“İnsan” düşünür, üretir, üretirken yeniden düşünür, düşündüğünü yeniden hayata geçirir ve bu teori-pratik ilişkisi, sürekli bir gelişim ortaya koyarak sonsuza kadar sürer.**

Bir düşüncenin, bir projenin doğru ve isabetli olup olmadığının tek kanıtı, onu hayata geçirmeye çalışmaktır. Düşüncenin ne kadar isabetli olduğu ya da neresinin eksik olduğu, onu hayata geçirmeye çalışırken ortaya çıkar. Çıkan sonuçlar yeniden düşünmeyi yeniden planlamayı gerektirir. Eksiklikleri giderecek, isabetli noktaları derinleştirecek bir düşünce, ancak pratik üzerinden ortaya çıkar.

İki temel ilke vardır: Birincisi, teori ile pratiğin ayrılmaz bir bütün olduğudur. Teori üretenler-düşünenler-kafa emekçileri bir tarafta, bunu hayata geçirenler-kol emekçileri-pratisyenler diğer tarafta durduğu zaman, gelişme ve ilerleme sağlanmaz. Bu, tek yanlılaşma, darlaşma ve kısırlık yaratır. İkisini kendisinde birleştirebilenler ve yaşamın o sonsuz zenginleştirici döngüsüne karışabilenler, gelişkin insanlar haline gelirler.

İkincisi, “projelere” değil, “planlı-programlı çalışmaya” ihtiyacımız vardır. Çalışmamızı somut düşünceler doğrultusunda planlamalı, atacağımız adımları programlamalı ve bunu hayata geçirmeliyiz. Proje hazırlamak mühendislerin işidir; biz mühendis değil, devrimciyiz. Bu nedenle ayakları havada projelerle uğraşmak yerine, ayakları yere basan planlar oluşturur, bunu hayata geçiririz.

Gerçek ve somut başarı elde etmenin, gerçek ve somut üretim sağlamanın, ilerlemenin tek koşulu da budur.

KENTSEL DÖNÜŞÜM MÜ? "KAR" A DÖNÜŞÜM MÜ ?

"Kentsel dönüşüm" projeleri kapsamında işçi ve emekçilerin, yoksul halkın yerleşim bölgeleri talan edilmekte ve sermaye sahiplerine yeni kar alanları açılmaktadır. Ne var ki, bu durum, kamuoyuna "bozulma ve çökme olan bölgelerin ekonomik ve fiziksel kalkınması" gibi mimari bir başlıkla sunuluyor. Böylece yerleşim alanları dağıtılan, yersiz yurtsuz bırakılan yoksul emekçi halkın barınma mücadelesinin hem önünü tıkamak, hem de bu propagandadan etkilenen diğer emekçilerin, bu mücadeleye ortak olması engellenmek amaçlanmaktadır.

Son yaşanan sel felaketleri ve yakın zaman öncesinde yaşanan depremler, burjuvazinin bu saldırısının kılıfı ve gerekçesi olmaktadır. Ama asıl amaç, hem kendileri için para etmeyen bölgeleri nakite dönüştürmek, hem de o bölgelerde yaşayan emekçilerin toplumsal olarak birlikte hareket etme yetilerini parçalamaktır. Yani on yıllardır, hatta yüz yıllardır aynı semt/ bölge ve mahallede birlikte yaşamış, birlikte acı çekmiş ve bu sorun ve sıkıntılar etrafında birbirine kenetlenmiş olan insanların kardeşlik, dostluk, komşuluk gibi kurdukları ortak değer ve refleksleri parçalamak, birbirinden koparmak, yalnızlaştırmak ve biçare bırakmaktır. **Yıkılan semtlerin, öncelikle potansiyel olarak ya devrimcilere yakın, ya da sırf emekçilerin yaşıyor olduğu yerlerin olması tesadüf değildir.**

1800' lerle birlikte sanayinin gelişmesi, beraberinde büyük kentlere başlayan göçü yarattı. Yoksul ve topraksız köylülerin, büyük fabrika ve işletmelerde çalışmaya zorlanması, göçü yaratan en temel etkidir. **Büyük kentlere kurulan fabrikaların etrafına yerleştirilen baraka ve hatta çadırlar, dün burjuvazinin kendi ihtiyacı ve emriyle yaratılan yerleşim alanlarıydı.** Burjuvazi için önemli olan, kentin nasıl görüldüğü değildi. Önemli olan, bir dilim ekmek için evini, yurduunu terk ederek büyük kentlerde iş bulmaya gelen yoksulları, işçi ve emekçileri küçük kırıntılar karşılığında ve 15-16 saat çalıştırarak, emeklerini satın alıp artı değer yaratmaktı. Bu nedenle kimin nereye ve nasıl yerleştiğinin ve kentin nasıl görüldüğünün bir önemi yoktu.

Belli bir sermaye birikimi ve siyasal iktidarının güçlenmesiyle birlikte, her şeyi markalaştıran ve alınıp satılan metalara dönüştüren kapitalizm, kentleri ve yerleşim alanlarını da bu kapsamda değerlendirmeye başladı. **Artık dışa doğru büyüyen kentin merkezi ve iç kısımlarında kalan işçi ve emekçi semtlerinin yıkımı ve yıkılan yerlerin bir an önce nakit paraya dönüştürülmesi sermaye sınıfı için elzem oldu.** Çarpık yapılaşma ve alt yapısızlık, aslında kapitalizmin karakteristik özelliği ve yapısal sorunudur. Bunu ya-

Bayramtepe-Altınşehir'de yıkıma karşı direniş

şadığımız onca deprem ve sel "felaket"lerinde gördük. Yoksulların yaşayacağı bölgelerde inşaa edilen site ve binaların yapımında, patronlar tarafından çalınan malzemeler sebebiyle ölen insanların sayısı, kimse için sır değil. Ya da on yıllardır altyapı sorunundan dolayı her kışı, sel/ sular altında geçirmek zorunda kalan kıyı emekçi semtlerinin, bu sorunlarına ne kadar duyarsız ve kayıtsız kaldıklarını da biliyoruz.

Burjuvazi eğer tabandan gelen güçlü bir baskı sözkonusu değilse, işçi ve emekçiler için hiçbir adım atmaz. Hele ki bunu işçi ve emekçiler istemediği halde, hem de onların 'sağlığı ve güvencesi' için asla yapmaz. Onlar, esasında merkezi yerleşim yerlerindeki "atıl" duruma düşmüş noktaları aktif "kar" a dönüştürerek, yeni pazar alanları açmak derdindedirler. Ayrıca, yarın kimbilir, "ansızın bir gece vakti" uykularında boğazlarına çökecek olan açlar ordusunu, şimdiden şehrin dışına atarak, kendi sağlıklarını ve güvenliklerini garantiye almak istemektedirler. İMF ve DB toplantısında "baldiri çıplaklar"dan ne kadar çok korktuklarını gördük. Onlar korktukça saldırganlaşıyorlar. Önümüzdeki süreçlerde adına "kentsel dönüşüm" dedikleri bu sınıfsal saldırılarına daha da hız verecekler. Şimdiden buna karşı uyanık ve hazırlıklı olmalıyız.

Kentsel dönüşümle burjuvazi bir taşla iki kuş vurmaya hedefliyor: Bunlardan biricisi, "atıl" duruma düşmüş olan yerleşim bölgelerini ya da şehrin en güzel manzaralı yamaçlarına kurulu gecekondan alanlarını ele geçirerek yeni pazar alanları yaratmak ve büyük rant elde etmek. İkincisi ise, en az bunun kadar önemli olan, yıkmayı hedeflediği bölgelerde insan ilişkilerini dumura uğratmak, sosyal birlikteliklerini parçalayarak, onları birbirinden koparıp yalnızlaştırmaktır.

1. Son yıllarda "kentsel dönüşüm" adı altında ortaya atılan projeler incelendiğinde, kentin merkezinde kalmış ya da güzel manzaralı yamaçlara kurulmuş emekçi semtlerinin hedef alındığını görürüz. Bir de ikiye bölünmüş bir tavırla, bütün bunları o bölgelerde yaşayan insanların can güvenliği için yaptıklarını söylerler. Oysa geçmişte yaşanan olaylar bu dönüşümün halkın can güvenliği için

yapılmadığını açıkça göstermektedir.

Örnek verecek olursak; Güzeltepe'de yaşanan dönüşüm, deprem bahanesiyle yapılmıştı. Bu bahaneyle evlerinden kovulan insanların yerleştirildiği bölgeler ise Mimarlar Odası'nın zemin ve konum açısından imara uygun olmadığını raporlarla belirttiği bölgelerdi. Yine birçok bölge, aynı gerekçelerle yıkılıp tasfiye edilirken, oralara inşaa edilecek ticari kompleksler birbirini açıklıyordu.

Bir diğer örnek ise Sulukule'de yaşanmaktadır. İstanbul büyük şehir belediyesi ve TOKİ işbirliği ile Sulukule dönüşümünün asıl nedeninin; bir otel, bir ticaret merkezi ve bir eğlence merkeziyle birlikte sitelerin inşaa edileceği, kendi ağızlarından açıkça dillendirildi.

Başbüyük ve Küçük Armutlu gibi bölgeler ise, olağanüstü güzel manzarası ile burjuvazinin gözünü kamaştırmakta, buralarda oturan emekçiler kovularak lüks villalar yapılması planlanmaktadır.

Burjuvazi, esasında ekonomik çıkarını ve siyasal iktidarını pekiştirmeyi amaçlayan bütün hamlelerini hep aynı argümanlarla hayata geçirmeye çalışıyor. "Hayata dönüş" operasyonları ile devrimci tutsakların hayatlarını katletmediler mi? "Sağlıkta değişim dönüşüm" adı altında, yoksulların işçi ve emekçilerin sağlık güvencelerini birbir gasp etmediler mi? "Ülkenin ekonomik kalkınması" adına bir yığın kamu teşebbüslerini emperyalistlere peşkeş çekerek on binlerce işçi ve emekçileri sokağa atmadılar mı? "Daha kaliteli eğitim" adı altında harçlara yapılan zamlarla emekçi çocuklarına okulların kapılarını kapatmadılar mı?

Bütün bu örnekler ve yaşadıklarımız, iki karşıt sınıf arasındaki temel ayrımı ve uçurumu göstermektedir. Şimdi de bizim "can güvenliğimiz" için "kentsel dönüşüm" diyorlar. Ve bizi yaşadığımız, belki de elimizde tek kalan, iyi kötü başımızı soktuğumuz, ancak birbirimize sarılarak kendimizi ısıttığımız evlerimizi başlarımıza yıkıyorlar.

2. Kapitalizm, özü itibarıyla insan ve doğa karşıtı/düşmanı bir sistemdir. Çünkü insan, sosyal bir varlıktır. **Birlikte üretir, birlikte tüketir ve bu paylaşımın doğası gereği, insani değerler sistemini de yaratır.** Yani kardeşlik, dostluk, arkadaşlık, komşuluk, sevgi, paylaşmak, güven ve aşk gibi kavram veya olguları bu paylaşımlar içerisinden çıkarır. Çünkü bu değerler kökeninde, kirli hesaplar barındırmazlar.

Özel mülkiyet düzeni ise, bu insani değerlerin yerini, paraya endekslenen bencilce, çıkarıcı değer ve istemlere bıraktırmaya çalışmaktadır. İnsanı doğaya, insanı insana ve nihayetinde insanı dönüp dolaşıp kendisine karşı da yabancılaştırmayı/duyarsızlaştırmayı hedeflemektedir.

Kapitalist-emperyalist sistem, özel mülkiyete dayalı uygarlığın dünden bugüne insan

üzerindeki yarattığı tahribatın son raddesidir. Ve ancak insanı, insansızlaştırdığı sürece ayakta durabilir. O yüzden de "böl parçala yönet" taktiğini her fırsatta yaşama geçirdiler, geçirmeye çalıştılar. Toplumsal olarak bize dönük saldırılarında "bizi bizsiz" bıraktılar. Bugüne kadar bunca vahşet ve katliamlarına rağmen, hala var olmalarını, hala

bizim emeğimizin üzerinden hegemonya kurmalarını, burada aramalıyız.

Düşünsenize, onlarca yıldır yanyana yaşadığınız insanların, derin ilişkiler içinde, birlikte aynı safta dövüştüğünüz arkadaşlarınızın, komşularınızın, birden bire yaşamınızda olma-

dığını? "Bütün herşeyin, arkadaşlığın, komşuluğun, dostluğun yalan olduğunu" söyleyip, kendi kendinize hayıflanıp, yalnızlığı iliklerinizde hissettiğinizi... Elbette yeni yerleştiğiniz yerde de arkadaşlıklar edineceksiniz, ama bunun için zaman gerekli. Ömrünüzün daha ne kadar kaldığını bilmediğiniz bir dönemde, yeni ve kalıcı arkadaşlıklar, dostluklar kurmaya zaman yetecek mi?

Kısacası, "kentsel dönüşüm", sadece evlerimizi başımıza yıkmıyor. Ev işin maddi kısmıdır, ama insan maddi ve manevi bir bütündür. Yani tek bir yönüyle eksik bırakılmayacağız. Dünden bugüne edindiğimiz, duygusal ve soyut bütün bağlarımızı ve dünyamızda yitireceğiz. Bu da burjuvazinin en büyük kazançlarından biri olacak. Yalnızlaşmış, herşeye olan inançlarını yitirmiş, boş vermiş bir toplumu sömürmek ve yönetmek, onlar için her zaman daha kolay olmuştur.

"Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız!"

Davutpaşa'da meydana gelen patlamada hayatlarını kaybedenlerin ailelerinin Taksim Tramvay durağında yaptığı eylemler devam ediyor.

28 Kasım'da Tramvay durağında

"Davutpaşa'yı unutmadık unutturmayacağız" pankartını açan aileler adına basın açıklamasını, patlamada yaşamını yitiren Orhan Saday'ın babası Adnan Saday yaptı. Adnan Saday "Bakırköy 6. Ağır Ceza Mahkemesi'ne başvurduk ama iddianame hala kabul edilmedi" derken, sorumluların yargılanması istendi.

31 Ocak 2008'de Davutpaşa'da bir işyerinde yaşanan patlamanın ardından 21 kişi ölmüş, yüzlerce de yaralanmıştı. Buna karşın hiçbir cezalandırmaya gidilmedi. Bu patlamada ölenleri anmak ve devleti protesto etmek için mağdur aileleri, 19 Haziran tarihinden itibaren Taksim'de eylemlerini sürdürüyor.

Soruşturmanın kaplumbağa hızında ilerlemesine tepki gösteren aileler, Çalışma Bakanlığı ve İstanbul Valiliği'nin görevini yerine getirmesi istedi. Patlama meydana geldiğinde, yetkililer, sorumluların derhal bulunup cezalandırılacağını açıklamalarına rağmen, sadece işyerlerini gezip ufak meblağda cezalar keserek durumu geçiştirmeye çalıştılar. Belediye ve valilik sorumluluğu atma yarışına girerken, başta Çalışma Bakanlığı olmak üzere devlet kurumlarının hiçbirisi ilk günlerdeki ilgiyi göstermemiş, ailelerin taleplerini duymazlıktan gelmişti.

İş kazası denilerek gizlenmeye çalışılan bu katliama karşı ailelerin yükselttiği ses anlamlıdır. Patronları koruyacak yasaları anında çıkaran ve işçilerin her türlü hakkını gasp eden devletten hesabı soracak olan ise bu katliamlarda yaşamını yitiren işçi ve emekçilerin aileleri, sınıf kardeşleridir.

Bugüne kadar "kentsel dönüşüm" kapsamında yapılan yıkımlara karşı, ağırlıklı olarak yıkımlara hedef olan bölgelerde cılız ve savunmayı aşmayan tepkiler ve direnişler geliştirildiğini gördük. Parçalanmış toplum, dolayısıyla kendi kabuğunun içine hapsedilmiş durumdaydı. Yanı başındaki insanların sorunlarını kendi sorunundan kopukmuş gibi algılayan insanlar, yanı başındaki yıkımlara sessiz kaldılar. Ama gün geldi o yıkımlar kendilerini de buldu. "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber yada hiç birimiz" sloganı bu konuda da, somut bir gerçeğe dönüştü. Artık her gecekondu sahibi, ya da "kentsel dönüşüm" kapsamında yıkımı hedeflenen semt veya bölge emekçileri, bu tehlikenin kendilerini de bulacağını biliyor ve bugünden ona hazırlanıyor.

Geçtiğimiz Mayıs ayında Altınşehir'de bunun çarpıcı bir örneğini gördük. Devrimci yapılar, yıkıma karşı önceden hazırlık yaptılar, mahalleyi yıkıma karşı direniş göstermek üzere örgütlediler ve yıkım ekipleri geldiği zaman, bütün mahalle militan bir direniş sergiledi.

Ekim ayında ise Samandıra-Orhangazi mahallesinde yaşananlar, bunu bir adım ileriye götürdü. Yıkımı hedeflenen bu mahalle ve çevresi, devrimci ve komünistlerin yoğun olduğu bir bölge. Bu o mahalle halkı için bir avantaj iken, devlet için dezavantaj anlamına geliyor kuşkusuz.

Yine sabahın erken saatlerinde devletin resmi kolluk kuvvetleri, yıkım araçları ve silahlarıyla dayandı mahalleye. Fakat bu kez karşılarında yıkıma karşı daha örgütlü ve savunmadan saldırıya geçmiş bir halk ile karşılaştılar. Elleri taş ve sapan dışında, molotof da olan bir kitle vardı. Sadece onlar da değil, arı kovanı dahil, eline geçirdiği her şeyi bir silaha dönüştüren halk vardı. Direnişçilere yüzlerini kapatmaları için evlerindeki perdeleri maskeler haline getiren kadınlar vardı.

Bu beklenmedik direniş karşısında şaşkına uğrayan devletin kolluk kuvvetleri, bölgeye hedefledikleri saatten çok daha sonra girdiler ve hedefledikleri evden çok daha azını yıkabildiler.

Yıkımın hedefinde olan tek yer bu mahalle değildi. Aynı bölgede, birbirine komşu başka mahalleler de yıkım saldırısının hedefindeydiler. Devrimci ve komünistler öncülüğünde, mahalle sakinleri komiteler kurup gece

YIKIMLARA KARŞI DİRENİŞLERİ ORTAKLAŞTIRMALIYIZ

boyunca mahalle-yi koruma altına aldılar. Giriş çıkışları kapayıp mahalleye giren yabancılara kimlik kontrolleri bile uyguladılar. Kaymakamlığı ve belediyeyi basarak camları indirdiler, hesap sordular. Halkın devrimcilerle olan ilişkisi ve kendilerini savunmak için geliştirdikleri yöntemler, yol gösterici, umut vericiydi.

Bu eylemdeki temel tarz ve yönelimi öne çıkarmak gerekiyor. Çünkü kendi alanında ileriye ve bir ilki ifade ediyor. Ve bu eylem, bölgeye yakın olan semtlerin direnişine de fiili önderlik yapması bakımından etkili olmuştur. Bugüne kadar yıkımlara karşı direnişler, savunma amaçlı eylemler olarak yaşanırken, bu eylem saldırıya geçen ve o anla sınırlı kalmayan bir süreci ifade etmektedir.

Samandıra sonrası Akpınar mahallesinde de yıkım kararı alan devlet, orda da benzer direnişle karşılaşacağını anlayanca yıkım kararını ertelemek zorunda kalmıştır. Burjuvazi, "kentsel dönüşüm" kapsamındaki bu sınıfsal saldırılarına şimdilik ara vermiş olsa da, emekçi halkı, devrimci ve komünistleri gafil avlama hesapları yapmaktadır. Onlar bizim rehavete kapılmamızı beklerken biz çıtayı, bölge ve yakın çevreden başlamak üzere tüm halkı duyarlı kılma ve örgütleyecek şekilde daha da yukarıya çekmeliyiz. Kurulacak yerel komiteleri dahada güçlendirip kalıcılaştırarak direnişleri ortaklaştırmalıyız.

Pendik-Kurtköy'de yıkım ekiplerine taş atan bir ev kadını

“Ayıptır, zulümdür, cinayettir!”

Onur Öymen'in sözleri ne bir dil sürçmesi-ydi, ne de “maksadını aşan” sözlerdi. Devletin Alevi'lere, Dersim'lilere ve baskıya direnen ezilen halklara bakışının bir özeti, resmi ideolojinin ifadesiydi. Öylesine olağan bir biçimde ve öylesine onaylayarak söylemişti ki bu söz, başka türlü yorumlamak mümkün değildir. Egemen-sömürücü düşünce, ezilen-direnen halk ve sınıflara karşı her zaman böyle yaklaşmıştır.

Sömürüyü daha rahat sürdürebilmenin yolu, direnişi ezmek, direnme ruhunu yoketmektir. Bu uğurda, kaç askerin öldüğü de, ne kadar halkın kıyımından geçirildiği de hiç önemli değildir. Nasıl olsa, kıyımından geçirilen halk da, ölen askerlerin ağlayan anası da kendilerinden değildir. Onlar kendi sırça köşklerinde rahatlar. Ve bu rahatlığın sürmesinin tek koşulu, kitlelerin tam bir boyun eğiş içinde olmalarıdır.

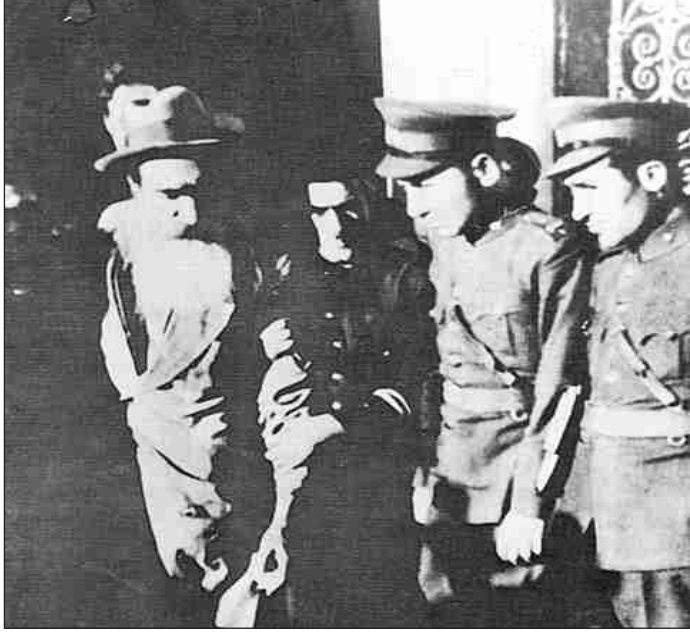
Ne Osmanlı İmparatorluğu, ne Türkiye Cumhuriyeti, ne Roma İmparatorluğu, ne Amerika Birleşik Devletleri... Hiçbirinin diğerinden farkı yoktur. Egemen sınıfların “egemen” olabilmesinin yolu, önlerinde kitlelerin “eğilen” pozisyonda durmalarından geçer. Bu nedenle, bütün devletlerin tarihi, önce kendi halklarına, sonra da işgal ettikleri bölge halklarına yönelik katliam ve baskılarla doludur.

“Dersim’e sefer olur, zafer olmaz”

Dersim, Anadolu'nun tarihinde özel bir yere sahiptir. Coğrafi özellikleri nedeniyle, dışarıdan işgal edilmesi zor bir coğrafyadır, “Kuzey Dersim” ya da “İç Dersim” denilen yöresi. Etrafı Munzur Dağları, Pülümür Çayı ve Munzur Nehri ile kuşatılmış durumdadır. Sarp kayalıklar, geçit vermez boğazlarla, kimi yerde deniz kadar derinleşebilen nehirle çevrilidir.

Doğa koşulları çetindir; burada yaşayabilmek için, insanı da çetinleşmiş, sertleşmiştir. Hayatta kalabilmek, dayanıklı ve savaşçı olmayı gerektirir. Bu nedenle işgale gelen orduların işi zordur. Kimi zaman bir boğazı tutan küçük bir grup, kimi zaman yanında yeterince techizatla bir kayalıktan pusu atan birkaç kişi bile, büyük ve güçlü orduları durdurmayı, kimi zaman yenmeyi başarabilmiştir. Bu nedenle, çeşitli dönemlerde harita üzerinde kimi devletlerin sınırları içine dahil edilse bile, Dersim üzerinde tam bir hakimiyet kurmak mümkün olmamıştır. “Dersim’e sefer olur, zafer olmaz” sözünün dayanağı budur.

Dersim adeta devlet içinde devlet gibidir her dönem. Seyitlik sistemi, özünde dini bir önderlik anlamına gelir, ama aynı zamanda siyasi bir yönetim mekanizmasıdır da. Dini bir ritüel olan “Cem”ler, halkın sorunlarının çözüldüğü, suçluların yargılandığı ve ceza verildiği birer meclislerdir aynı zamanda. Ve Seyitler içinde ileri gelenlerden oluşan bir de meclisi vardır Dersim'in. Bu meclis,

Seyit Rıza yakalandıktan sonra

adeta bir devlet parlamento gibi, bölgenin bütün sorunlarını tartışır, her biri özerk bir yönetim gibi davranan aşiretler arasındaki ilişkileri tanımlar, sorunlara ortak çözümler bulur, kısacası kolektif bir üst yönetim oluşturur. Devletten gelen yasalar, kararlar, tehditler ve talepler de önce bu Seyitler Meclisi'nde masaya yatırılır, buna karşı ne yapılacağı burada kararlaştırılır.

Dersimlilerin kendi yaşam kuralları bulunan, içe kapalı bir toplum olmasında, coğrafi koşulların büyük bir etkisi vardır. Ancak bunun kadar önemli bir başka etken, “ezilen mezhep” kimliği taşımasıdır. Kerbela'da İmam Hüseyin'in ve ailesinin katledilmesi, Dersim Alevileri için çok canlı bir simgedir. Timurlenk'den İskender'e, Yavuz Selim'den Emevi Yezid'e kadar pek çok defa, elde kılıç, köleleştirmek isteyenler çıkmıştır Dersim Alevilerini. Bu nedenle, Dersim'in sarp ve sert coğrafyası, kapılarını “dışarıya” kapatıp, kendi içinde kendi yaşamını kurması için en uygun koşulları sunmuştur.

Devletlerin Dersim'e bu kadar öfke duymasının sebebi de budur. Sayısız kez Dersim'e sefer düzenlenmiş, oradaki kurulu düzenin bozularak devlete tabi olması, vergi ve askerlik konusunda devletin kurallarına uyması istenmiştir. Ancak 1937 yılına kadar yapılanların hiçbirisi, başarıya ulaşmamıştır. '37 ise, lanetli bir dönüm noktası gibidir.

Dersim katliamı devletin öfkesidir

'30'ların ikinci yarısından itibaren, bu defa devlet, bütün gücüyle yüklenir Dersim'e. Mutlaka “fetih”-yoketme kararlılığını taşımaktadır.

Bunun asıl nedeni, 1923 yılındaki kuruluşun ilanından itibaren, devlet sınırları içinde tam hegemonyayı sağlayamamış, iç sorunları bastıramamış olmasıdır. Azınlıklar, genel olarak huzursuz-hoşnutsuzdur yeni devletten. Dünya genelinde esmekte olan ulusal rüzgarların da etkisiyle, dönem dö-

nem çeşitli ayaklanmalar gündeme gelmektedir. Kürtler, Çerkesler, Ermeniler... Her ulus ya da ulusal azınlık, merkezi yönetimle sorunlar yaşamaktadır. Mesela Kürtler, 1924-38 arasında 17 kez ayaklanırlar; ancak her biri kanla bastırılır. Keza Musul ve Hatay sorunu da devleti fazlasıyla meşgul etmektedir. Dersim de bunların içinde önemli “odak”lardan biridir ve TC'nin bekası için artık yok edilmesi gerekmektedir.

İsmet İnönü'nün sözleri çarpıcıdır ve tıpkı bugün Onur Öymen'in yaptığı gibi, devletin resmi düşüncesini ifade etmektedir: “*Bu ülkede sadece Türk ulusu etnik ve ırksal haklar talep etme hakkına sahiptir. Başka hiç kimsenin böyle bir hakkı yoktur.*” (Milliyet, 31 Ağustos 1930)

'37'de bu kadar büyük bir katliam gerçekleştirilmesinin bir nedeni de, yaklaşan II. Emperyalist paylaşım savaşıdır. Savaş, '35'lerden itibaren artık kaçınılmaz bir hal almıştır. Resmi olarak 1939'da başlamıştır, ama daha 1934 yılında İtalya Habeşistan'ı (şimdiki Etiyopya), Almanya Çekoslovakya'yı, arkasından Japonya Mançurya'yı işgal ederek savaşın ilk adımlarını atmışlardır. Savaşa girmeye hazırlanan, ya da savaşa girmek zorunda kalacağını düşünen bütün ülkeler, derhal iç temizliğe başlar. Savaşta başarı kazanmanın en önemli koşulu, içindeki sorunları çözmek ve devlete bağlılığı güçlendirmektir çünkü.

Türkiye de savaşa girmeye hazırlanan bir ülkedeydi ve tıpkı Almanların Yahudi'leri katlederek savaşa hazırlanması gibi, Türk devleti de kendi içindeki muhalif odakları yok ederek yapıyordu kendi hazırlığını. Türkiye'nin istediği Almanya'nın saflarında savaşa katılmaktı; “temizlik” hareketini de Alman Nazilerinin yöntemiyle gerçekleştirdi.

Buna rağmen, devletin işi hiç de kolay olmadı. 1935 yılında 2884 sayılı “Tunceli Vilayeti'nin idaresi hakkında kanun” çıkartıldı. Kanun, Dersim'in ismini Tunceli olarak değiştiriyor ve halkın yaşamına ilişkin pek çok cezalar-yasaklar içeriyordu. Mesela, bölgeye giriş çıkışların özel izne tabi olması, Dersim çocuklarının ilkokuldan sonra okumasının yasaklanması, bu kanunla konulmuş kurallardı. Yasa ile birlikte, General Abdullah Alpdoğan, geniş askeri, yönetsel ve yargısal yetkilerle, Tunceli valisi olarak atandı. '36 yılında Dersim'in çeşitli bölgelelerinde karakollar inşa edilmeye başlandı.

Bundan sonra Dersim'de baskı ve terör hızla arttı. Kimi zaman “aranıyor” diyerek birisinin evine gidiliyor, ev talan edilip karısına tecavüz ediliyor, arkasından kadın intihar ediyordu. Kimi zaman nedensiz yere hapse atılanlar, işkence görenler oluyordu. Kimi zaman askerler pervasızca bir köy-mezraya giriyor, bir bahaneyle falaka çekiyorlardı. Ve elbette, halkın tarihsel birikimleri, gelenekleri, bu durumu sessizce kabullenmeyi engelliyordu.

Saldırıları çoğu zaman, yerel-kişisel karşı eylemlerle yanıtladı.

Bütün bu saldırılara karşı kolektif direnişin örgütlenmesi ise, 1937 yılında gerçekleşti. Seyit Rıza önderliğinde 7 aşiret, kendilerini korumanın tek yolunun direnmek olduğu konusunda anlaştılar. 20-21 Mart gecesi, askerin geçişini engellemek amacıyla Harsik Köprüsü'nün yıkılmasıyla direniş patlak verdi. Ordu hemen bütün gücüyle ve General Abdullah Alpdoğan komutasında saldırıya geçti. Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçen'in de pilotları arasında bulunduğu 9 savaş uçağı, Dersim'in dağlarını, ovalarını, köylerini bombalar. 13 Eylül 37'de Dersim aşiretlerinin yenilmesiyle saldırı sona erdi. 15 Kasım 1937'de direnişin önderi Seyit Rıza ve oğlu ile birlikte 5 kişi idam edildi. Ancak Dersim halkı üzerinde estirilen baskı ve terör bitmedi.

11 Haziran 1938'de bu defa Dersim'in boşaltılması için saldırı başlatıldı. 10 Ağustos'a kadar süren yaklaşık iki aylık bu dönem, en büyük kıyımın yaşandığı dönemdir. Köyler, mezralar basıldı. Kaçabilenler dağlara, mağaralara sığındı ve direnişe geçtiler. Yakalananlar, bir taraftan en vahşi yöntemlerle katledildi, bir taraftan yürütüldü. Önce Dersim merkezine, sonra Sivas tren istasyonunun önüne, arkasından Türkiye'nin en gerici, Sünni-Türk nüfusunun bulunduğu köylere...

Kelimelerle anlatması zor, korkunç bir yürüyüştür bu. Kadınlara ailelerinin önünde tecavüzler, kız çocuklarının ailelerinden kopartılarak kaçırılması, hamile kadınların bebeklerinin süngüyle çıkartılması, yaşlı erkeklerin başlarına çiviler çakılması, kollarındaki boyunlardaki altınları almak için boğazların kesilmesi, rastgele kurşuna dizmeler, uçurumdan aşağı yuvarlamalar... Ve kimyasal silahlar... Türkiye'de ilk kimyasal silah Dersim'de, mağaraların içinde saklananların öldürülmesi için kullanılmıştır.

Adeta savaş filmlerindeki bütün sahneler, büyük bir vahşet ve akla gelebilecek en korkunç saldırılar uygulanmıştır Dersim halkının üzerinde. Resmi rakamlara göre 13 bin kişi öldürülmüştür, 1937-38 katliamı sırasında. Ama resmi rakamın bu olması bile, gerçek sayının çok daha fazla olduğunu göstermektedir. Zaten bazı kaynaklarda 85 bine kadar çıkmaktadır rakam. Laç Deresinin günlerce kan aktığını, insanların rastgele öldürülerek toplu mezarlara gömüldüğünü, uçurumdan aşağı atılanların hesabının bile tutulmadığını düşünürsek, bu rakam çok da yanlış görünmüyor. Amaç, Dersim'i yoketmektir; en etkili yolu da Dersim'liyi yoketmektir!!!

Bir yiğit önder; Seyit Rıza

Dersim'le ilgili söylenecek çok söz, anlatacak çok olay var. Ama yaşanan vahşet, öylesine büyüktür ki, yaşayanlar, hatırlamak bile istememektedirler o günleri. Ancak kimsenin unutmadığı-unutturmamak için dilden dile, nesilden nesile anlattığı anlar da vardır elbette. Bunların hepsi direnişe ve kahramanlıklara dairdir. Çünkü katliam kadar, büyük direnişlerin, karışıkoyuşların, kahramanlıkların da en görkemli olanı yaşanmıştır bu bir buçuk yıl boyunca. Yiğitliği ile nam salmış Dersim'lilerin, kolayca teslim olmaları mümkün değildir. Ve anlatılan

hikayelerin her biri, bir destan niteliğindedir. Bu destanların içinde kadın direnişçiler de vardır ve Dersim kültürünün yapısı gereği, bunlar arka saflarda değildirler. Mesela Alişer ile karısı Zarife'nin hikayesi bunlardan biridir. Keza, 1938'de Dersim tamamen boşaltılmış ve 1938-48 arası "yasak bölge" olarak ilan edilmiştir; ama dağlardaki gerilla direnişleri bu süre boyunca kesintisiz sürmüştür.

Seyit Rıza'nın yakalanışı ve ölümü de böylesi yiğitlik menkıbelerinden biridir. Direnişin yenilgiye uğramasının arkasından, devlet pazarlık yapmak üzere Seyit Rıza'yı Erzincan'a görüşmeye çağırır. Araya girenler, "halka zarar gelmesini önlemek" adına Seyit Rıza'yı ikna ederler. Ama bu bir tuzaktır ve 15 Eylül '37 günü Erzincan'a gelen Seyit Rıza tutuklanır. Mahkeme, İstiklal Mahkemesi'dir ve yargılama göstermelik, karar bellidir. Mesela yasalara göre 60 yaşın üstünde ve 17 yaşın altındakiler idam edilemez. Seyit Rıza'nın yaşı 80'e yakındır, onunla birlikte yakalanan oğlunun yaşı ise, 15. Mazgirt Muhundu nahiyesinden Babamansurlu Seyit Hüseyin tanık olarak gelir ve Seyit Rıza'nın yaşının 60 olduğunu iddia ederek yemin eder. Mahkeme Seyit Rıza'ya "ne diyorsun" diye sorar. Seyit Rıza, mahkemenin amacını bilir. "Böyle riyakarlığa ne lüzum var. Benim büyük oğlum Baba'dan dört yaş küçük olan bu adam, benim yaşıma ilişkin tanıklık yapıyorsa, bir diyeceğim yoktur" der.

Onun yaşını küçültür, oğlunun yaşını büyütür ve ikisi için de idam kararı çıkarılır. Mahkeme göstermelik duruşmalarla alelacele bitirilir.

İdamı, 15 Kasım günü sabaha karşı, Erzincan'ın Buğday Meydanı'nda gerçekleştirilir. 15 Kasım günü Atatürk Erzincan'a gelecektir. Bu haber üzerine Erzincan'da binlerce kişi toplanır; Atatürk'ü görmek ve Seyit Rıza için af istemek için gelmişlerdir. Atatürk, böyle bir durumla karşılaşmak istemez. Zaten Dersim katliamını da, idam kararını da o vermiştir. Ancak halkla karşı karşıya gelmekten uzak durur. Çare bulunur: Atatürk'ün geleceği gün, birkaç saat önceden gizlice

idamlar gerçekleştirilir.

Meydanda darağaçları kurulur, arabaların farlarıyla aydınlatma yapılır. Seyit Rıza'nın en küçük oğlu Reşik Hüseyin, Şıhanlı aşiret reisi Seyd Hüseyin, Yusufan aşiret reisi Kamer'in oğlu Fındık, Demenan aşiret reisi Cebrail'in oğlu Hasan, Kureyşan aşiret reisi Ulkiye'nin oğlu Hasan ve Mirza Ali'nin oğlu Ali ile birlikte idam edilirler.

Alana getirilen Seyit Rıza, idam edileceğini anlar. Meydan boştur; ama sanki binlerce kişiye konuşuyormuşçasına yüksek sesle yapar son konuşmasını:

"Evladı Kerbelayme, begunayme, aybo, zulümo, cinayeto. (Kerbela soyundanız, hatasız, ayıptır, zulümdür, cinayettir.) Ben senin yalan ve hilelerinle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ben de senin önünde çökmedim, bu da sana dert olsun."

Seyit Rıza bu sözleri söyledikten sonra kendisini asmak üzere bekleyen çingeneyi kenara iter, ipi boynuna geçirir ve sandalyeye tekmeyi vurur.

* * *

Burada anlattıklarımızın bir kısmı, uzun bir dönem Dışişleri Bakanlığı da yapmış ve Dersim katliamı sırasında orada görevli bulunan İhsan Sabri Çağlayangil'in anılarında geçmektedir. Bir kısmı ise, Dersim üzerine araştırma yapanların ortaya çıkardığı belgelerdir. Buna rağmen Dersim'le ilgili ortaya dökülenler, son derece sınırlıdır. Ve bugüne kadar bunların çoğu gizli kalmış, duyulmamıştır.

Onur Öymen'in tam da Seyit Rıza'nın ölüm yıldönümüne denk gelen günlerde sarfettiği sözler, Dersim katliamının gündeme gelmesi yönüyle, faydalı(!) olmuştur. Uzun yıllardan beri ilk kez Dersim katliamı geniş kesimler tarafından duyulmuş ve kınanmıştır. Seyit Rıza ve Dersim'de katledilenler, çeşitli toplantı ve yürüyüşlerle anılmıştır. Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezarlarının bulunması talebi, daha yüksek sesle dillendirilmiştir.

Dersim katliamının üzerindeki sır perdesi yırtılmış, sessizlikle boğulan cendere patlamıştır artık.

24 Aralık 1978- Maraş katliamı

Devlet eliyle organize edilen sivil faşistler, bir sinemaya bomba koyarlar. Bomba patlaması sonucu ölümler olur. "Komünistler sinemaya bomba koydu" diyerek halkı galeyana getirirler ve 22 Aralık'ta 2 öğretmen öldürülür.

Cenazeler sırasında faşistler, mahalleleri gezerek "komünistler camilere saldıracaklar" provokasyonunu yayarlar ve toplanan kitle Alevi mahallelerine saldırır. Saldırıları sonucu resmi rakamlara göre 105 kişi katledilir.

Katliam günler öncesinden planlanmıştır ve evler günler öncesinden kırmızı boyayla işaretlenmiştir. Katliam sırasında kadınlara tecavüz edilirken, hamile kadınların karınları deşilmiş, evler yakılmış ve yıkılmıştır. Kesinlikle polis ve asker ortada görünmemiş, olaylar bitene kadar müdahale etmemiştir.

Dönemin Maraş Valisi Abdulkadir Aksu İçişleri bakanı oldu. Katliamı yöneten faşist Ökkeş Kenger, daha sonra soyadını Şemdinler olarak değiştirdi ve MHP'den milletvekili oldu. Katliamın planlayıcılarından Muhsin Yazıcıoğlu ise, BBP'yi kurdu ve milletvekili oldu. Katliama katılan bütün faşist kadrolar, devlet tarafından ödüllendirildiler ve devrimcilerin kanını dökmeye devam ettiler.

Onur Öymen,
terörün bitmesi
için Dersim'i ör-
nek göstermiş! O,
ya tarihi hiç oku-

mamış, ya da yapılan katliamın nasıl olduğunu
bilmiyor! Yoksa suç veya eylem, şekli ne olursa
olsun, geçmişteki mezalimi gelecek kuşaklara
tavsiye etmek, 'ben insanım' diyenin yapabile-
ceği iş değildir.

Ben o olayların içinde yaşadım. 1927 do-
ğumluyum, katliam sırasında 11 yaşındaydım.
Akla gelebilecek her türlü işkence ve öldürme
işlemini gördüm.

Olay, Alevi ve Kürtlerin Doğu'da imhası ve
yok edilmek istenmesidir. Hedeflenen yer, özel-
likle Pülümür suyunun batısı ile Munzur suyunun
kuzeyi olan Kuzey Dersim bölgesidir. Burası, ilk
olarak Cumhuriyet'in ilk yıllarında, 1930'da sal-
dırıya uğramış, 1938 yılında tamamen boşaltıl-
mıştır. 1993 yılında aynı bölgeyi, yine olağanüs-
tû hal bahanesiyle boşaltmışlardır. Bazı köylerde
karakol olduğu için, 10-15 ev bırakıldı. Onun dı-
şında bölge halen boştur.

1929 yılında Maraşal Fevzi Çakmak'ın
TBMM'de verdiği, Doğu'daki Alevileri imha etme
önergesi kabul edilmiştir. İlk hareket de 1930
yılında Pülümür'de eylül ayında başladı. Direniş-
le karşılaşan ordu birlikleri, 24 saatte almak is-
tedikleri köylere giremediler. Kasım ortalarına
kadar süren operasyonda Danzik, Pancıras,
Dağbek, Gürük, Harsi köylerini ve Askireg kö-
yünün de 4 mezrasını yakıp yıkıp, insanları,
hayvanları, yiyecek ve ormanları imha etmişler-
dir. Canını kurtaranlar dağlara çekilerek diren-
mişlerdir. Kar yağınca asker geri çekilmiş, yöre
halkı da imha edilmekten bir süre için kurtul-
muştur.

Sürgün değil ölüm yürüyüşü

1938 yılı Temmuz ayının ilk haftasıydı. Gü-
neş yeni doğmuştu. Askerler köyümüzün etrafını
sardılar "teslim olun" diye anons ettiler "yoksa
hepinizi öldürecekiz!"

Kimsede doğru dürüst silah yoktu, daha ön-
celeri silahlar toplanmıştı. Çoluk çocuk, kadın,
ihtiyar, kim varsa toplayıp, Pülümür'e doğru yo-
la çıkardılar. Yürüyemeyen ve arkada kalanlar
dipçiklenmeye başlandı. Kimse sesini çıkaramı-
yordu. Sesini çıkaranlar derhal ya süngülendi,
ya da kurşunlandı. "Hepinizi öldürecekiz, boşu-
na konuşmayın ve karşı koymayın" diyorlardı.
Alenen tecavüzler başladı. Evvela mağdureler,

DERSİM Kıymından Bir Kesit

sonra yakınları bu duruma tepki gösterince, her
iki tarafı da öldürdüler.

Bu sürgün sırasında, her türden saldırı öylesi-
ne büyük bir pervasızlıkla gerçekleştiriliyordu
ki, yapılan falaka benzeri dayakları anlatmaya
gerek yok. Kendi aramızda karar alındı; ka-
dınlarla sataşmalar olunca müdahale edile-
cekti. Sonuç zaten ölümdü, hiç olmazsa
şerefimizle ölecektik. Ve bu kadar uygu-
landı da. Her şey herkesin gözlerinin
önünde yaşıyordu. Bir kişiye dönük
bir saldırı, hepimize gözdağı verme-
yi, yıldırma amaçlıyordu.

Bu sefer de küçük çocukları
süngülemeye başladılar, Pan-
ciras köyünün altında hami-
le bir gelini keyfi süngülü-
yerek karnını yardılar,
cenini süngüye taktı-
lar. Bu hadiseyi yapan
askerle diğerleri ara-
sında sanırım anlaşı-
mazlık çıktı ki, aynı
olay bir daha tekrar et-
medi. Zaten dil bilmediğimiz için yapılan konu-
şmaları anlamıyorduk.

Sürgün, büyük bir vahşet ve işkence ile bir-
likte yürüyordu. Bu tür olaylar yüzünden 15 ki-
lometrelik yolu 7 günde alarak, Erzincan-Pülü-
mür sınırında bulunan Avzet (Ağzer) kışlasına
gelebildik.

Avzer kışlasına akşam karanlığında geldik. 7
günlük yolda öldürülenlerin haddi hesabı yoktu.
Yöre köylülerinden toplanan ve de yakalananla-
rın sayısı, tahminen 3000 kişi kadardı. Bu göç
gurubundan 500'ün üzerinde ölüm olduğu söy-
lendi, bu yolculukta dağlara kaçanların veya ka-
yıp olanların yekununu öğrenemedim.

İşkenceyle ölüm

Avzer kışlasında sabah olunca 7 yaşından
büyük erkekleri bir tarafa (ben dahil), kadın ve
küçük çocukları diğer tarafa ayırdılar. Aramıza
makinelili tüfekli askerleri koyup, önlerini biz er-
keklere doğru çevirdiler. Bizleri biraz sonra öl-
düreceklerini söylediler.

Orada şunu öğrendim, insanlar belli bir süre-
den sonra acı veya ölümler karşısında ağlamı-
yor, sızlamıyor. Yaşanabilecek en ağır şeyleri
yaşadıktan sonra, "artık daha kötü ne olabilir
ki" diye düşünmeye başlıyor, korkusu, telaşı
azalıyor. Bir yandan da, özellikle kadınlara dö-
nük saldırıların-tecavüzlerin arkasından, alınan
"izin vermeyelim ve şerefimizle ölelim" gibi ka-

rarlar
daha sağ-
lam, daha me-
tanetli durmayı
sağlıyor.

Ortaya 3 kuyu kaz-
dırdılar, o kuyuların içine
üç kişiyi boyunlarına kadar
toprağa gömdüler. Başlarına
çivi çakarak öldürdüler. Sonra

Dilepiro isminde uzunboylu yaşlı birisini
koydular, çok dövdüler, adamcağız bayıldı. O
zaman onu kuyudan çıkardılar kenara attılar,
aynı gün öldü. Onun yerine Dersim yöresinde
çok tanınmış Rayber Saycan ağayı koydular. Bir
asker elinde çivilerle Saycan ağaya doğru gider-
ken bir şeyler söyledi. Saycan ağa Türkçe bilir-
di. Askerin söyledikleri üzerine büyük bir hiddet
gösterdi, çok gür sesle askere bağırarak bir şey-
ler söyledi. Asker bu haykırış, cesaret ve heybet
karşısında üç adım kadar geriledi. Tam bu sıra-
da atlı bir asker geldi, bizi sürgün getiren subaya
zarf verdi. Subay zarfı okuduktan sonra, bizlere
dönerek "affa uğradınız, herkes yerine dönsün,
bundan sonra kimse öldürülmeyecek, batı illeri-
ne menfi olarak sürgün edileceksiniz" dedi.

Sonradan öğrendik, asker Saycan ağaya
yaklaşırken, "bire Kızılbaş kafir, selavat getir,
Müslüman ol. Çünkü seni cehenneme göndere-
cekim" diyormuş.

Saycan ağa da "Kafir sensin! Elinden geleni
ardına koyma! Kerbela'da ceddin İmam Hüse-
yin'i şehit edenlerin torunusun; görevini yap!"
diye gürlemiş. (Rayber Saycan ağayı Bursa'ya
sürgün ettiler, iki ay sonra ölmüş.)

* * *

Yıllardan beri gerçekleri anlatmak için özle-
mini çektiğimiz Dersim katliamını Onur Öy-
men'in dile getirmesinin yarattığı gündem, uma-
rım ki, o mezalimi yapanların gün ışığına çıkma-
sına yardımcı olur.

Dersim katliamını yaşamış bir PDD okuru

☆ **1 Aralık 1989-Basın Yayın Yüksek Okulu işgali**
12 Eylül'den sonra gerçekleştirilen ilk üniversite işgalidir. Sivil faşistlerin devrimci öğrencilere saldırması ile başlayan direniş, diğer üniversitelerden duyan öğrencilerin gelmesiyle birlikte daha da büyüdü. Saldırısı püs-kürten öğrenciler, polisin okulu sarması üzerine, okulu işgal ettiler. Polis eyleme saldırınca 10 öğrenci yaralandı, 200'den fazla öğrenci de gözaltına alındı. O sırada İTÜ öğrencisi olan, Genç Komünarlar'ın ilk şehide Nilgün Gök de, sivil faşist saldırıyı duyup, Basın-Yayın Yüksek Okulu'na desteğe gelen öğrenciler arasındaydı. İşgalden sonra o da tutuklandı ve iki ay Bayrampaşa Cezaevi'nde kaldı. Tüm tutuklular, savunmalarında, sivil faşist saldırıyı ve polisin tutumunu kınadılar, eylemin haklılığını ve meşruluğunu savundular. Ve ilk du-ruşmada tahliye oldular.

☆ **2 Aralık 2000-Taleplerini Meclis'e iletmek isteyen 50 görme engelliye polisler saldırdı.**

☆ **3 Aralık 1942-Zonguldak'da meydana gelen kazada 63 işçi öldü.**

☆ **3 Aralık 1994-Özgür Ülke gazetesinin Ankara ve İstanbul büroları bombalandı.** Bombalama sonucu bir kişi öldü.

☆ **5 Aralık 1936-Sovyetler Birliği'nde sosyalist anayasa kabul edildi**

Milyonlarca işçi ve emekçiye sorularak taslağı hazırlanan anayasa, çeşitli komisyonlarca defalarca kez incelendi ve gözden geçirildi. Gelen her talep değerlendirildi ve tüm Sovyetler Birliği'nin katıldığı bir kampanya şekline dönüştürüldü. Hazırlanan taslak yapılan anayasa ile kabul edildi. 1936 anayasası o güne kadar dünya-

nın gördüğü en özgürlükçü anayasadır. Çalışma koşullarından, sosyal haklara tüm alanlarda işçilerin ve emekçilerin hayatını kolaylaştıran yasalar yer aldı.

☆ **7 Aralık 1993 Abidin Dino öldü**

Sovyetler Birliği'nde ressamlık ve desinitarlık eğitimi aldı. 3 yıl geride kaldı. İkinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında Türkiye'ye döndü. 1941 yılında açtığı sergiden dolayı sürgüne gönderildi. Picasso'nun etkilerinin görüldüğü resimlerini yapmaya çalıştı. Ancak baskılar üzerinde yoğunlaşınca, 1952'de Paris'e yerleşti.

☆ **8 Aralık 1964-İstanbul'da Bereç Pil Fabrikası'nda çalışan bin işçi greve başladı.** 42 süren grev imzalanan anlaşmayla sona erdi.

☆ **8 Aralık 1995-KESK kuruldu**

☆ **9 Aralık 1967-Ankara'da öğrenciler NATO'ya karşı miting gerçekleştirdiler.**

☆ **9 Aralık 1987-Filistin intifadası başladı**

9 gencin öldürülmesiyle başlayan intifadaya, tüm Filistin halkı katıldı. Taş generallerin öne çıktığı intifada sırasında yüzlerce Filistinli katledildi. Ancak FKÖ önderliğinin "barış" peşinde reformlara girişmesiyle intifada sönümlendi.

☆ **9 Aralık 1885-Dolares İbarruri doğdu**
İspanya iç savaşı sırasında radyolardan "Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir" çağrısını yapan Ibarruri işçilere ve emekçilere umut aşılıyordu.

☆ **10 Aralık-Dünya insan hakları günü**

☆ **16 Aralık 1933-Dimitrov'un yargılanması**

Nazilerce düzenlenen bir komployla Alman Parlamento binası Reichstag yakıldı. Hemen

1 Aralık 1934-Kirov öldürüldü

Ekim Devrimi'nin önderlerinden ve SBKP MK üyesi Kirov, Troçkist bir karşıdevrim örgütü tarafından suikastle öldürüldü.

Sosyalist Sovyetler Birliği, bütün emperyalist ülkelerin hedefi halindeydi. Çünkü sosyalizm, hepsi için büyük bir tehditti. Çünkü SB, tüm dünya halkları için, insanın insanca yaşadığı ve ürettiği, sömürsüz bir dünyanın somut bir simgesi, ideallerin gerçekleşmiş haliydi. Bu nedenle emperyalistler, devrimin olduğu andan itibaren Sovyet ülkesini yıkmak için bütün güçleriyle çalıştılar. Ülkeye ajanlar soktular, karşıdevrimci ordular örgütlediler, sabotajlar düzenlediler, işbirlikçi doktorlar aracılığıyla, komünist önderleri "doğal" görünen biçimlerde öldürdüler. Bu saldırıların bazıları hedefine ulaşırken, çoğu ÇEKA (Karşıdevrim ve sabotajla mücadele kurumu) ya da komünistler tarafından açığa çıkartıldı, pekçok çete çökertildi. Emperyalistlerin bu karşıdevrimci faaliyetlerinde en büyük yardımcıları Troçkistlerdi.

Kirov'un öldürülmesi, Sovyetler için bardağı taşıran son damla oldu. Stalin önderliğinde büyük bir "temizlik hareketi" başlatıldı. Parti yönetiminde yer alan Zinoviyev, Kamanev gibi yöneticiler de arasındakı olmak üzere, yüzlerce kişi tutuklandı, sorgulandı. Bunların tamamı, yabancı basına ve halka açık mahkemelerde yargılandı. Büyük çoğunluğu, Sovyet ülkesini yıkmak için ne kadar çok uğraştıklarını itiraf etti. Yargılamalar, tarihe "38 mahkemeleri" olarak geçti.

Bu temizlik hareketi, II. Emperyalist savaş öncesinde, Sovyetler açısından büyük bir önem taşıyordu. Emperyalistler, savaş öncesinde Sovyetlerde iç karışıklık çıkarmak ve terör ortamı yaratmak için Kirov'u öldürmüşlerdi, Sovyetler ise bunu kendi avantajına çevirdi. Parti içine sızmış olan karşıdevrimcileri temizlemek, faaliyetlerini açığa çıkarmak amacıyla kullandı. Böylece savaşa girmeden önce, içerideki sorunlarını temizlemiş, karşıdevrimci faaliyeti darbelemiş, halkın güvenini pekiştirmiş bir yönetim oluşturulmuş oldu. Sovyet ülkesinin, II. Emperyalist savaşta kazandığı başarının arkasında, Kirov'un öldürülmesiyle birlikte başlatılan temizlik hareketinin ve ülke içinde birlik-bağlılığı güçlendirmiş olmasının büyük bir payı vardır.

önde gelen komünistler gözaltına alınmaya başladı. Dimitrov da bunlardan biriydi. Hiçbir kanıta dahi gerek görmeden Dimitrov tutuklandı ve alelacele

mahkemeye çıkartıldı. Kendisine savunmasını yapması için hiçbir imkan verilmedi. Buna rağmen Dimitrov mahkemelerde hem hukukken hem de ideolojik olarak faşistleri ve onların mahkemesini mahkum etti, "yargılayan savunma" geleneğini başlattı. Dimitrov'a destek olmak için dünyanın her yanında gösteriler düzenlendi. Sonunda faşistler Dimitrov'u serbest bırakmak zorunda kaldılar.

☆ **17 Aralık 1981-Polonya'da gösteri yapan işçilerin üzerine polis ateş açtı ve 7 işçiyi öldürdü.** İşçiler yiyecek fiyatlarının yükselmesini protesto ediyorlardı.

☆ **21 Aralık 1871-Stalin doğdu**

☆ **26 Aralık 1921-İstanbul'da tramvay işçileri greve çıktı.**

☆ **30 Aralık 1922-Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği kuruldu.**

Aralık Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

9 Aralık 1979-Hamit Tekin

15-16 Haziran direnişi dahil dönemin bütün işçi eylemlerine katıldı, sınıf içinde çalışma yürüttü, Devrimci Sendikal Birlik'nin kuruculuğunu yaptı. Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

11 Aralık 1980-Metin Aydın

Osman Yaşar Yoldaşcan öldüğünde "Adana'nın Osman'ı ben olacağım" demişti. Bir eylem hazırlığındayken Kiremithane Mahalesi'nde polisler tarafından çevrildi ve saatlerce süren bir çatışmada, tıpkı Osman gibi, direniş destanı yazdı.

21 Aralık 1983-İsmail Cüneyt

YÖK'ü protesto eylemleri

Bu yıl YÖK protestoları daha kitlesel ve militan geçti. **İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere, Bursa, Diyarbakır, Trabzon, Samsun, Aydın, Mersin, Tekirdağ, Kocaeli** gibi birçok ilde eylemler gerçekleştirildi.

Ne var ki, bu yılki YÖK protestoları, yine parçalı yapıldı. Oysa YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım, öğrenci gençliğin tek hedef doğrultusunda, rahat bir şekilde ortak örgütleyebileceği bir eylemdir. Uzun yıllar da böyle örgütlenmiştir. Fakat son yıllarda bu ortaklaşma yakalanamamış, her hareket ayrı eylem gerçekleştirmeye başlamıştır. Bu, 6 Kasım YÖK protestolarının etkisini zayıflatan bir rol oynamaktadır.

Öğrenci gençlik, bu öğretim yılına, harçlara ve ulaşım zamlarına karşı eylemlerle başlamış ve kısmi de olsa devlete geri adım atılabiliyordu. Dönem başlangıcının IMF-DB protestoları sürecine denk geldiği bu yıl, açılışlarda yaşanan bakan protestoları, faşist saldırılara karşı koyuşlar, olumlu gelişmelerdi. 6 Kasım eylemleri de, kitlesel ve militandı. Birleşik yapılsaydı, hiç kuşkusuz çok daha kitlesel ve etkili olacaktı.

İSTANBUL'da, 6 Kasım günü çeşitli öğrenci gençlik örgütleri ve sendikalar 6 eylem gerçekleştirdiler. Eylemlerin ilkinin Eğitim-Sen gerçekleştirdi. Saat 12'de Beyazıt'taki ana kapı önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında YÖK'ün anti demokratik uygulamalarına dikkat çekildi. Ardından Mücadele Birliği Platformu ve DÖB bir eylem gerçekleştirdi. 12.30'da Sirkeci'de toplanarak Beyazıt Tramvay durağına gelen YÖK karşıtı öğrenciler, eylem gerçekleştirdi.

Beyazıt Gazetesi, YDGM, Ekim Gençliği, DGH, TÖM-İGD, DİP-G'li öğrenciler tarafından örgütlenen eylemi, Proleter Devrimci Gençlik ile Emek ve Özgürlük Cephesi destekledi. 300 kişilik kitle açtıkları Kürtçe ve Türkçe pankartlar ve dövizlerle Beyazıt Meydanı'na yürüdü. Proleter Devrimci Gençlik'in de dövizlerle katıldığı yürüyüş boyunca "YÖK'e hayır", "YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Yaşasın Özerk, bilimsel, parasız anadilde eğitim mücadelemiz", "Parasız eğitim, parasız sağlık" sloganları atıldı. Kürtçe ve Türkçe basın açıklamasının okunmasının ardından, kitle Eczacılık Fakültesi önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş, Beyazıt marşı ve açıklamayla bitirildi. Burada "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları da atıldı.

Ardından Üniversite Öğrencileri basın açıklaması gerçekleştirdiler. Gençlik Muhalefeti, TKP, Öğrenci Kolektifleri ve Emek Gençliği tarafından örgütlenen eylemde, bir de tiyatro gösterisi gerçekleştirildi. Genç-Sen, bir yürüyüş gerçekleştirdi. 500 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca YÖK'ün kaldırılması istendi.

ANKARA'da da parçalı tablo vardı. Eylemlerin merkezi Yüksel Caddesi ve Cebeci Kampüsü olurken, Gençlik Federasyonu üyesi öğrenciler, merkezi olarak Ankara'da eylem gerçekleştirdiler.

Abdi İpekçi Parkı'nda toplanan Gençlik Federasyonu üyesi öğrenciler, Meclis'e doğru yürümek isteyince polis saldırısı başladı. Gaz bombaları ve coplarla süren saldırıya, öğrenciler barikat kurarak ve taşlarla karşılık verdiler. Ayrıca Cebeci Kampüsü'nden Yüksel Caddesi'ne de bir yürüyüş düzenlendi. Güvenpark'ta pankart açmak isteyen 3 öğrenci gözaltına alındı.

7 Kasım'da **Ankara**'da Genç-Sen'in örgütlediği bir miting düzenlendi. 1000 kişinin katıldığı mitinge çeşitli gençlik örgütleri katılarak destek verdiler.

İZMİR'de 6 Kasım günü, DGH, DÖB, Ekim Gençliği, Ekmek ve Özgürlük, Genç-Sen tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Bu eylemde bir gün sonra gerçekleşecek olan Ankara mitingine çağrı yapıldı. Aynı gün reformist gençlik örgütlerinin örgütlediği bir başka eylem daha yapıldı.

ADANA'da son Durak Kafe önünde 12.15'te toplanan öğrenciler, yürüyüşe geçtiler. Yolu trafiğe kapatan öğrenciler "Eşit, bilimsel, parasız anadilde eğitim" talebini yükselttiler.

6 Kasım YÖK'ün kuruluş yıldönümü, daha bir çok il ve ilçede eylemlerle protesto edildi.

13 Aralık 1980- Erdal Eren idam edildi

12 Eylül'ün önüne çıkan her şeye azgınca saldıran vahşiliği, 17 yaşında gencecik bir delikanlıyı da idam sehпасına götürecek kadar gözü dönmüştü. Yaşı küçük olduğu için yasalara göre idam edemedikleri Erdal Eren için sahte raporlar düzenlediler ve yaşını büyüttüler. TDKP davasından hükümlü olan Erdal Eren ise tıpkı kendisinden önce idam edilen Deniz-Yusuf-Hüseyin ve 12 Eylül sonrası asılan ilk devrimci Necdet Adalı gibi idam sehпасına dik başı ve sarsılmaz inancıyla faşizme meydan okuyarak yürümesini bildi.

Ailesine yazdığı son mektupta Erdal Eren şunları söylemişti.

"Sevgili annem, babam ve kardeşlerim;

(...)

Düşüncelerimi bu mektupla anlatmaya çalışacağım.

Şu anda ne durumda olacağınızı tahmin ediyorum.

Ama çok açıklıkla söylüyorum ki benim moralim çok iyi ve ölümden de korkum yok.

Çok büyük bir ihtimalle bu işin ölümle sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum.

Böyle düşünmem, böyle davranmam, halka ve devrime olan inancım-dan gelmektedir.

Ölümden korkmadığımı söylemem, yaşamak istemediğim, yaşamaktan bıktığım şeklinde anlaşılmamalı.

Elbette ki hayatta olmayı ve mücadele etmeyi arzularım. Ancak karşıma ölüm çıkmışsa, bundan korkamam, cesaretle karşılamam gerekir.

Anne, baba ve evlat arasında sevgi çok güçlüdür, kolay kolay kaybolmaz. Ve evlat acısının da sizin için ne derece etkili olacağını biliyorum.

Şunu bilmenizi ve kabul etmenizi isterim ki, sizin binlerce evladınız var. Bunlardan daha niceleri katledilecek, yaşamlarını yitirecek ama yok olmayacaklar.

Mücadele devam edecek ve onlar mücadele alanlarında yaşayacaklar. Sizlerden istediğim bunu böyle bilmeniz, daha iyi kavramaya çaba göstermenizdir.

Zavallı ve çaresiz biriymişim gibi arımdan ağlamanız beni yaralar.

Bu konuda ne kadar güçlü, ne kadar cesur olursanız, beni o kadar mutlu edersiniz. Hepinize özgür ve mutlu bir yaşam dilerim.

Devrimci selamlar.

Oğlunuz ERDAL"

Politeknik direnişin yıldönümü

Yunanistan'da 1973 cuntasına karşı gerçekleştirilen ve dünya işçileri, emekçileri, öğrencileri tarafından her yıl kitlesel bir şekilde anılan Politeknik direnişinin yıldönümünde çatışma çıktı.

17 Kasım 1973'te meydana gelen direnişe devletin saldırısı sonucu onlarca öğrenci katledilmişti. Bu yılki anmalar 15 Kasım'da başladı

ve ABD konsolosluğuna 17 Kasım'da yapılan yürüyüşle sonlandırıldı. Yürüyüş esnasında polisin kitleye saldırması sonucu çatışma meydana geldi. Öğrenciler polise taşlar ve molotoflarla karşılık verdi. Çatışma sonucunda 8 öğrenci gözaltına alındı.

İsmail CÜNEYT

Komünist militan ve önder tipinin SEÇKİN BİR ÖRNEĞİ

T İ K B - M K
üyesi İSMAİL
CÜNEYT, 21
Aralık 1983 günü
işkencecilerin eli-
ne geçti. İstanbul
I. Şube'de kur-

şunlanarak öldürüldü. İşkenceci katiller, 24 Mart'ta iki yoldaşıyla bir kartal gibi içlerine dalarak aralarından üçünü öldürdüğü Sefaköy'ün öcünü almak istediler.

(...)

Yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olan İsmail Cüneyt, sefalet içinde geçen yaşamının dürtüsüyle, devrimci fikirlerle tanıştığı lise-üniversite yıllarında, bu düşüncelerin etkisine girerek mücadeleye atıldı. '73 yılından itibaren yeniden yükselmeye başlayan gençlik mücadelesi içerisinde kararlılığı, güvenilirliği ve militan niteliği ile tanındı. Yaşamını adadığı davaya derin bağlılığını, genç bir devrimci olarak mücadeleye katıldığı, daha bu ilk yıllarda görürüz... Onun yaşamında kararsızlıklar, duraksama ve belirsizlikler yoktur. Bazı insanlar sınıf kinleri, kararlılıkları, devrimci tutkuları, çabuk gelişme tempoları ile çevresindekiler arasında sıyrılır, profesyonelleşme yolunu tutarlar. İsmail Cüneyt, 1975 yılı sonundan itibaren üniversiteyi terk ederek proletarya içerisinde devrimci çalışma yürütmek üzere İstanbul'a geldi. Yaşamının bundan sonraki süreci, sınıf mücadelesinin örsünde dövülerek çelikleşen, devrim ve sosyalizm mücadelesinin karmaşık yapısı içinde yolunda şaşmadan ilerleyen bir profesyonel devrimcinin, bir komünist önderin yaşamıdır.

İsmail Cüneyt, '70'li yıllardaki genel devrimci kadro tipinin dışında, farklı özellikleriyle sivrilen bir komünistti. '75-80 yılları, ülkemizde sınıf mücadelesinin hızlı geliştiği bir dönemdi. Yoğunlaşan pratik mücadele koşullarının yanı sıra örgütlerce eğitime gereken önemin verilmemesi ve kadrolarda da teoriye ilgisizlik eğilimi, mücadeleciler fakat teorik-siyasi düzeyi geri bir kadro tipi çıkarmıştı. İsmail Cüneyt, bu kuşaktan olmasına karşın örgüt çalışmasını dar pratikçi bir anlayışla yürüten, sürekli okuyamamaktan yakının, fakat gününü iyi programlamayan, boş zamanlarını atalet içinde geçiren, yaygın devrimci tipinin aksine, devrimci teori ile mücadele arasındaki bağı doğru kurabilen, örgütsel önderliği, siyasal bir perspektifle yürütmenin gerekliliğini iyi kavramış seçkin bir devrimci militan tipiydi. Son derece yoğun örgütsel pratik görevlerin içindeyken dahi, en küçük bir boş anında onu ML klasikleri okurken görebilirdiniz. Araştırmacı bir kişiliğe sahipti ve her fırsatta okurdu. Teoriyle son derece ilgili olmasına karşın, hiçbir zaman bunu pratiği ihmalin, mücadele görevlerinden kaçmanın gerekçesi yapmamıştır.

Ülkemizde güçlü yerel komiteler pek yoktur. Bu komitelerin, merkezle bağları koptuğu ya da bunalımlı dönemlerde, hareketin çizgisi doğrultusunda bulundukları alanda mücadeleyi sürdürme geleneği gelişmiş değildir. 1978 yılında hareketimiz derin bir kriz yaşarken bundan en az etkilenen bölge, onun il komitesi olarak çalıştığı Adana'ydı. Bunda İsmail'in bağımsız inisiyatifli kişiliği, gelişmekte olan hareketin temel yönelimini kavramış olması etkendi. İsmail, kriz atlatıncaya, düzenli bir merkezi çalışmaya başlayıncaya kadar, oturup bekleyen, ne yapacağını şaşırarak bir davranış içinde olmadı. Bulunduğu bölgedeki güçlerimizin canlılığının korunması, örgütün sınıf mücadelesi içerisindeki görevlerini omuzlaması için öndelik ederken, merkezi sorunlara da kafa yoruyor, hareketin içinde bulunduğu durumu atlatması için çaba harcıyordu.

Şubat 1979 İleri Militanlar Toplantısı, bu krize nihai noktanın konduğu, TİKB kuruluş kongresi niteliğindedir. İsmail, İMT'de çürme ve dağılmayı savunan ve bunu genele yaymaya çalışanlara kararlilikla tavır aldı. Yoldaşlarını adıyla çağırarak Stalin gibi, oportünizme karşı derin bir sınıf kını ve devrimci uzlaşmazlık ruhuyla doluydu.

Bu toplantıda en genç üye olarak MK'ya seçildi. Siyasi büroda görev aldı. MK çalışmalarına dinamizm kattı, siyasal-örgütsel çizgimizin gelişmesine katkıda bulundu.

İsmail Cüneyt, bugün ihtiyacımız olan komünist militan ve önder tipini seçkin bir örneğidir. O, kriz ve atılım dönemlerine, sınıf mücadelesinin sertleştiği koşullarda, oportünizmle kesin hesaplaşmalarda, her önemli dönemeçte, bir profesyonel devrimci ve önderin nasıl davranması gerektiğini ortaya koymuştur. Mücadelenin ve örgütün ihtiyacı neyse, büyük bir özveri ve enerjiyle ona ulaşmıştır. Sorun, devrimci bir görevin yerine getirilmesi, örgütün önündeki engelin aşılması, bir boşluğun doldurulması ise, İsmail Cüneyt görev alıp özelliklerini geliştirerek bunu gerçekleştirmede tereddütsüz davranmıştır. Eğer söz konusu olan iş, profesyonel devrimcilik geçmişinde o güne dek hiç çalışmadığı, bilmediği özellikleri itibarıyla uzak olduğu bir alan olsa dahi, İsmail, bunu görev doğrultusunun çözümlemesidir.

(...)

İsmail Cüneyt'in yaşamı ve sahip olduğu nitelikler, ancak devrim ve komünizm mücadelesini büyük bir özveriyle bağlı, yaşamını bütünüyle davasına adanmış bir dava adamının, seçkin bir komünistin nitelikleridir. Onun yaşamı gibi yiğit ölümü de faşist diktatörlüğe karşı, bir tehdit ve mücadele çağrısıdır.

Orak-Çekici'in Kasım-Aralık 1989 tarihli 66. sayısından kısaltılarak alınmıştır.

Cezaevleri katliamı ve direniş 19 Aralık 2000

12 Eylül sonrası cezaevleri politikası tam bir öğütme makinesi şeklinde kullanıldı. Devrimci düşünce ve fikirlerden, eylemlerden vazgeçirmek için, her türlü baskı-işkence ve zor aygıtını devreye soktular. Çünkü, devrimci ve komünist öncülerin teslim alınması, işçilerin ve emekçilerin teslim alınması anlamına geliyordu.

Faşizmin teslim alma ve kişiliksizleştirme politikalarına karşı, bedenlerini silaha dönüştürdüler. 82, 84 Ölüm Oruçları, uzun kısa açlık grevleri, fiili direnişlerle 12 Eylül karanlığını yaran gün ışıkları oldular. Fatihler, Apolar, Haydarlar, Kemal'ler, Mazlumlar, "ölen ama yenilmeyenlerimiz" diler...

İşte bu cüret ve kararlılıkla küçüldü ve eridi cezaevi duvarları. Ancak devlet hiçbir zaman tutsakları teslim alma çabasından vazgeçmedi. Kitle hareketinin 80 sonrası en yüksek olduğu 96'da Eskişehir tabutluğunu açarak bir kez daha denedi tutsakların iradesini. Ama gerçekleşen direnişler sonucu, bu saldırısını bir müddet daha geri çekmek zorunda kaldı.

2000 yılına gelindiğinde, işçiler ve emekçiler üzerindeki baskısını arttıran devlet, IMF politikalarının uygulanması için yolu düzleme ihtiyacı duyuyordu. Kitle halde patlamaların olacağını 90'lı yılların sonunda yaptıkları toplantılarda tespit etmişler ve önlemlerini arttırmışlardı. 2000 yılı bu siyasi ve ekonomik saldırıların dönüm noktasını oluşturuyordu. Sosyal Demokrat maskeli Ecevit'in başkanlığında kurulan, DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti, elini çabuk tutmalıydı. Kitlelerin tepkisini bertaraf etmek için işe önce önderliklerden başlamak gerektiğini biliyorlardı. Hücre Tipi cezaevi saldırını tekrardan gündeme oturtular. "Otel gibi", "herkes rahat edecek", "terör yuvalarını dağıtacağız" söylemleri aldı başını yürüdü. Eylül 1999'da F tiplerine geçiş sürecinin bir provasını yaparak 10 devrimciyi işkenceler altında katletmişlerdi. Sonra Burdur Cezaevi operasyonu ve yaşanan direnişler oldu.

Yalan ve demagojiyle kitleler üzerinde etkili olmak için her yolu denediler. Tutsak yakınlarına F tiplerini gösterdiler. Stratejik bir saldırıydı bu ve devrimciler de buna karşı hazırlık yapmalıydılar. F Tipleri inşaat halindeydi ve birçoğu bitmemişti. Devlet uygun anı kolladı ve 19 Aralık'a gelindiğinde 20 cezaevinde aynı anda 10 binlerce askerle, tanklarla, gaz bombalarıyla, silahlarla operasyona başladılar.

Gece yarısı gelmişlerdi çünkü herkesi gafil avlamak istiyorlardı. Çabucak bitebileceğini düşünmüşlerdi işin. Operasyonun adına "Hayata Dönüş" demişlerdi ve hayata döndürmek için silahlarıyla, gaz bombalarıyla gelmişlerdi devrimci tutsakların üzerine. Ama devrimci direniş geleneği, bir kez daha barikatlarla karşıladı gelen saldırıyı. Saldırıda her türlü inşaat malzemesi, belediye aracı kullanıldı, duvarlar delindi, gaz bombaları kullanıldı. Devlet işgale giden bir ordu edasıyla, zafer naraları atarak ama bir kez daha yenilerek çıkacaktı bu katliamdan. Devrimciler ve komünistler günlerce süren direniş sonucunda, 28 şehit verdiler. Yüzlerce tutsak sakat kaldı.

Operasyon görüntülerini yayınlamadılar. Çünkü işkence ve katliam ortaya çıkacaktı. Ama hiçbir şey gizli kalmıyor, bizzat operasyonları yürütenler tarafından yıllar sonra operasyonun nasıl planlandığı ortaya dökülüyor.

Katliam sonrasında da ölüm orucunu bitiremediler. Devrimci tutsaklar her gittikleri yerde yeni direniş odakları yarattılar. Fiili ve meşru her türlü direniş şeklini denediler. Geline son aşamada 122 devrimci tutsak direnişler ve ölüm oruçları sonrasında yaşamını yitirdi.

Dönemin değerlendirilmesinde yaşanan tüm eksikliklere ve hatalara rağmen, dünyaya bir kez daha gösterilmiştir ki, devrimci tutsaklar teslim alınamazlar.

Dubai'den yükselen tsunami

Krizde ikinci dalga mı?

Ekim ayının ikinci yarısında, Ukrayna devlet demiryolu şirketi Ukrzalyznitsya, vadesi gelen 440 milyon dolarlık borcunu ödeyemeyeceğini açıkladı. Ukrayna zaten ekonomik kriz patlak verdiği için en fazla etkilenen ve IMF programı yürüten bir ülke. Ukrzalyznitsya adlı şirket de bir kamu şirketi olduğu için, Ukrayna bir anda dikkatleri üzerine topladı, uluslararası kredi kurumları Ukrayna'nın kredi notunu düşürdü.

Ardından Yunanistan'dan "imdat" çıgıllıkları yükseldi. Devlet Başkanı Papandreu, bu yıl bütçe açığının, GSMH'nin yüzde 12'sine ulaşacağını açıklayınca, Yunan devlet tahvillerindeki iniş başladı. AB'den 40 milyar euro "bedava fonlama" kullanan ve bunun için de Yunan devlet tahvillerini devreye sokan Yunan bankalarına güvensizlik oluştu. Tabi hemen arkasından Atina borsasında sert düşüşler başladı.

Ardından "kötü haber" Almanya'dan geldi. North Rhine-Westfalia eyalet bankası durumundaki WestLB'nin sermaye yeterliliği ile ilgili sorunlar gündeme gelince, Alman borçlanma piyasaları sıkıntıya girdi.

Ama asıl bomba, Dubai'den patladı. 26 Kasım günü Dubai Emirliği'nin Dubai World adlı şirketi aracılığıyla sahip olduğu Nakheel adlı gayrimenkul şirketi, 14 Aralık'ta vadesi gelecek olan borçlarının vadesini 30 Mayıs 2010'a uzatmak istediğini açıkladı. Diğer ülkeler, zaten krizden etkilendiği bilinen ve bu doğrultuda çeşitli yardımlar alan, programlar uygulayan ülkelerdi. Ancak dünyada zenginliğin ve gösterişin yeni merkezi olarak sunulan ve geçen yıla kadar dünyanın her tarafından kredi musluklarının aktığı Dubai'nin bu ani çöküntüsü, "krizin ikinci dalgasının geldiği" yönündeki korkuyu artırdı. Bu nedenle, Dubai'de ortaya çıkan kriz ve borç ödeyememe görüntüsü, bir anda tüm dünyanın gündeminde en önemli sıraya oturdu.

"Palmiye adası" batıyor

Dubai, Birleşik Arap Emirlikleri'ne bağlı 7 emirlikten birisi. 1960'larda, petrol gelirleri düşük bir balıkça kenti görünümündeydi. Dünyanın en önemli finans ve turizm merkezlerinden olan HongKong'un İngiliz hakimiyetinden çıkarak Çin'e devrilmesinin arkasından, onun yerini alma hedefiyle harekete geçti. 2000'lerin başında dünya ekonomisinde artan likidite fazlasını kendisine çekmeyi başardı, 10 yıl içinde, dünyanın yeni gözdesi haline geldi.

Gümrüksüz devasa alışveriş merkezleri, ünlülere satılmış ya da hediye edilmiş süper lüks konutlar, alışveriş merkezinin içindeki kayak pisti, palmiye şeklindeki yapay ada, dünya şeklini alan takım adalar ve dünyanın en yüksek binası olarak kabul edilen 810 metre yüksekliğindeki Burj Dubai gökdeleni ile, dünyanın zenginlerini kendine çek-

Dubai'deki insan yapımı palmiye adası ve adanın 'kollarında' ki lüks villalar

meyi başarmıştı. Körfezin hem Las Vegas'ı hem de Wall Street'i olarak değerlendiriliyordu.

Çölün ortasında 1001 gece masallarını andıran ihtişamlı bir hayat ve görkemli bir savurganlık vaadediyordu.

Petrol geliri çok düşük, ekonomisi geri olmasına rağmen, bolca akan "bu değirmenin suyu", 2000'lerde kendisine karlı yatırım alanları arayan sıcak paradan geliyordu. Dubai şirketleri dev lüks projeler hazırlıyor, bu projeler karşılığında dünyanın ünlü bankalarından ve finans kuruluşlarından kredi alıyordu. Bu sayede hem dışarıdan ülkeye, hem de ülkeye gelen turistlerden otel ve eğlence merkezlerine, para su gibi akıyordu. Hiç bitmeyecek gibi görünen bir masaldı bu.

Ancak masal bitti, sabah oldu, cariye'nin idam edilmesinin zamanı geldi! Dünyada yaşanan kriz, emlak fiyatlarının çökmesine, Dubai'de milyarlarca dolarlık borçla yapılan konutların elde kalmasına, böylece Dubai'nin borç ödeyemeyecek hale gelmesine, başka bir deyişle iflasını ilan etmesine neden oldu. Geçen yıl bugünlerde Dubai, Palmiye Adası'nda inşa edilen Atlantis Hotel'nin 20 milyon dolara malolan bir partiyle açılış yapması haberleriyle manşetlerde yerini almıştı. Bir yıl sonra bugün, yaklaşık 90 milyar dolarlık borcunun 60 milyar dolarını ödeyemeyecek hale geldiği haberleriyle, dünya ekonomisinin korkudan titremesine neden oluyor.

Aslında geçtiğimiz yıl kriz ilk patlak verdiğinde, Dubai de bu durumdan doğrudan etkilenmişti. Mesela ABD tarafından kurtarılmadığı için batan Lehman Brothers bankasında Dubai şeyhi el Maktum'un da 120 milyar doları batmıştı. Sonraki 3 ay boyunca bir durgunluk ve belirsizlik yaşanmıştı. O günlerde, zengin yabancılar adeta kaçarcasına ülkeyi terk ediyorlardı. İnşaatlarda çalışmak üzere dünyanın her tarafından gelen işçiler ise, ülkelerine geri dönmeye çalışıyorlardı.

Sonrasında, Dubai'deki "büyüme modelinin

hiçbir yere benzemediği, emirin ekonomik gücünün sağlam olduğu, kamu yatırımlarının devam edeceği" gibi açıklamalar, havanın yumuşamasını sağladı. Arkasından inşaat projeleri yeniden hızlandı.

Ancak ekonominin gerçekleri anlatılan masallara uymuyor, uydurulamıyor. Dubai'nin 90 milyar dolarlık borcu (ki gerçek borcun bu rakamın iki katı olduğu tahmin ediliyor) birikmişti. Turizm ve gayrimenkul yatırımları dışında, üretim adına yapılan tek bir yatırım yoktu. Dahası ülkenin bütün ekonomisi, su-elektrik işletmeleri, metrosu, enerji kaynakları, bütün turistik işletmeleri yani akla gelebilecek her şey, kredi veren şirketlere teminat olarak gösterildiği için ipotekliyd.

Ülkede ekonominin dönmesi sıcak paranın ve kredilerin kesintisiz ve giderek artan biçimde ülkeye akışının devam etmesine bağlıydı. Bu da mümkün değildi. Kaçınılmaz olan gerçekleşti, Dubai de dünya genelinde yaşanan ekonomik krizin etki alanına girdi.

Yeniden kriz "efsaneleri"

Dubai'nin krizden etkilenmesi üzerine yeniden krizle ilgili "efsaneler" gündeme getirilmeye, bu konuda ciddi ciddi yazılar yazılmaya başlandı. Yangın söndürücüler bir taraftan, komplo teorisyenleri diğer taraftan, krizin gerçek yüzünü gizlemeye, dikkatleri başka şeylere yöneltmeye çalışıyorlar.

Komplo teorisyenlerine göre, zaten kriz diye bir şey yok. ABD planlı bir biçimde bir kriz ortamı yaratıyor ve bunu da başka ülkelere ihraç ederken arada kendi vurgununu vuruyor! Bu teoride bir adım daha ileri gidiyorlar ve Dubai'deki krizi, bir Yahudi finans kurumunun çıkardığını, Dubai'yi ele geçirmek için böyle bir adım attığını, Dubai'nin yakında bir Yahudi kenti olacağını iddia ediyorlar. Başka komplolar teorisyenleri ise, Dubai'nin İran'la kurduğu ilişki nedeniyle ABD ve Abu Dabi emirliği tarafından batırıldığını iddia ediyor. Yani eğer bu etkenler, bu "dış mihraklar" olmasa, Dubai'ye para yağmaya, yağın parayla devasa lüks inşaat fantazileri gerçekleştirilmeye, Dubai şeyhi günden güne daha fazla zengin olmaya devam edecek.

Oysa ne İran'la ilişkileri yüzünden ABD, ne de Yahudi finans kuruluşları tek başına bir ülkenin batmasına neden olabilecek bir kriz ihraç edebilecek güce sahiptirler. "Kelin merhemi olsa kendi kafasına sürer" misali, ABD'nin krizi kontrol edebilecek, yönlendirebilecek gücü olsa, önce kendisini etkilemeyecek bir düzeye çekirdi. Keza İran'la ilişkileri yüzünden ya da Yahudi finans kuruluşları tarafından batırılıyor olsa, İran, kendi açacağı krediyle Dubai'nin bütün sorunlarını çözebilirdi. İşin doğrusu şudur: Bu kadar kesintisiz ve sürekli bir zenginlik, kapitalizmin yapısal özelliklerine aykırıdır. Üretimin bir aşamasında kar oranlarının düşme eğilimi yasası gereği, ekonomik kriz kaçınılmaz olmaktadır. Dubai'nin bugün yaşadığı da budur.

Yangın söndürücüler ise, Dubai'nin borcunun topu topu 90, ertelenmesini istediği borcun ise sadece 60 milyar dolar olduğunu, bu miktarda bir nakit sıkıntısının, çok daha büyük bütçelerle çalışan finans kurumlarını ve dünya ekonomisinin genelini etkilemeyeceğini anlatıyorlar. Tabi hemen arkasından, krizin hele ki Türkiye'yi hiç etkilemeyeceği, Türk ekonomisinin sağlam, banka yapısının oturmuş olduğu efsanelerini de anlatarak... Ekonominin nesnel gerçeklerini tümüyle bir kenara iterek, psikolojik etkenlerle krizleri durdurabileceklerini düşünüyorlar. Adeta, "kriz yok' dersek, yok olur" gibi metafizik bir yaklaşım içindir.

Halbuki, buzağının görünen yüzü de son derece küçük ve zararsızdır, ancak suyun altında, dev gemileri batırabilecek güçte bir kitle vardır. Nereye bakarsak orayı görürüz. ABD'de ilk kriz patlak verdiğinde, tek bir finans kurumu, Lehman Brothers battı, diğerlerinin batmasına izin verilmedi, devlet tarafından kurtarıldı. Keza diğer emperyalist ülkelerde de benzer süreçler izlendi. Ancak kriz yine de çok şiddetli bir biçimde geldi. Batan tek bir bankanın ekonomik büyüklüğü değil, ekonominin zincirleme biçimde, dünyanın her tarafını birbirine bağlayan yapısıydı krizin şiddetini büyüten. Şimdi de Dubai'nin borç miktarı değildir önemli olan. Bu, buzağının görünen yüzüdür. Suyun altında ise, birbirine zincirle bağlı ekonomiler vardır. Ve birindeki dalga, bütün ekonomiyi batırabilecek güçtedir.

Mesela, Dubai World şirketine verilen kredi içinde, tek başına İngiliz banka ve finans kuruluşlarının payı, yüzde 40'ın üzerindedir. Özellikle HSBC ve Standart Chartered, Dubai'yi en fazla kredi veren kurumlardır. Dönmeyen krediler, nakit sıkışıklığı yaşayan bankaların da bataklığa sürüklenmesini doğurur. Keza Japonya ve G. Kore gibi ülkeler de Dubai'ye yaptıkları yatırımların karşılığını alamadıklarında, içeride ciddi sıkıntılar yaşayacaklardır. Türkiye bile, Dubai Şeyhi El Maktum ile pekçok anlaşma yapmış, ortaklıklar kurmuştur. Kısacası, kriz öncesinde "küreselleşme"den sözeden, "dünyanın artık küçük bir köy" olduğunu söyleyenler, kriz patladıktan sonra "bizi etkilemez" can simidine sarılmaya çalışıyorlar. Ama etkiler. Hem de dünyanın her tarafında, içiçe geçmiş bütün ekonomileri etkiler.

Finans değil üretim krizi

Dubai krizinin, geride kaldığı zannedilen ekonomik krizi yeniden hatırlattığı konuşuluyor. Son aylarda estirilen bahar havası içinde, borsalardaki kimi yükselişler, krizin bittiğinin göstergesi olarak yorumlanıyordu.

Oysa kriz, daha kendisini tam olarak göstermedi bile. 2000-2007 döneminde, tarihin en büyük ekonomik genişlemesi ortaya çıkmıştı. Dünyanın türev piyasalarının toplam büyüklüğü, dünyanın gerçek ekonomisinin büyüklüğünün 6-7 katına çıkmıştı. Şimdi balon patladı ve tarihin en büyük ekonomik genişlemesi, tarihin en büyük ekonomik krizini ortaya çıkardı.

Dubai, aynı zamanda ekonominin en temel kuralının, her yerde aynı biçimde işlediğini de bir kere daha gösterdi: Ekonomi, finans "balonlar"ının şişirilmesi değil, üretim yapılmasıdır! Üretim yapmayan, sıcak para ile büyüyormuş gibi görünen, dışarıdan gelen kredilerle gayrimenkul yatırımları yapan ülkeler, krizler başladığında doğrudan ve çok fazla etkileniyorlar. Bu kaçınılmaz bir gerçeklik. Şimdi Dubai de bu gerçeği yaşıyor.

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu'ndan açıklama

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde bulunan Anadolu Haklar Derneği ve Gülsuyu'nda Gülsuyu Gülsusu Haklar Derneği'ne yönelik 9 Kasım Pazartesi akşamı gerçekleştirilen saldırılar Devrimci Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu tarafından kınandı.

Tamamen kullanılamaz hale gelmiş olan dernek binasında incelemede bulunan platform bileşenleri yaptıkları açıklamada devrimci ve demokratik yapılar arasında gerçekleşen şiddet eylemlerinin her ne gerekçe ile gerçekleştirilmiş olursa olsun kabul edilemez olduğunu söylediler. Platform adına bir heyetin DTP ile görüştüğünün ve DTP'nin eylemleri sahiplenmediğinin de belirtildiği açıklamada platformun sürecin takipçisi olacağı ifade edildi.

Devrimci Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu'nun konuya ilişkin yaptığı açıklamanın tam metnini sunuyoruz:

Devrimci ve Demokratik Kamuoyuna

9 Kasım 2009 Pazartesi günü 1 Mayıs mahallesinde bulunan Anadolu Haklar Derneği ile Gülsuyu'nda bulunan Gülsuyu Haklar Derneği yüzleri maskeli, sopalı, molotoflu, silahlı gruplar tarafından saldırıya uğramıştır.

9 Kasım 2009 akşamı saat 19.00 civarında Anadolu Haklar Derneği önünde toplanan saldırgan grup, derneğe girerek içeride bulunan Haklar Derneği çalışanı Cem Koyupınar, PSAKD Şube Başkanı Metin Aslan. PSAKD çalışanı İbrahim ve demek çalışanı Ekin isimli kişileri de yaralamışlar, ellerindeki kurusıkı tabancalarla 20 elden fazla ateş ettikten sonra molotoflarla demeği yakmaya çalışmışlarsa da başarılı olamamışlardır. Olay sırasında "Biji Serok Apo" sloganları atan ve "yayınlarınızda bize ve önderliğimize küfrediyorsunuz" diye bağırarak grubun saldırısında Cem Koyupınar başına aldığı darbelerle bayılırken, Metin Aslan'ın başı yarılmış, İbrahim ve Ekin isimli kişiler de sopalarla çeşitli yerlerinden yaralanmıştır.

Bu olaydan yaklaşık iki saat sonra ise yine yüzleri maskeli, sopalı, molotoflu, silahlı 20 kişilik bir grup bu kez Gülsuyu Haklar Derneği'ne saldırmıştır. Dernek önünde toplanan saldırganlar Yürüyüş dergisinde "kendilerine ve önderliklerine küfür edildiği" yönünde bir açıklama yaptıktan sonra içeride demek çalışanları varken demeğe molotof kokteylleri atarak yakmıştır. Saldırgan grup bu olayda da "Biji Serok Apo" sloganları atmıştır. Saldırı sonrasında Gülsuyu Haklar Derneği kullanılamaz hale gelmiştir.

Devrimci bir kuruma yönelik bu her iki saldırının da provokasyon niteliğinde olduğu çok açıktır. Herşeyden önce, gerekçe ne olursa olsun ve kim tarafından yapılmış olursa olsun devrimci bir kuruma yönelik saldırı kabul edilemez. Böyle bir saldırının ancak ve ancak devleti, faşist güçleri sevin-direceği son derece açık bir gerçektir.

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu kurulduğu an-

dan itibaren her zaman devrimci, demokratik yapılar arasındaki ilişkilerde şiddeti mahkum etti. Bütün sorunların diyalog yoluyla çözülmesi gerektiğini ısrarla vurguladı. Hangi gerekçeye dayanırsa dayansın devrimci ve demokratik yapılar arasındaki ilişkilerde şiddet, esasen bütün yapılar tarafından reddedilmeli ve mutlaka karşı çıkılmalıdır. Bu bir ilke sorundur ve bu ilke işin başından beri platformumuza ışık tutmuştur. Devrimci ve demokratik yapılar arasında şiddet içermeyen her türlü tartışma ve eleştiri meşrudur; yine aynı meşruiyet içinde her türlü sorun tartışılabilir ama saldırılar kabul edilemez. Özellikle şovenizmin tırmandırıldığı ve büyük çaplı ırkçı saldırıların sinyalinin verildiği bugünlerde en az ihtiyacımız olan şey, devrimci ve demokratik yapılar arasında şiddet kullanılması ve ortamın böylece provokasyonlara açık hale getirilmesidir. Yaratılmakta olan kaos ortamında temel ihtiyacımız bütün devrimci ve demokratik güçlerin birliğidir; en azından dayanışma halinde olmaktır.

Platformumuz, 1 Mayıs mahallesi ve Gülsuyu'ndaki saldırıları bu anlayış çerçevesinde kınamakta ve sorumlularını özeleştiriyeye davet etmektedir. Platformumuz, devrimci ve demokratik yapılar arasındaki her türlü sorunu, şiddetin olmadığı ve ilkesel olarak reddedildiği bir ortamda tartışmaya hazırdır. Esasen platformumuzun varlık nedeni de budur.

Platformumuz adına bir heyet konu ile ilgili olarak DTP yöneticileriyle görüşmüş, bu görüşmede DTP yöneticileri saldırıları doğru bulmadıklarını, yapılan saldırılar ile DTP'nin ilgisinin olmadığını ve kendilerinin de konuyu araştırmakta olduklarını ifade etmişlerdir. Platformumuz, diyalog zemininde çabalarını sürdürecektir, süreci takip edecektir.

Saygılarımızla...

13 Kasım 2009

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu

25 Kasım Genel Grevi...

**HAK
VERİLMER
ALINIR!**